Ruth Owen
Expertul
PINO
Loveswept

The Sooth Operator
by Ruth Owen

© copyright 1983 by Ruth Owen

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin editurii ***VICTORIA.***

© copyright grafică Editura MIRON.

© **LOVESWEPT and the wave design are registered trademarks of Bantam Books, a Divisoin of Bantam Doubleday Dell Publishing Group Inc.**

Registered in U.S. Patent and Trademark Office and elsewhere.

All rights reserved

Romanian language published in cooperation with Permissions & Rights Int. Ltd.

© copyright 1994 by Editura VICTORIA

Loveswept

Ruth Owen

Expertul

Traducere de Anca Nistor

Editura VICTORIA

București 1994

Prolog

Katrina Sheffield îşi dădu la o parte din ochi o şuviţă blondă şi se uită, fără a-i veni a crede, la hîrtia pe care o ţinea în mînă.

– Chris, murmură ea, ţi-ai pierdut minţile. Ştiu că ţi-am cerut ajutorul, dar... Fagen?

Îşi aruncă privirea asupra grămezilor de hîrtii de pe birou, aşezate în cutii pe care s-ar fi putut scrie uşor *Probleme, probleme şi iar probleme.* Ca director al lui *Sheffield Industries Miami Project Development Complex* părea că în ulti-

mele zile se specializase în probleme. Cu o lună în urmă, îl rugase pe vărul ei, Chris Sheffield, care conducea departamentul de dezvoltare al companiei familiei lor, să îi găsească un consultant foarte bun pentru a o ajuta să restructureze sistemul de siguranţă. Cu trei săptămîni înainte, soţia lui Chris, Melanie, născuse primul lor copil. Se părea că acest lucru îl tulburase extrem de mult pe Chris, care, în mod normal, nu i-ar fi sugerat să angajeze pe cineva atît de inacceptabil ca Fagen.

„Rectificare", îşi spuse ea abătută. Potrivit notei, Fagen era deja angajat, iar ea trebuia să-l întîlnească în seara aceea pentru a discuta despre noua lui sarcină.

Mai degrabă s-ar fi întîlnit cu diavolul.

Se ridică şi începu să măsoare biroul în lung şi în lat.

– Fagen, murmură ea furioasă. Individul ăsta e numai pentru el. E un exploatator, un oportunist...

– De fapt, este un Leu, se auzi o voce din computerul aflat în colţul biroului.

– Einstein? întrebă Kat surprinsă să îi audă glasul. Credeam că lucrezi la prognoza meteorologică pentru îmbunătăţirea recoltelor din sud-est.

– Am făcut-o. Am terminat. O nimica toată, spuse Einstein, folosind expresia lui preferată.

Einstein era primul computer cu inteligenţă artificială al companiei *Sheffield Industries*. Era capabil să facă mii de calcule complicate pe minut, dar nuanţele vorbirii omeneşti îi scăpau din cînd în cînd. Ceea ce nu era de mirare, din moment ce îşi culegea majoritatea cuvintelor din vocabular de la *MTV* şi *Shopping Channel.*

– Şi, pe urmă, adăugă el, şi mai interesant. Îl angajăm pe Terminator?

Deci, pînă şi Einstein auzise de porecla lui Jack Fagen.

– Nu, dacă-mi stă în putere, spuse ea clătinînd supărată din cap. Omul ăsta nu se bucură de o reputaţie bună. O fi el unul din cei mai buni consultanţi în securitate din lumea occidentală, dar are mai puţină milă chiar şi decît maşinile cu care lucrează.

Ochii ei violeţi sclipiră trădînd o îngrijorare reală.

– Ar putea să-mi facă praf întreaga „reţea neurală" dacă aceasta nu corespunde standardelor lui. Şi numai Dumnezeu ştie ce i-ar putea face lui *Pink.*

Pink, Prototipul pentru Reţeaua de Computere

Inteligente, era creaţia lui Einstein în colaborare cu tehnicienii de la *Sheffield*. Era cea mai avansată formă de inteligenţă generată artificial, dar avea o natură nestatornică asemeni unui licurici. Călătoriile frecvente şi foarte periculoase ale lui *Pink* în reţelele de computere neasigurate constituiau principala sursă a numeroaselor bătăi de cap ale Katrinei.

Cu toate acestea, Einstein nu împărtăşea îngrijorarea ei cu privire la faptul că Fagen i-ar fi putut influenţa protejata. Camera sa video se roti cu trei sute şaizeci de grade şi vocea sa mecanică se auzi modulată de rîs.

– *Pink* o să-l înnebunească. O să fie distractiv de urmărit.

– E vorba de ceva serios. Angajarea lui Fagen ar fi un risc extraordinar, mai rău decît... decît Preston Gates, spuse ea, regretînd că încă mai şovăia cînd trebuia să-i pronunţe numele, chiar şi după atîtea luni. Sînt păsări din aceeaşi specie.

– Informaţiile mele arată că amîndoi sînt masculi caucazieni aflaţi în cea de a patra decadă a existenţei lor, care lucrează în industria computerelor, o corectă Einstein. Nu se pomeneşte de nici o înrudire cu vreo specie de păsări.

– Îmi cer scuze, e greşeala mea, zise Kat,

înmuindu-se puţin în faţa dragostei computerului pentru logică.

Viaţa ar fi fost mult mai simplă dacă ar fi putut trăi ghidîndu-se după cifre şi informaţii, decît după sentimentele încîlcite şi incerte care, prea adesea, îi influenţau deciziile. Cifre şi informaţii...

Se opri deodată.

– Einstein, îi poţi da secretarei mele pînă la sfîrşitul zilei o listă completă cu activităţile lui Jack Fagen?

– Sigur. Încep chiar acum, zise Einstein, închizîndu-se.

Katrina se duse la birou cu un zîmbet gînditor pe buze. Studie informaţiile lui Chris, care cuprindeau şi adresa proprietăţii Coral Gables unde stătea Fagen. Nu era locuinţa sa personală, însă, observă ea, căci pe hîrtie scria că Fagen instala acolo un sistem de alarmă pentru proprietarul absent.

Adresa lui nu figura nicăieri. Katrina se lăsă pe spate în fotoliu, gînditoare. Din cîte îşi amintea, Jack Fagen nu avea nici o adresă permanentă. Era un hoinar confirmat. Pentru ea, acest lucru părea suspect.

Faptul că Einstein se baza pe cifre şi informaţii îi dăduse o idee. Undeva, în dosarul lui Fagen,

trebuia să existe un incident de care ea s-ar fi putut folosi pentru a-l discredita, ceva care să-i arate lui Chris că Jack Fagen nu era persoana potrivită pentru a lucra la *Sheffield Industries*. Chris nu credea prea mult în zvonuri, dar Kat aflase demult că, atunci cînd era vorba de sistemul ei de siguranţă, trebuia neapărat să fie prudentă. Şi, în plus, nu căpătai porecla de Terminator făcîndu-ţi prieteni şi influenţînd oameni.

Terminator. Pentru cîteva clipe se întrebă de ce să fi vrut un om cu o reputaţie mondială ca a lui să primească o misiune atît de lipsită de importanţă cum era restructurarea reţelei ei de siguranţă. Dar, atunci de ce să facă un asemenea om tot ce făcea? Auzise că era complet amoral, nedisciplinat şi cît se poate de needucat.

Mai auzise, de asemenea, că era şi teribil de frumos.

Unu

Jack Fagen tocmai se instalase în fotoliu cu un pahar de whisky şi telecomanda televizorului alături, cînd lumina sistemului de alarmă începu să clipească.

– Nu se poate, mormăi el, ridicîndu-şi privirea în sus. E pentru a treia oară în seara asta. Oare pisica asta afurisită nu poate să se ducă şi-n grădina altuia?

Fluffy, pisica persană a vecinilor, considera grădina drept terenul ei personal de vînătoare,

lucru pe care Jack îl descoperise abia după ce îşi instalase majoritatea minusculelor detectoare de mişcare şi alte aparate de supraveghere de-a lungul zidului împrejmuitor. În ziua aceea modificase toate acele detectoare de mare precizie pentru ca acestea să ignore intruşii de dimensiunea lui Fluffy. Fusese o muncă istovitoare care îl indispusese foarte mult. Starea lui de spirit nu se îmbunătăţi deloc cînd îşi dădu seama că omisese cîteva detectoare. Iar cînd Fluffy izbuti să le declanşeze în primul sfert de oră al meciului, Jack se înfurie de-a binelea.

Nu era drept. Toată ziua aşteptase cu nerăbdare să se delecteze cu una din cele mai mari plăceri pe care Statele Unite le ofereau unui bărbat – fotbalul de luni seara. Dar, graţie lui Fluffy, nu putuse să urmărească nici măcar cinci minute consecutive din meci. Pentru o fracţiune de secundă se gîndi să ignore acea a treia alarmă. Dar toţi anii de şcoală catolică şi disciplină militară făcuseră din onoare şi datorie două cuvinte de bază pentru Jack. Responsabilitatea era cel de al doilea nume al său. Din păcate.

Oftînd, închise televizorul şi puse telecomanda

pe măsuţa de cafea. Vru să facă acelaşi lucru şi cu paharul, dar, după ce se gîndi mai bine, îl dădu tot pe gît dintr-o singură înghiţitură. Fluffy nu putea să facă numai ce voia, îşi spuse Jack, după care se ridică, îşi trecu degetele prin părul de un arămiu întunecat şi îşi începu itinerariul mental. Nu face zgomot, fii iute, fii deştept. Acele trei reguli simple îi salvaseră pielea mai mult decît o dată. În fond, îşi spuse el ieşind pe terasă, s-ar putea să nu fie o pisică. Exista şansa ca intrusul să fie Fluffy, dar norocul lui Jack nu ţinea cont de şanse.

Aerul nopţii adia dulce şi răcoros peste chipul lui, răvăşindu-i părul şi gîdilîndu-i barba ca o mîngîiere jucăuşă. Simţi o durere puternică în adîncul lui. Mintea îl necăjea cu imagini ale unor umeri goi, sărutări fierbinţi şi ochi calzi şi înţelegători, care promiteau mai mult decît o plăcere scurtă şi trecătoare.

„Jack, aiurezi", îşi spuse el, scuturînd din cap. Grădina aceea afurisită plină de flori făcea ravagii cu libido-ul lui. Ieşi în grădină, hotărît să aranjeze senzorii şi, probabil, şi pe Fluffy, cînd zări o formă foarte deosebită a unei pisici mişcîndu-se printre tulpinile florilor.

Jack încremeni. Înjurînd printre dinţi, îşi dădu

seama că făcuse greşeala să-şi lase revolverul sus în sacul de voiaj. Ce deştept mai era. Tocmai se retrăgea spre casă, întrebîndu-se dacă avea timp, oare, să cheme poliţia şi să-şi ia arma, cînd realiză două lucruri în legătură cu intrusul. Unu, aşa-zisul spărgător era un amator, fiindcă mişcările nu erau cele foarte precise ale unui profesionist.

Doi, era o femeie.

Escaladase zidul cu uşurinţă. Folosind iedera ca scară, Kat se căţărase repede pe zid şi sărise în partea cealaltă, făcînd doar un zgomot înăbuşit. Întregul proces nu a durat nici cinci minute.

– O nimica toată, murmură ea, imitîndu-l pe Einstein.

Îşi scutură cîteva frunze de pe ea, dorindu-şi să fi avut altceva în portbagaj în afară de acel hanorac rigid mirosind a peşte, care îi acoperea bluza albă, sau să se fi schimbat într-o pereche de blugi negri şi o cămaşă de aceeaşi culoare pentru întrevederea cu Jack Fagen de după orele de program. Dar nu se îmbrăcase pentru o

spargere. Această idee îi venise pe moment.

Spargerile nu erau un mod preferat al Katrinei de a-şi petrece seara. Ba chiar îi zdruncinau fiecare fibră a fiinţei ei morale. Totuşi, nu avea de ales. Era disperată să găsească o cale de a-l ţine pe Terminator departe de sistemul ei de computere.

Îşi petrecuse după-amiaza şi o mică parte din seară cercetînd informaţiile pe care Einstein i le dăduse secretarei ei, Jenny. Citi fiecare pagină din acel dosar gros în căutarea unui motiv plauzibil pentru a nu-l angaja pe Fagen. Dar nu găsi absolut nimic. Dosarul lui oficial era excelent, chiar incredibil. După o perioadă scurtă petrecută în Departamentul Serviciilor Speciale al armatei, pentru care fusese şi decorat, se lansase în afaceri pe cont propriu. Profesional, ea nu putu decît să-i admire rezultatele. Distrusese reţele de spionaj industrial de la New York pînă la Hong Kong – mai bine decît oricine altcineva. Lista clienţilor săi arăta ca un *Who's Who* al personalităţilor din industria computerelor, incluzînd chiar şi cîteva tinere democraţii pentru care părea să fi coborît preţul serviciilor sale. Oficial, Terminator era curat ca o lacrimă.

Ceea ce însemna, îşi spuse ea, că se pricepea

să-şi acopere urmele mai bine decît îşi închipuise. În fond, recomandările lui Preston păruseră la fel de impresionante şi s-a văzut foarte bine ce viperă se dovedise a fi. Încrezătoare din fire, Kat învăţase pe pielea ei că trebuia să fie suspicioasă, mai ales în privinţa unor bărbaţi frumoşi cu reputaţie puţin cam dubioasă.

De aceea începuse acea misiune de spargere. După ce trecuse de zidul vechi şi acoperit de iederă, care înconjura proprietatea, observase o totală absenţă a oricăror măsuri de siguranţă. Se uitase mai bine şi bănuielile ei se confirmaseră. Şi un copil ar fi putut escalada acel zid vechi, căci nu erau nici reflectoare, nici camere de luat vederi, nici alte dispozitive de supraveghere. De fapt, în afară de o micuţă cameră de luat vederi fixată deasupra porţii de la intrare, nu părea să existe nici o altă protecţie.

Aura lui Jack Fagen se dizolvă ca un fum în bătaia vîntului. Îşi dădu seama că fusese captivată de acel om, impresionantă de reputaţia lui legendară. Ba chiar – da, acum putea să recunoască – puţin speriată la gîndul de a-l cunoaşte. Dar priceperea lui Fagen fusese mult prea exagerată. Nici un consultant în siguranţă

care se respecta nu ar fi proiectat un sistem care să controleze o poartă solidă şi să lase neprotejate nişte ziduri uşor de escaladat. Fagen nu era bun de nimic.

Acum nu mai trebuia decît să dovedească acest lucru.

Îşi îndreptă umerii, aruncînd o privire peste grădina luxuriantă în care aterizase. Era neglijată, din păcate – se părea că îndatoririle lui Fagen nu se extindeau şi asupra împrejurimilor casei. Prin verdeaţa deasă zări luminile acesteia, ca un far singuratic în noaptea întunecată. Aici, natura părea să-şi ceară drepturile. Florile erau răspîndite ca un covor vrăjit şi înmiresmat. Stejari bătrîni se înălţau deasupra ei, printre ale căror ramuri muşchiul spaniol cădea ca firele de păr încurcate ale unei vrăjitoare. Katrina se simţi stăpînită de nişte sentimente ciudate şi senzuale, care o străbăteau asemeni apelor unei mări întunecate şi lacome. Neliniştită, se scuturã de ele.

Trase în piept aerul nopţii, ignorînd parfumul ademenitor al florilor şi concentrîndu-se asupra mirosului pătrunzător al hanoracului. Nu avea nevoie de gînduri aiurite. Vroia să aibă capul limpede cînd avea să intre pe uşa din faţă şi să-l

vadă pe Jack Fagen complet uluit.

O femeie-spărgător, îşi spuse Jack, posomorît. Şi amatoare, pe deasupra! Ura amatorii. Erau de două ori mai periculoşi decît profesioniştii pentru că erau de trei ori mai proşti. Jack înaintă cu prudenţă, întrebîndu-se cum naiba să rezolve o asemenea situaţie. Dacă ar fi fost vorba de un bărbat, i s-ar fi furişat în spate şi l-ar fi doborît cu o lovitură peste umăr. Dar o femeie... Cel dintîi lucru pe care sora Barbara i-l băgase în cap fusese să nu lovească niciodată o femeie. Obiceiurile învăţate în şcoala catolică se uitau greu.

Jack tot mai încerca să se decidă cum să procedeze, cînd femeia intrus se opri. Îşi roti privirile în jur, dar nu în direcţia lui, după care îşi dădu pe spate gluga care îi ascundea chipul. În clipa aceea, Jack uită şi de sora Barbara şi de maniere şi chiar şi de spărgătorii amatori.

– Sfîntă Fecioară, şopti el.

Lumina lunii mîngîia perfecţiunea pielii intrusei şi dădea părului ei o nuanţă de argintiu. Şi chipul

acela... chipul acela putea înnebuni un bărbat. Uluit, făcu un pas înapoi. O ramură trosni sub piciorul lui, sunîndu-i ca o împuşcătură în urechi, dar, din fericire, frumuseţea nu părea să fi auzit nimic.

Se apropie şi mai mult, vrînd să-i vadă faţa mai bine. Sau poate că vroia să vadă doar dacă era reală. Visase atît de mult o femeie ca ea, încît nu era sigur dacă şi acum visa sau nu. Părea, însă, reală. Mai înaintă puţin, ajungînd destul de aproape pentru a o atinge, destul de aproape pentru a-i simţi parfumul. Oare ce miros o fi avînd perfecţiunea? se întrebă el. Trase adînc aerul nopţii în piept şi simţi miros de... peşte.

Katrina dădu la o parte ramurile mari şi se îndreptă spre casa luminată, concentrîndu-se pentru a face cît mai puţin zgomot cu putinţă. Numai că nu prea se putea concentra.

Lumea nocturnă se strîngea în jurul ei, tăcută şi plină de umbre misterioase. Animale mici mişunau pe pămînt, iar păsările scoteau sunete plîngăreţe în depărtare. Sentimentele exotice şi

senzuale pe care le simţise mai devreme reveniră în forţă, atingînd ceva profund şi sălbatic în adîncul inimii ei, ceva primitiv. Frunzele pe care le atingea în trecere o mîngîiau cu intimitatea unui amant. Îi era ciudat de cald şi se simţea teribil de dezorientată – de parcă o străină s-ar fi strecurat pe sub pielea ei.

Aerul era greu de miresmele caprifoiului şi liliacului. Vrăjită, îşi dădu pe spate gluga mirosind a peşte a hanoracului şi trase adînc în piept aerul dulce al nopţii. O străbătu asemeni unui tonifiant, făcînd fiecare fibră a trupului ei să se simtă vitală şi plină de viaţă. Pasiuni neliniştite se agitau înăuntrul ei, ca un animal ţinut prea mult în cuşcă...

O ramură trosni. Vechile gînduri şi sentimente se întoarseră iute, lăsînd-o dezorientată şi dezamăgită. Nu stătu să se gîndească la sentimente. Nu avea timp. Ceva o urmărea, ceva suficient de mare pentru a zdrobi o ramură destul de groasă. Ceva... sau cineva.

„Drace, probabil că am fost văzută." Abătută, îşi dădu seama că sistemul de alarmă al lui Jack Fagen funcţiona, de fapt, foarte bine. Planul îi fusese dat peste cap serios de tot. Văzu prea tîrziu în ce postură ridicolă o pusese ideea ei.

Avea să pară o idioată, dacă nu...

Se opri, prefăcîndu-se din nou absorbită de splendoarea nopţii. Cu urechile ciulite, îl auzi pe observatorul nevăzut apropiindu-se din ce în ce mai mult, pînă cînd între ei nu mai era decît vreun yard. Se strădui să aştepte... să aştepte. Apoi, ţîşni cu toată forţa, împingînd perdeaua de frunze şi ramuri. Un geamăt înfundat îi dădu de înţeles că lovise vreo parte din anatomia bărbatului, dar nu mai stătu să afle ce parte, ci se întoarse şi o rupse la fugă spre zidul îndepărtat de parcă Satana însăşi ar fi fost pe urmele ei.

Era iute, dar Jack era şi mai iute. Se aruncă şi o prinse de picioare, ţintuindu-i-le pe amîndouă în iarba deasă. Ea începu să ţipe şi să se zbată, luptîndu-se ca o pisică sălbatică împotriva forţei lui mai mari. În cele din urmă, forţa învinse.

– Eşti bună, recunoscu el, privindu-i chipul sfidător. Dar eu sînt şi mai bun.

– Du-te dracului, spuse ea.

Jack zîmbi. Nu istericale, nu rugăminţi şi implorări. Îi plăcea.

– O s-o fac cu mare plăcere, scumpo. Dar nu înainte de a-mi spune cine eşti şi ce cauţi aici.

Ea nu răspunse. O rază de lumină îi căzu pe chip, făcînd să-i strălucească ochii incredibil de

mari. Ochi plini de ură. „Dumnezeule, are tupeu", îşi spuse el impresionat. După bătăile agitate ale inimii pe care le simţea atît de aproape de ale lui, îşi dădu seama că era speriată. Dar, oricît de speriată ar fi fost, el nu avea să cedeze nici un pic.

Totuşi, acest lucru nu îl făcea să ajungă nicăieri. Doar nu avea de gînd să stea toată noaptea acolo, deasupra ei – oricît de plăcută ar fi fost ideea.

– Ascultă, îi spuse el atunci. Putem să o rezolvăm pe calea uşoară sau pe cea dificilă. Alege tu.

– Eu nu spun nimic, şuieră ea, pînă nu-mi dai... hei, ce faci?

– Calea dificilă, răspunse el, plimbîndu-şi mîna liberă peste trupul ei în căutarea vreunui act de identitate.

– Încetează. Nu poţi...

Dar se opri brusc cînd Jack cercetă cu pricepere într-o parte strategică a abdomenului ei. Pînă îşi reveni ea, el aflase deja ceea ce îl interesa. În buzunarul hanoracului găsi un bon vechi, pe care îl ridică în lumină, descifrînd fără nici o greutate semnătura.

– Ce...? începu să el să spună, uitîndu-se la

femeia care tăcea acum.

Tăcerea ei, combinată cu expresia sumbră, îi spuseră tot ceea ce avea nevoie să ştie. Se ridică şi începu să rîdă cu poftă pentru prima oară după multe luni.

– Al naibii de încîntat să te cunosc... şefa!

Kat traversă terasa şi intră în living-room, încercînd să pară mai stăpînă pe sine decît se simţea. Ar fi vrut teribil de mult să aibă la îndemînă o piatră destul de mare sub care să se ascundă, deşi ar fi preferat una pentru a-l lovi pe Jack Fagen. Individul era mai groaznic decît îşi imaginase ea. Nu ar fi trebuit s-o pipăie atît de... intim. O căldură stînjenitoare o învălui cînd îşi aduse aminte de modul cum i se plimbaseră mîinile pe trupul ei – mîini sigure şi experimentate, care îi turnau foc lichid pe piele, tulburînd-o împotriva voinţei. Nu mai simţise niciodată o asemenea căldură şi ura faptul că tocmai Jack Fagen i-o provocase. „Să-l ia naiba", îşi spuse ea furioasă. Ticălosul era iute.

– Doreşti ceva?

„Grozav, acum îşi aduce aminte de bunele

maniere", îşi spuse Kat, clocotind de furie. Se întoarse, gata să-i spună lui Fagen ce părere avea despre politeţea lui, dar cuvintele i se stinseră pe limbă.

Jack Fagen era clădit ca un munte, puternic şi impozant, cu muşchi care păreau ciopliţi în stîncă. Nu îl remarcase cînd se aflaseră în grădină, dar, înăuntru, mărimea lui micşora pînă şi spaţiosul living-room. Părul arămiu, dezordonat, şi barba mare se potriveau foarte bine cu trăsăturile lui aspre, iar ochii aveau culoarea cerului senin. Katrina înghiţi în sec, dezechilibrată dintr-odată. Apropierea lui o făcea să se simtă uşoară şi vulnerabilă – o nouă experienţă pentru o femeie care era obişnuită să se uite în jos la majoritatea bărbaţilor pe care îi cunoştea.

– Doreşti ceva, domnişoară Sheffield? repetă el.

Clipind des, îşi aminti cine era acel individ. Fagen oportunistul. Fagen cel lipsit de scrupule. Îndreptîndu-şi umerii, spuse:

– Ai făcut destul deja, domnule Fagen. Nu aveai nici un motiv să... mă manevrezi aşa.

Lui Jack îi veni în minte imediat cîteva motive, dar se îndoia că ea le-ar fi apreciat. Cel puţin, nu deocamdată. Se gîndi şi se opri asupra celui mai puţin interesant.

– Bine, dar ai fi putut avea o armă ascunsă.

– Nu în locurile unde ai căutat, spuse ea tăios.

Jack zîmbi – un zîmbet slab şi diabolic care ei îi provocă un gol în stomac.

– Eu ştiu, făcu el. Am cunoscut odată o femeie la Bangkok care...

– N-are importanţă, îl întrerupse Kat, pălind la gîndul că Fagen intenţiona să-i descrie diversele moduri de a utiliza anatomia feminină.

Zîmbetul lui se transformă într-un rînjet. Îi plăcea femeia aceea. Îi plăcea acel amestec provocator de nervi de oţel şi nevinovăţie fistîcită. Îi plăcea şi trupul ei. Chiar şi prin hanoracul fără formă putea vedea că este înaltă şi subţire, iar recentele lui cercetări îi arătaseră că are toate rotunjimile necesare.

– Ce căutai aici, de fapt?

– Vroiam să stau de vorbă cu dumneata...

El îi aruncă o privire pătrunzătoare şi complet lipsită de încredere.

– De ce n-ai folosit telefonul? Sau de ce n-ai sunat la uşă?

Kat se crispă.

– Ei bine, recunoscu ea. Am vrut să-ţi testez sistemul de alarmă. Am vrut să văd dacă eşti atît de bun cum se aude.

Jack se sprijini de spătarul unui fotoliu, privind-o cu atenţie.

– Şi sînt? întrebă el încet.

Nu se referea la sistem şi Katrina ştia. Îşi aminti din nou de mîinile lui, de căldura nedorită, dar de netăgăduit a atingerii lui. Închise ochii sperînd că, nevăzîndu-i chipul frumos, avea să gîndească mai limpede. Acest lucru se întîmplă... dar pentru puţin timp.

Deschise ochii.

– Domnule Fagen, eu...

– Jack, o întrerupse el. Date fiind împrejurările, cred că putem sări peste formalităţi.

Katrina îşi aminti „împrejurările" şi înghiţi în sec.

– Uite, domnule Fa... bine, Jack, cred că ar fi drept să-ţi spun că... ei bine, nu sînt prea sigură că ai fi interesat să lucrezi pentru *Sheffield*. N-ar fi atît de palpitant cum eşti obişnuit.

Jack îşi aduse aminte de ochii aceia violeţi care scînteiau şi de unduirile acelea ascunse sub hanorac. Personal credea că munca alături de ea avea să fie teribil de palpitantă.

– Drăguţ din partea ta că te gîndeşti la mine, Katrina, dar sînt sigur...

– Kat, îl corectă ea. Toţi îmi spun Kat.

– De ce nu Katrina?

– Pentru că nu-mi place.

„Pentru că singurul care-mi spunea aşa era Preston." Îşi îndreptă din nou umerii.

– Uite, Jack, ţi-o spun sincer. Nu sînt sigură că vreau să lucrezi cu mine.

Se aştepta la vreo reacţie – furie, violenţă, ceva. Dar colţul gurii lui se ridică într-un zîmbet dezarmant şi îi surprinse în privirea albastră o undă de umor.

– Ah, da? De ce nu, Katrina?

– Kat! spuse ea enervată de calmul lui. O să am grijă să fii recompensat. Nu-ţi face griji în privinţa banilor.

– Niciodată nu-mi fac griji în privinţa banilor, spuse el cu o sinceritate care o făcu să-l creadă. Tot ce posed pe lume este împachetaf într-un sac de voiaj care se află sus. Accept numai misiunile care mă interesează. Şi, sincer vorbind, mă interesează foarte mult să lucrez cu tine.

„Se referă la sistemul de siguranţă. Doamne, de s-ar referi la sistemul de siguranţă", îşi spuse ea. În cameră era mai cald. Jack nu se clintise, stătea tot rezemat de spatele fotoliului, cu faţa spre ea, dar Kat avea ciudata senzaţie că traversase încăperea şi venise lîngă ea. O adiere de vînt suflă prin uşa care dădea spre terasă,

umplînd camera cu miresme grele din grădină. Trupul îi deveni alert şi îşi dădu seama, după încordarea umerilor, că şi Jack reacţiona la fel.

Ce se întîmpla, oare, cu ea? Era adevărat că trecuse aproape un an de cînd se despărţise de Preston, dar cu siguranţă că nu era destul de disperată pentru a se tăvăli pe covor cu un necunoscut. Chiar dacă acel necunoscut avea un corp extraordinar şi cei mai albaştri ochi pe care îi văzuse vreodată...

Îşi feri privirea.

– Nu o să iasă bine. Pur şi simplu, nu o să iasă bine.

De data aceasta, cuvintele ei îl impresionară într-o oarecare măsură. Ocoli fotoliul şi veni spre ea, mişcîndu-se cu siguranţa lină a unei maşini bine unse. Inima Katrinei bătea atît de tare, încît era sigură că şi el o auzea. Nu-i putea interpreta greşit privirea. Prădalnică. Lacomă. Ca a unui tigru gata de atac. Sau a unui bărbat gata de...

– Ştii ce cred eu? spuse el încet cînd ajunse lîngă ea. Cred că ţi-e frică.

Kat încercă să rîdă, dar ieşi ceva ce semăna mai degrabă a geamăt. Apropierea lui Jack o făcea să respire cu dificultate.

– Frică? zise ea, încercînd să-şi menţină glasul

egal. Nu mi-e frică de nimic.

Jack scutură din cap, fixînd-o cu privirea.

– Nu-ţi stă bine cînd minţi, Katrina.

– Kat, spuse ea cu un glas stins.

Se afla la cîţiva centimetri de ea, fără să o atingă. Nici nu trebuia. Bărbatul acela îi trimitea o reacţie în lanţ prin întregul sistem, provocîndu-i mici şi delicioase explozii în trup.

Zîmbetul lui Jack se lărgi, iar el îşi mută privirea asupra buzelor ei şi... mai jos.

– Cred că nu eşti sigură că mă poţi manevra.

O cuprinse furia, care îi dădu putere. Se retrase cu un pas înapoi şi îşi înălţă bărbia.

– Te-aş putea manevra chiar şi cu o mînă legată la spate.

– Interesantă idee, spuse Jack. Dacă-ţi plac chestiile astea.

– Nu rîde de mine, zise ea, folosindu-şi furia ca scut. Dacă vom lucra vreodată împreună, va fi doar ca asociaţi în afaceri, nimic mai mult. Şi cred că tu vei fi cel care nu va face faţă!

Surprinderea bruscă din ochii lui îi spuse că lovise aproape de ţintă, mult mai aproape decît se aşteptase. Deodată, simţi vidul din el, oboseala unui bărbat care îşi petrecuse viaţa luptînd. Ruşinată, îşi dădu seama că tocmai îi

aruncase încă o mănuşă.

Ar fi vrut să creadă că vulnerabilitatea lui era reală, nu un truc pe care îl folosea pentru a le face pe femei să-l asculte. Ar fi vrut să creadă că sub acel exterior neted şi lucios bătea o inimă de om. Privirea lui o captură pe a ei, ţinînd-o prizonieră, aşa cum mîinile lui o ţinuseră în grădină. În ochii aceia se citeau adevărul şi destulă forţă pentru a clădi o viaţă. „Ochii nu mint", şopti o voce lăuntrică.

„Şi în fiecare clipă se naşte un prost", şopti o alta.

Kat se întoarse, uluită şi puţin dezgustată de naivitatea gîndurilor ei. Acela era Terminator, cel al cărui principiu era „Scopul scuză mijloacele". Se folosea de ea aşa cum făcuse cu toată lumea în viaţa lui. Ei bine, la acel joc puteau participa două persoane.

– Eşti bun, Fagen şi, pentru asta, voi lucra cu tine, fiindcă sistemul meu merită tot ce-i mai bun. Dar, continuă ea privindu-l din nou, dacă faci vreo mişcare greşită sau foloseşti vreuna din tacticile acelea de comando ale tale, te voi face să regreţi că te-ai născut. E clar?

Expresia lui Jack vorbea de un om căruia îi plăcea să-şi facă propriile reguli, nu să i se

impună ceva. Pentru o clipă, Kat se întrebă dacă avea să-i accepte condiţiile şi fu surprinsă cînd îşi dădu seama că dorea într-adevăr să o facă. Atunci el îşi trecu degetele prin păr şi oftă cu un aer ce aducea a resemnare.

– S-a făcut, spuse el simplu.

Afacerea fiind încheiată, Katrina ieşi în noapte, sperînd ca întunericul catifelat să-i liniştească nervii. Dar de unde atîta noroc? Cu cît încerca mai mult să nu se gîndească la Jack, cu atît imaginea lui îi apărea mai limpede în minte, ameţindu-i simţurile. Oricît de mult ar fi încercat, nu putea să uite vulnerabilitatea pe care i-o sesizase în privire, tot aşa cum nu putea să uite căldura aceea înnebunitoare care o cuprindea ori de cîte ori ochii lui albaştri îi întîlneau pe ai ei. Şi îşi dădu seama şocată că nici nu voia să uite.

Jack o urmări cu privirea mergînd pe aleea lungă şi apoi dispărînd în umbra adîncă a nopţii. Uşoara dezamăgire pe care o ţinuse ascunsă în timpul discuţiei îi apăru încet-încet în privire. „Katrina", îşi spuse el cu sentimente contradictorii. Pentru o clipă avusese impresia că zăreşte ceva deosebit în acei ochi violeţi, o putere de caracter pe care nu o mai întîlnise decît o dată sáu de două ori în peregrinările sale. Dar nu

fusese decît furie. Femeia aceea avea mai mulţi ţepi chiar şi decît un arici, iar Jack avea lucruri mai bune de făcut decît să stea să i-i scoată.

Totuşi, avea corpul cel mai sexy pe care îl văzuse vreodată. Acele clipe fierbinţi şi tensionate din grădină îi aduseseră propriul sistem de alarmă la *Defcon 2*, adică la un pas de atac. Nu mai simţise niciodată o asemenea atracţie momentană şi copleşitoare faţă de o femeie şi, judecînd după plecarea ei grăbită, şi ea simţise la fel. Atitudinea ei înţepată nu îl tulbura, dar Jack învăţase pe pielea lui să nu aştepte prea mult de la nici un fel de relaţie. Sora Barbara îl crescuse cu credinţă în idealurile iubirii şi devotamentului, dar realitatea îl învăţase cu totul altceva.

Respiră aerul nopţii, limpezindu-şi mintea de amintiri şi vise pierdute. Realitatea îşi avea propriile recompense. Şi, realist vorbind, ar fi fost mult mai bine dacă n-ar fi vrut să o cunoască pe Katrina Sheffield. Nu-şi permitea să se implice personal cu ea.

Acest lucru i-ar fi distrus complet principalul obiectiv.

Doi

A doua zi dimineaţă, Katrina întîrzie un sfert de oră la serviciu, dînd vina pe traficul greoi şi ignorînd faptul că se schimbase de trei ori înainte să se decidă asupra unui costum simplu din pînză albă şi a unei bluze bleu din mătase. Vroia să arate cît mai bine pentru Jack Fagen – cît mai bine profesional vorbind, bineînţeles. Cu o seară în urmă îşi închipuise că era atrasă de el. Luna, grădina, ciudata atmosferă a nopţii... toate acestea o făcuseră să vadă în el un bărbat

misterios, absolut irezistibil.

„Prostii" îşi spuse ea, introducîndu-şi legitimaţia în automat. Lumina zilei avea să-i spulbere închipuirile. Va vedea că Jack este un bărbat obişnuit, ca toţi ceilalţi pe care îi cunoştea, dar se întrebă de ce, oare, nu era mai încîntată de acea perspectivă.

Soneria stridentă o făcu să tresară. Deschise uşa cea grea, întrebîndu-se dacă nu putea să inventeze cineva un mod mai plăcut de înştiinţare că legitimaţia fusese acceptată. Se părea că soneriile insuportabile făceau parte din profesiunea ei ca şi consultanţii în securitate insuportabili.

De obicei, prima oprire a lui Kat era la laboratorul computerelor, unde stătea de vorbă cu Leonard sau cu unul din ceilalţi analişti în legătură cu *Pink*. Dar, în dimineaţa aceea, schimbă direcţia şi porni spre biroul lui Jenny, intenţionînd să-şi prevină tînăra secretară, eficientă, dar uşor impresionabilă, că Fagen urma să sosească dintr-o clipă în alta. Jenny, însă, nu era acolo. Katrina se încruntă. Nu-i stătea în fire să întîrzie şi nici să părăsească biroul fără să roage mai întîi pe cineva să-i ţină locul. Unde putea fi?

Deodată, atenţia îi fu atrasă spre biroul ei prin

a cărui uşă întredeschisă răzbătea un chicotit piţigăiat.

– Vai, domnule Fagen!

Jenny. Jenny se afla în biroul Katrinei şi, după toate aparenţele, tot acolo era şi Jack. Rîsul îi zgîrie nervii ca un şmirghel.

– La naiba, mormăi ea, îndreptîndu-se cu hotărîre spre uşă. E aici de un sfert de oră şi se distrează deja cu secretara mea. Ei bine, dacă el crede cumva că o să accept aşa ceva, atunci va...

Se opri în mijlocul frazei. Îl zări pe Jack stînd lejer pe marginea biroului ei, statura lui masivă făcînd respectiva piesă de mobilier să pară o jucărie. Costumul lui gri avea o croială europeană şi doar îi sugera forţa fizică în loc să i-o scoată în evidenţă. Amintirea nopţii trecute fu ca un şoc electric. Apucă clanţa pentru a se sprijini, deoarece picioarele i se înmuiară deodată. Înfăţişarea lui Fagen îmbrăcat în pulover şi blugi o copleşise. Imaginea lui Fagen în costum o devasta. Făcea parte dintre acei puţini bărbaţi care arătau bine indiferent cu ce ar fi fost îmbrăcaţi. Şi, mai bine, fără nimic pe ei.

Nici unul dintre cei doi nu o observase pe Kat. Jenny încă mai chicotea, iar Fagen îi arunca un zîmbet cuceritor.

– Să nu mai aud chestia asta cu „domnule Fagen", da? Mă face să mă simt din nou la şcoala parohială.

„Mai degrabă la cea de reeducare", îşi spuse Kat cu tristeţe. Împinse uşa şi intră cu îndrăzneală.

– Bună dimineaţa, Jenny. Văd că l-ai cunoscut deja pe domnul Fagen.

Jack se întoarse spre ea şi zîmbetul i se transformă într-o expresie mult mai profundă.

– Bună dimineaţa, domnişoară Sheffield. Nu mă aşteptam să ajung înaintea dumitale în dimineaţa asta. Dar, ce-i drept, ai plecat cam tîrziu de la mine aseară...

Jenny se răsuci brusc pentru a o privi pe Katrina, făcînd ochii mari de curiozitate.

– Am avut o întîlnire, spuse Kat, dîndu-şi seama prea tîrziu că explicaţia aceea grăbită era mai acuzatoare decît tăcerea. Îi aruncă o privire lui Jack şi adăugă: O întîlnire de afaceri.

– Bineînţeles, zise el, dar privirea lui spunea altceva.

Dorinţa îi clocotea în privire, lingîndu-i pielea ca o flacără albastră şi fierbinte. Căldura explodă în locuri delicioase, şocînd-o şi tulburînd-o în acelaşi timp. Instinctiv, trupul cedă dorinţei... pînă

cînd auzi uşa biroului închizîndu-se. Jenny se furişase afară, închipuindu-şi, fără îndoială, că şefa şi Jack doreau să rămînă singuri.

– Dumnezeule, murmură ea, ridicîndu-şi privirea spre tavan. Cine ştie ce-şi închipuie că s-a întîmplat între noi.

– Şi nu-i aşa? întrebă el zîmbind.

Acel zîmbet avea ceva devastator în el, dezvelindu-i dinţii egali şi albi. Kat avu o viziune rapidă a unui lup imens, cu blana arămie, care se lingea pe bot uitîndu-se la Scufiţa Roşie lipsită de apărare. Gemu, dar nu doar de teamă. Sincer vorbind, individul acela ar fi trebuit să poarte o plăcuţă de avertizare.

– Uite... spuse ea simţind că se înfurie. Între noi nu s-a întîmplat absolut nimic şi nu apreciez deloc faptul că faci lumea să creadă altceva. Îndeosebi pe Jenny. Ştie că ne-am cunoscut abia ieri şi n-aş vrea să creadă că... ei bine, este o fată foarte impresionabilă...

– Chiar aşa, şi tu nu eşti destul de bătrînă ca să vorbeşti ca mama ei, zise Jack, ridicîndu-se de pe birou. Cîţi ani ai? Treizeci şi trei? Treizeci şi patru?

– Douăzeci şi opt! izbucni Kat.

Prea tîrziu observă umorul din ochii lui albaştri

dîndu-şi seama că, de fapt, o tachina.

– Eu credeam că douăzeci şi cinci, Katrina, spuse el apoi zîmbind mai cald.

Ar fi vrut să nu-i placă. Doamne, cît de mult ar fi vrut. Dar cum ar fi putut, cînd el îi rostea numele aşa? Katrina. Numele acela se undui prin ea, tulburător, plin de promisiuni care îi făceau trupul să tremure. Nici o femeie din lume n-ar fi rezistat acelei invitaţii dulci. Dar ea trebuia să reziste. Instinctul îi spunea că, în ciuda farmecului şi dosarului său impecabil, Jack Fagen nu era demn de încredere. Ascundea ceva – era în stare să parieze. Ultima ei legătură cu un personaj îndoielnic fusese gata să-i distrugă credibilitatea profesională şi aproape că îi zdrobise inima.

Dacă te-ai fript o dată, sufli şi în iaurt. Îi întoarse spatele şi porni spre uşă.

– Ar fi bine să ne apucăm de lucru, spuse ea cu un glas egal. M-am gîndit să începem cu un tur al companiei şi apoi să faci cunoştinţă cu prototipurile. Ah, şi apropo, aş prefera să nu-mi mai spui Katrina.

Jack o urmă. Îl simţea în spate, înalt şi copleşitor, extraordinar de masculin. Era atît de aproape, încît îi simţea parfumul *after-shave*-ului şi răsuflarea caldă în păr. Întregul ei trup se încordă.

„Să nu mă atingă", se rugă ea. „Mă pierd cu totul dacă mă atinge".

Nu o atinse. Cînd se întoarse, ea îl surprinse privind-o intens şi nesigur.

– Eşti o tipă dură, dar o să facem un tîrg. Nu-ţi mai spun Katrina dacă nu-mi mai spui domnule Fagen. S-a făcut?

Katrina simţi că-i dispare tensiunea.

– S-a făcut, spuse ea, asumîndu-şi din nou rolul de director executiv.

Tocmai ajunseseră la un compromis. Poate că, pînă la urmă, aveau să se înţeleagă. Numai dacă ar fi reuşit să nu se mai vadă cu scufiţă roşie...

Îşi petrecură restul dimineţii făcînd turul clădirii, cunoscînd angajaţii şi, în general, familiarizîndu-l pe Jack cu diversele sisteme. El studie echipamentul, dar la fel de des se trezea studiind-o şi pe Katrina. Îi plăcea modul cum îşi conducea oamenii, cu fermitate, dar cinstit, ascultîndu-le întrebările şi comentariile. Sistemele şi procedurile ei de siguranţă erau de asemenea foarte bune. Jack văzuse sisteme mai mari decît ale Katrinei, dar rareori unul atît de bine condus. Era, într-

adevăr, impresionat.

Şi alte lucruri îl mai impresionau, ca, de exemplu, felul în care silueta ei subţire umplea costumul alb clasic pe care îl purta. Mişcările îi erau categorice şi sigure, dar aveau o graţie feminină care umplea mintea lui Jack de gînduri cît se poate de neprofesionale. Se întrebă ce ar fi spus, oare, dacă ar fi ştiut că, în loc să se concentreze asupra cuvintelor ei, el îi studia pe ascuns gambele. Probabil nimic demn de tipărit, îşi închipui el zîmbind.

– Ce-i atît de amuzant?

Jack îşi ridică privirea uimit de faptul că şi ea îl urmărise destul de îndeaproape dacă îi surprinsese zîmbetul slab. Femeia aceea nu pierdea nimic.

– Mă gîndeam cît de neobişnuit este să găseşti o companie atît de remarcabilă, cu o femeie atît de remarcabilă la cîrmă.

Îi făcuse acel compliment cu sinceritate, dar ea, în loc să fie încîntată, se enervă. El aproape că îi vedea nervii încordîndu-se.

– Mă bucur că-ţi place sistemul meu, pentru că-ţi respect părerea ca profesionist. Cît despre părerea în legătură cu mine, adăugă ea ridicînd din umeri, ar trebui să mă consideri încă o piesă

din echipament.

Zîmbetul lui Jack se transformă într-un rînjet de lup.

– Asta înseamnă cumva că trebuie să te inspectez şi pe tine aşa cum am inspectat toate celelalte aparate?

Kat izbucni:

– O să-ţi spun eu ce poţi să faci cu inspectarea ta... începu ea ceea ce se anunţa o tiradă extrem de coloratã, dar se opri cînd unul din analişti bătu în uşa biroului şi păşi înăuntru.

– Iertaţi-mă că vă întrerup, domnişoară Sheffield.

– Ah, da, Leonard, spuse ea, invitîndu-l înăuntru pe acel bărbat slăbuţ. S-a întîmplat ceva?

– Nu, nu. Am trecut doar să vă spun că Einstein a terminat de făcut calculele privind ozonul. L-am pus în legătură, aşa încît să-i puteţi vorbi prin consola dumneavoastră.

– Îţi mulţumesc, zise Kat impresionată ca întotdeauna de atenţia lui Leonard.

Unii puteau să înveţe.

– Jack, el este Leonard Heep, analistul meu tehnic principal. Şi asistentul meu neoficial. Dacă vrei să afli ceva despre aparatele din sistemul nostru, el e omul tău.

Jack îi aruncă o privire cercetătoare bărbatului aceluia cu chip îngust şi îi întinse mîna.

– Se pare că domnişoara Sheffield are o părere foarte bună despre abilităţile dumitale, ceea ce, venit din partea ei, este un adevărat compliment.

Palma subţire a lui Leonard o întîlni pe cea robustă a lui Jack într-o strînsoare superficială.

– Da, o respect foarte mult pe domnişoara Sheffield, spuse el dînd o emfază subtilă, dar distinctă, numelui ei, după care se întoarse spre Katrina. Mai aveţi nevoie de mine?

– Nu, nu. Îţi mulţumesc.

Leonard ieşi repede din încăpere. Jack privi în urma lui cu un zîmbet trist pe buze. Se bucurase de o primire rece şi din partea celorlalţi programatori, ca un fel de „Du-te acasă, yankeule", în stil computerizat. Ar fi putut pune pariu că nu ar fi cîştigat nici un concurs de popularitate cu Katrina sau angajaţii ei. Aruncă o privire pe furiş picioarelor ei lungi şi frumoase. „Ce păcat."

Fără să aştepte o invitaţie, îşi luă un scaun şi se aşeză la consolă alături de Katrina.

– Simpatic acest Heep, dar nu cred că e încîntat de faptul că mă aflu aici.

„Asta înseamnă că sîntem doi", îşi spuse ea

posomorîtă.

– Leonard e îngrijorat pentru sistem. Şi-a petrecut la fel de mult timp ca mine în construirea lui. Este total devotat muncii lui şi e cel mai bun programator din cîţi am cunoscut. Citeşte programe aşa cum alţii citesc comics-uri.

– În viaţă există şi alte lucruri importante în afară de programe, Kat, spuse Jack încet. Pentru toată lumea.

Vocea lui îi mîngîia simţurile ca o mătase netedă şi superb de provocatoare. Dumnezeule, o dădea peste cap, dar nu avea să-i dea de înţeles acest lucru. Se concentră asupra scrierii comenzilor de acces care urmau să îl conecteze pe Einstein la terminalul ei. După aceea, verifică firele, aranjă camera video şi trase microfonul spre ea.

– Einstein, e cineva aici care doreşte să te cunoască.

Camera video se răsuci şi se fixă asupra lui Jack.

– Terminator! strigă Einstein fără să mai aştepte prezentările. Ce mai distrugi?

Jack rîse, auzind răspunsul entuziast al lui Einstein.

– Văd că reputaţia mi-a luat-o înainte.

– Afirmativ, tipule. 1989 – demascat Conspiraţia de la Berlin; 1990 – distrus reţeaua de contrabandă Singapore-Londra; 1991 – format reţeaua de comunicaţii a rezistenţei din Kuweit City în timpul Furtunii în Deşert; 1992...

– Ai fost în Kuweit City în timpul războiului? întrebă Kat, uluirea făcînd-o să uite de faptul că nu-l plăcea.

– Ei, da, recunoscu Jack, deşi misiunea ar fi trebuit să fie secretă. Cum ai aflat de ea, Einstein?

– N-o să spun niciodată.

Ochii albaştri ai lui Jack îi întîlniră pe ai lui Kat.

– Are o minte a lui proprie, nu-i aşa?

Aşa se părea că are şi Jack. Katrina nu putea asocia imaginea oportunistului egoist cu aceea a luptătorului pentru libertate, care îşi pusese viaţa în pericol pentru a-i ajuta pe locuitorii Kuweit-ului. Văzuse fotografii, auzise vorbindu-se despre teribilele preţuri pe care numeroşi luptători în rezistenţă le ceruseră în schimbul patriotismului lor. Probabil că îl plătiseră bine pentru serviciile acordate. Da, asta era. Probabil că o făcuse pentru bani...

– Kat, s-a întîmplat ceva cu butonul acela?

Kat privi în jos şi îşi dădu seama că, în ultimele cîteva minute, tot ajustase culoarea de pe

monitorul lui Einstein, care avea acum o nuanţă puternică de roşu. Asta ca să se înveţe minte să nu se mai gîndească aiurea.

– A fost ceva, dar s-a rezolvat, spuse ea forţîndu-se să zîmbească.

Camera lui Einstein se roti şi se opri asupra butonului.

– Explică-mi cum.

„Vezi-ţi de treaba ta, Einstein", îşi spuse ea, dar imediat rosti cu glas tare:

– Mai tîrziu. Acum aş vrea s-o aduci pe *Pink* ca să...

– Ce e *Pink*? întrebă Jack.

– Nu ce. Cine, explică ea. Prototipul pentru Reţeaua de Computere Inteligente. Pe scurt îi spunem *Pink*.

– Şi fiindcă-i place, adăugă Einstein.

– Şi pentru că-i place, recunoscu Kat zîmbind.

Nu putea să nu zîmbească ori de cîte ori se gîndea la micul computer independent.

– Adu-ne-o, te rog, Einstein.

– Păi...

Zîmbetul Katrinei dispăru.

– Să nu-mi spui că a fugit din nou.

– Bine, n-o să-ţi spun.

Kat gemu.

– Einstein, adu-o înapoi. Acum.

– N-o să-i placă.

Kat înşfăcă microfonul.

– Puţin îmi... Einstein, e primejdios pentru ea acolo. Ştii la ce o expune pătrunderea într-un sistem neprotejat. Adu-o înapoi. Spune-i... spune-i că, dacă nu se întoarce în două ore, o deconectez de la televizor pentru o lună. Ştii ce înseamnă asta.

Einstein gemu.

– Nu MTV. Nu *Wheel of Fortune*. Şi nu... adăugă el coborîndu-şi vocea pînă cînd deveni o şoaptă, nu *Shopping Channel.*

– Exact, spuse Kat. Îmi pare rău că trebuie să fiu atît de aspră, dar este singurul mod în care o să se înveţe minte. Adu-o, te rog.

Lumina se stinse pe camera video a lui Einstein, ceea ce însemna că îndeplineşte ordinele. Katrina se lăsă pe spate în fotoliul ei şi îşi apăsă mîinile pe tîmple. „De ce eu, Doamne?" se întrebă ea. „De ce..."

– Hm.

Jack. Fir-ar să fie, uitase de el. Auzise tot şi văzuse cu ochii lui cît de uşor străpungea *Pink* sistemul ei de siguranţă. Îşi pusese toată energia în crearea acelui sistem. Era mîndră de el şi vroia

ca Jack să fie la fel de mîndru ca ea. Acum, însă, nu mai era nici o şansă de aşa ceva.

– Eh, acum ştii, spuse ea, dar nu îndrăzni să-l privească. Sistemul meu de siguranţă e la fel de „sigur" ca un caşcaval elveţian. Cu cît astup mai multe goluri în sistem, cu atît *Pink* deschide mai multe. Nu mai ştiu ce să fac. O să... o să înţeleg dacă nu vei vrea să accepţi o misiune în care vei pierde.

Jack rămase tăcut cîteva clipe, după care spuse:

– Tot mai încerci să scapi de mine, Kat?

– Nu, spuse ea repede şi îşi dădu seama că fusese sinceră.

Se întoarse încet cu faţa spre el.

– Nu, repetă ea, de data aceasta cu convingere. De fapt, îţi voi aprecia ajutorul.

– Atunci, ne-am înţeles, zise Jack, susţinîndu-i privirea.

Avea cei mai incredibili ochi, îşi spuse el. Se puteau preschimba într-o clipă din gheaţă în foc, de la albastru profund la violet strălucitor. Şi, uneori, ca acum, conţineau o moliciune indigo ce îl atrăgea ca o vrajă. Deodată, se afla din nou în grădină, în întuneric, în căldură şi dulceaţă, ţinîndu-i trupul sub al său. Numai că, de data

aceasta, ea nu se mai zbătea.

Dorinţa îl lovea ca un bici. Se cutremură surprins şi enervat de intensitatea acelui sentiment. Să o placă era ceva, dar acel... acel sentiment îl zguduia pînă în adîncul fiinţei lui. Nu ştia sigur ce este. Nu era sigur că vrea să afle. Tuşi mascîndu-şi starea de derută.

– Ce cald e aici. Simt nevoia de aer.

Kat se uită la ceas.

– Bine. E aproape prînzul. Am putea să facem o pauză. Bufetul companiei e la capătul culoarului...

– Nu. Afară, zise Jack, ridicîndu-se de pe scaun. Undeva unde să pot respira.

– Bine, spuse Kat, ridicîndu-se la rîndul ei. Există un restaurant în apropiere de plajă.

– Grozav, zise el, ieşind repede din biroul ei.

Kat îl urmă pe culoar, uluită de plecarea lui subită. Dar multe lucruri erau uluitoare în legătură cu Jack Fagen. La fel ca un program de siguranţă cu mai multe nivele, cu cît descoperea mai mult, cu atît părea să fie mai complicat. Cine era, de fapt? se întrebă ea.

Şi ei de ce îi păsa?

– O iau eu.

– Nu, eu o iau.

– Eu o iau, repetă Katrina, întinzîndu-se după nota de plată. Eu sînt şefa.

– Dar eu sînt bărbatul, spuse Jack, luînd cu îndemînare nota şi îndreptîndu-se spre casă în ciuda protestelor ei.

Acest lucru nu o făcu să înceteze.

– Ăsta e cel mai idiot şi mai demodat lucru pe care l-am auzit anul acesta, spuse ea, ajungîndu-l din urmă. E, practic, ceva preistoric.

– Da, zise Jack zîmbind. Eu sînt un tip preistoric.

Kat păli. Imagini ale lui Jack ca un om primitiv îi asaltară mintea, făcînd-o să se simtă extrem de prost şi, în acelaşi timp, extrem de excitată. Din fericire, el era ocupat cu achitarea notei şi stătea cu spatele la ea. Din nefericire, se trezi studiindu-i umerii laţi şi mijlocul îngust şi încercă să nu şi-l mai închipuie doar cu o pînză în partea din faţă.

Cînd ieşiră, lumina puternică a soarelui şi briza oceanului o ajutară să-şi recapete stăpînirea de sine. Pete albe se vedeau împrăştiate pe suprafaţa albastră, iar valurile se rostogoleau pe ţărm cu o graţie lipsită de grabă. Katrina închise ochii şi inspiră aerul sărat şi proaspăt, amintindu-

şi de zilele fericite pe care şi le perecuse alături de familia ei pe plajă.

– Doamne, apără-mă, căci marea e atît de întinsă şi barca mea aît de mică, spuse Jack încet, chiar în spatele ei.

Ea deschise ochii şi îl privi, surprinsă, atît datorită cuvintelor, cît şi blîndeţii glasului lui. El privea apa fix, absolut fără nici o expresie, dar ceva din fermitatea maxilarului îi aminti de tristeţea profundă pe care o simţise în el cu o seară în urmă.

El continuă, vorbind mai mult cu sine decît cu ea.

– Am învăţat asta chiar înainte să văd oceanul cu ochii mei, cînd cea mai mare întindere de apă pe care o ştiam era pasajul de sub Loop după o ploaie serioasă. Una din călugăriţele de la şcoală m-a învăţat.

– Călugăriţe? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

Jack zîmbi uşor.

– Nu rîde. Sora Barbara era mai severă decît oricare din sergenţii pe care i-am avut în armată. Nu mă lăsa să fac nimic – cel puţin nimic din lucrurile pe care le cunoştea ea. Mă ţinea zdrenţăros. Dar era totdeauna lîngă mine cînd

aveam nevoie de ea. Ea m-a scos de vreo două ori din Juvey Hall cînd mama nu s-a deranjat.

Făcu acea afirmaţie cu atîta indiferenţă, încît Katrina crezu la început că nu-l înţelesese bine. Iubirea familiei ei îi definea viaţa. Cînd fusese mai mică, fusese acceptată instantaneu de haita de lupi a verilor Sheffield. În adolescenţă, cînd jelise moartea mamei, găsise dragostea şi înţelegerea necesare pentru a depăşi durerea. Iar ca unealtă a lui Preston, găsise un sprijin ferm şi o încredere în curăţenia ei.

Nu-şi putea închipui viaţa fără dragostea puternică a unei familii. Dar se părea că aşa fusese copilăria lui Jack. Nu ştia ce o îngrozea mai mult: indiferenţa mamei lui sau indiferenţa cu care accepta el acest lucru.

– Şi tatăl tău?

– Ce-i cu el? zise Jack, ridicînd din umeri şi continuînd să privească marea, ţinîndu-şi gîndurile pentru sine.

Vîntul îi adusese pe obraz o şuviţă de păr arămiu, pe care ea ar fi dorit cu disperare că i-o aşeze la loc. Abia se putea stăpîni. Se simţea vulnerabilă şi derutată. Compasiunea faţă de băiat şi suspiciunea faţă de bărbat dădeau o luptă în ea, ameninţînd să-i distrugă propriul

sistem de siguranţă intern pe care şi-l construise cu atîta grijă.

Ca şi cum i-ar fi sesizat starea de spirit, Jack se întoarse spre ea şi o privi cu ochii lui intenşi şi incredibil de sexy. Se simţea goală, de parcă ochii aceia ar fi putut vedea pînă în străfundul inimii ei. Deodată intensitatea aceea dispăru şi ochii lui căpătară o strălucire dură, ca un oţel rece.

– Nu mă lua prea în serios, Kat. N-a fost decît un scenariu cu un copil orfan.

– Copil orfan? repetă ea.

– Discursul meu fals despre trecut. Am o duzină din care să aleg: copil orfan, fiu nelegitim al unui bogătaş, fiu al unui militar. Spun versiunea care-mi convine cel mai mult, spuse el posomorît, străpungînd-o cu ochii lui duri. Ăsta sînt eu.

Katrina ar fi trebuit să fie furioasă, dar o viaţă întreagă petrecută în compania verilor ei o învăţase că existau minciuni între minciuni. Unii bărbaţi spuneau minciuni ca să se apere, alţii ca să apere pe cineva. Instinctul îi spunea că Jack făcea parte din cea de a doua categorie. Avea impresia că zărise puţin din adevăratul Jack Fagen şi acest lucru o făcu să rîdă.

– Oi fi tu un ticălos, Jack Fagen, dar, cel puţin, eşti unul sincer.

Spre surprinderea ei, consultantul cel cu inima de piatră începu şi el să rîdă.

– *Shopping Channel*, spuse Jack, deschizînd portiera.

Katrina coborî.

– Ce-i cu el? întrebă ea, netezindu-şi fusta.

Jack făcu un efort imens pentru a nu se gîndi la nesfîrşitele ei picioare şi reuşi doar în parte.

– *Shopping Channel*, spuse el în timp ce se îndreptau spre clădirea *Sheffield*. Einstein a făcut mare caz de asta cînd a vorbit despre *Pink*. De ce?

„Afaceri, ca de obicei", îşi spuse Kat cu o undă de regret. Începuse să-i placă noua lui camaraderie, fără a mai vorbi de plăcuta căldură care o cuprindea cînd stătea lîngă el în maşină. Răspunse oftînd:

– Este o anomalie în programul lui Einstein. Este bolnav după cumpărături.

– Bolnav după cumpărături? făcu Jack forţîndu-se să nu zîmbească.

– Nu-i deloc amuzant, îl mustră ea, deşi şi ea lupta să rămînă serioasă. Este un teribil cum-

părător. Dacă pe un lucru scrie „de vînzare", el îl cumpără. Soţia vărului meu, Melanie, inventatoarea lui Einstein, a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a descoperi eroarea, dar se pare că e ceva integrant în programul lui.

– Acum am auzit totul.

– Nu fi prea sigur, spuse ea cu tristeţe. Anomalia lui Einstein se repetă şi în programul lui *Pink*, cu o mică modificare. În loc să cumpere lucruri, ea... cumpără şanse.

– Şanse? Vrei să spui că pariază?

– Absolut pe orice, recunoscu ea cu amărăciune. De aceea tot fuge, pentru a face pariuri. Crede că-i amuzant, dar mie-mi dă nişte bătăi de cap îngrozitoare. *Hialeah Park Racetaack* sînt gata să ne dea în judecată pentru că le-am făcut praf sistemul de contabilitate. Şi ar fi trebuit să auzi limbajul celui de la loterii cînd i-am spus că ea reprogramase computerul loto al statului pentru a-şi alege numerele...

– Ai avut dreptate, spuse Jack. Nu auzisem totul. Păi, dacă singura ta problemă de securitate este un computer care are pasiunea jocurilor de noroc, atunci nu cred că ai de ce să-ţi faci prea multe griji.

Dar Kat ştia că aceea nu era singura

problemă, cel puţin cronologic vorbind. Cu un an în urmă, abia reuşise să împiedice o crimă de siguranţă, o crimă de care era şi ea vinovată în parte, indiferent ce ar fi spus vărul ei. Ca un asociat, Jack avea dreptul să ştie, aşa că trase adînc aer în piept şi începu să îi povestească despre Preston.

– Cu vreun an în urmă, sistemul de siguranţă al companiei a fost străpuns de un grup de delapidatori care au folosit computerul principal pentru a pătrunde în sistemele cîtorva corporaţii mari. Au reactivat conturile unor membri decedaţi, făcînd în aşa fel încît cecurile să le fie trimise lor.

– Zombi, comentă Jack. Morţi vii. Un asemenea tip de delapidare era ceva foarte obişnuit în primele zile ale existenţei computerelor, dar aparatura electronică atît de sofisticată din ziua de azi face ca acest lucru să fie practic imposibil. Mă mir că au reuşit.

„N-ai fi singurul", îşi spuse ea cu amărăciune şi îşi continuă povestirea, bucuroasă că, în ciuda tulburării interioare, vocea îi rămase încrezătoare. Poate că începea să uite, la urma urmei.

– Puternicul computer principal al companiei *Sheffield* le-a permis să nu ţină seama de dificultăţi, iar nodul de acces îndepărtat le-a oferit o intrare

în sisteme, o intrare complet de nedescoperit.

Jack scoase un fluierat uşor.

– O adevărată operaţiune. Cum a fost descoperită?

Katrina strînse pumnii, dar glasul îi rămase constant.

– Şeful grupului se întîlnea cu una din analistele noastre. Izbutise să-i fure codurile secrete şi aşa au obţinut accesul de la bun început. Cînd a aflat, ea... ea l-a denunţat.

– Deşteaptă fată. Altfel ar fi putut fi şi ea implicată.

Kat îi aruncă o privire aspră, dar el se uita undeva în faţă şi nu o observă.

– Nu l-a denunţat pentru că ar fi fost vinovată, ci pentru că aşa trebuia.

– Probabil, spuse Jack fără să sesizeze furia din tonul ei. Totuşi, aş ţine-o sub observaţie, poate chiar aş transfera-o într-un departament mai puţin critic. Nu poţi fi sigură că n-a fost implicată.

– Sînt sigură.

De data aceasta îi fu imposibil să nu detecteze răceala din tonul ei. Se întoarse spre ea şi rămase uimit de furia pe care i-o văzu în privire.

– Iartă-mă. Am văzut cît de mult ţii la cei care lucrează pentru tine. Dar nu poţi fi sigură...

– Ba pot, spuse Kat. Eu eram analista.

„Fir-ar să fie", îşi spuse Jack. „Oh, fir-ar să fie."

– Katrina, crede-mă că dacă aş fi ştiut...

– Scuteşte-mă, zise ea, tremurînd de furie. Un tribunal m-a găsit nevinovată, aşa că nici în ruptul capului nu o să mă justific în faţa ta. Am nevoie de ajutorul tău, Jack Fagen, nu de compasiunea ta.

După care se răsuci şi o porni spre clădire, întorcîndu-se din nou o singură dată pentru a adăuga:

– Şi nu-mi mai spune Katrina!

Trei

– E dificilă, spuse Leonard.

Katrina trecu repede pe lîngă el prin laborator, ocolind multitudinea de cabluri şi aparate de înaltă tehnologie asemeni unui căpitan care navighează pe ape primejdioase, dar bine cunoscute. Analişti şi tehnicieni se învîrteau printre aparate ca nişte albinuţe, agitaţi dar mulţumiţi. De obicei, Katrinei îi plăcea haosul organizat, dar în ziua aceea abia dacă observă ceva. Era încă furioasă pe Jack.

– Am spus că e dificilă, repetă Leonard.

– Cine?

– *Pink*, bineînţeles, răspunse el evident supărat. Ce s-a întîmplat? Sînteţi preocupată de cînd v-aţi întors de la masă, spuse el după care întrebă coborîndu-şi glasul pentru a nu fi auzit de ceilalţi: Fagen, nu? V-am spus că vom greşi angajîndu-l.

– Leonard, ţi-am explicat deja că n-am avut de ales, zise ea păşind automat peste un cablu care şerpuia pe linoleum. Şi ce-i cu *Pink*? Doar s-a întors, nu?

– Ah, da, s-a întors, dar nu vorbeşte cu nimeni. E îmbufnată.

– Poate are nevoie de puţină înţelegere, spuse Kat.

Dumnezeu ştia că nu ar fi fost singura.

Ajunseră la consola principală, centrul nervos al întregului sistem. Un panou cu echipamente sofisticate şi monitoare se întindea pe jumătate din peretele din spate. Acea aglomerare complicată l-ar fi zăpăcit pe un om de ştiinţă aflat în control, dar Katrina se duse direct la unul din micile ecrane şi se aşeză.

– *Pink, Pink*, eşti acolo?

Fu întîmpinată de linişte. Se încruntă îngrijorată

şi verifică din nou legăturile.

– Aşa ceva nu-i stă deloc în fire. De obicei, n-o putem face să tacă. Eşti sigur că-i aici?

Analistul adulmecă.

– E aici. Se poartă ca un copil răsfăţat.

Kat se gîndi că Leonard era cel care se purta ca un copil răsfăţat. Ciudat, de obicei, era foarte politicos, ba chiar, uneori, extrem de politicos. Se părea că apariţia lui Jack îl supărase foarte mult.

Nu era singurul.

Trase de gulerul deja larg al bluzei şi se concentră asupra ecranului lui *Pink*.

– S-a întors, Leonard. Asta e important. Nimeni nu-i perfect. Fii şi tu înţelegător.

– Mă bucur să vă aud vorbind aşa, domnişoară Sheffield, spuse o voce în spatele ei.

„Fir-ar să fie", îşi zise ea, îndreptîndu-şi umerii. Jack Fagen avea un talent nemaipomenit de a o surprinde în clipele de slăbiciune. Ea nu „fusese înţelegătoare" deloc cu cîteva minute în urmă cînd îl lăsase singur afară. Acum îl sfătuia pe Leonard să facă ceea ce nu făcuse ea. Se întoarse, gata să se apere de rînjetul pe care se aştepta să i-l vadă în colţul gurii. Dar zîmbetul lui era blînd, nu sarcastic, iar în ochi nu i se citea nici un pic de reproş. Furia ei se stinse ca flacăra unei

lumînări lăsînd în urmă o ciudată nemişcare.

– Lasă-mă să încerc şi eu, spuse el aşezîndu-se lîngă ea. *Pink*, sînt Jack Fagen. Înţeleg că-ţi place să pariezi. Şi mie-mi place.

Un sunet slab se auzi din cutia audio, dar fu acoperit de glasul lui Leonard, care spuse:

– Domnişoară Sheffield, n-ar trebui să-i încurajeze obiceiurile proaste.

– Leonard, taci, spuse Kat mai preocupată de *Pink* decît de erorile computerului. Dă rezultate. Continuă, Jack.

Jack se aplecă mai mult spre cutie, ceea ce însemna că se apropia şi mai mult de Kat. Aceasta îşi spuse că nu-i plăcea valul de căldură care îi inunda sistemul în apropierea lui, dar nu se îndepărtă.

– Am avut ghinion la curse în ultima vreme, continuă el. Cine-ţi place în cursa a patra?

Cutia prinse viaţă.

– Danny's Girl, Ephesians şi Rum Runner.

– Mă bucur că te-ai întors, *Pink,* spuse Katrina uşurată.

De fiecare dată cînd *Pink* părăsea sistemul nu era sigură că se va întoarce intactă.

– Dar ce s-a întîmplat cu promisiunea aceea cum că nu vei mai părăsi sistemul?

– Uitat, spuse *Pink*.

– Ai uitat? *Pink*, ai o memorie ROM de o sută de mii de volume. Cum ai fi putut să uiţi?

– Privilegii feminine, zise *Pink*, vrei să ştii cine va cîştiga într-a cincea?

Jack se forţă să nu zîmbească – dar fără succes.

– Mai tîrziu, *Pink*. Acum aş vrea să-ţi vorbesc despre ieşirea din sistem. Kat mi-a spus cît de periculos este. E îngrijorată din cauza ta. Nu vrei să o superi, nu-i aşa?

– Nu, recunoscu *Pink*. Dar trebuie să fac studii de probabilitate.

– Cine spune că nu poţi? zise Jack. Îmi spui mie caii şi eu pun pariurile. Am putea să încercăm o săptămînă. S-a făcut?

– S-a făcut, acceptă *Pink*.

Kat făcu ochii mari.

– Hei, stai puţin. A o binedispune pe *Pink* e una, a plasa pariuri pentru ea e cu totul altceva şi nici nu se poate lua în discuţie.

Jack acoperi cu mîna microfonul lui *Pink*.

– Uite ce e, şopti el, ai o pasionată de jocuri de noroc. Spune-i să înceteze şi o să fii tot în punctul de unde-ai plecat. Înţarc-o treptat şi atunci poate o vom vindeca. Şi, în plus, aşa nu va mai încerca

să fugă din sistem. Cel puţin o săptămînă.

O săptămînă în care nu trebuia să mai aibă grija lui *Pink* putea să pară un lucru lipsit de importanţă pentru Jack, dar era ceva senzaţional pentru Katrina.

– Bine gîndit, recunoscu ea. Ai un raţionament foarte bun.

– Uneori. Dar alteori o fac de oaie, spuse el fixînd-o cu privirea. Îmi pare rău pentru ce-am spus mai devreme.

Kat privi în albastrul fără sfîrşit al ochilor lui, simţindu-se pierdută şi plăcîndu-i acest sentiment. Trebuia să existe o lege care să le interzică bărbaţilor să aibă asemenea ochi, mai ales celor superbi ca Jack Fagen.

– N-are importanţă...

– Pentru mine are, insistă el. Lasă-mă să mă revanşez invitîndu-te la cină.

La cină? Singură? Cu Jack? O reţetă sigură pentru dezastru, dacă exista cu adevărat aşa ceva. Trupul ei avea deja probleme trebuind să nu uite că relaţia lor era pur profesională.

– Mulţumesc pentru invitaţie, dar...

Leonard o întrerupse.

– Domnişoară Sheffield, vreţi să veniţi puţin să vă uitaţi le ceva?

Kat oftă, întrebîndu-se dacă Leonard ştia cît de nepotrivită era intervenţia lui. Îi spuse lui Jack care era furios în mod evident, că se va întoarce repede, după care se duse în spatele consolei, unde se afla Leonard. Acesta începu să vorbească înainte ca ea să apuce să deschidă gura.

– Cred că ar trebui să ieşiţi cu el.

– Leonard, fără supărare, dar viaţa mea socială nu te priveşte.

– Eu nu vorbesc de viaţa socială, explică el strîmbînd din nasul său lung. Ar fi bine să fiţi cu ochii pe el. Să aflaţi ce are de gînd.

Dragul de Leonard. Vedea o conspiraţie pînă şi într-un picnic organizat de biserică. Dar Kat ştia că el nu vroia decît s-o ajute.

– Apreciez faptul că eşti îngrijorat, dar nu cred că Jack are de gînd ceva – cel puţin nu ceva ce ar reprezenta o ameninţare pentru sistemul nostru. Ştiu că n-ai fost de acord să-l angajăm. Nici eu n-am fost. Dar cred că ne va ajuta foarte mult. Ai văzut cum s-a descurcat cu *Pink*. Îi respect priceperea, Leonard. Dar mai important este faptul că am încredere în el.

Asistentul ei o privi peste marginea ochelarilor.

– La fel aţi spus şi despre Preston Gates, îi zise el simplu.

Katrina Alexandria Sheffield. Vîrsta: 28. Ocupaţia: Director la Sheffield Project Development Complex. *Starea civilă: Necăsătorită...*

Jack citi şi restul, observînd că, încă o dată, superiorii săi ignoraseră aspectul principal al cererii sale. Ceruse informaţii privind caracterul Katrinei, iar ei îi trimiseseră prin fax o pagină care arăta mai mult a fişă biografică decît a studiu psihologic.

– Eşti pe cont propriu, Jack-băiete, murmură el vîrînd hîrtia în buzunartul din interior al gecii de piele.

După aceea porni maşina şi se amestecă printre celelalte, dorindu-şi ca şefii săi să-i fi arătat jumătate din coeficientul de fiabilitate al acelei afaceri care mergea atît de lin. Cu toate acestea, fiabil sau nu, el acceptase să facă acea treabă murdară pentru ei. Responsabilitatea nu înceta cînd lucrurile se îngreunau. Sau cînd deveneau dezgustătoare.

Starea de spirit i se mai îmbunătăţi cît de cît cînd ajunse lîngă clădirea care adăpostea apartamentul Katrinei, o structură veche, dar elegantă. Jack zîmbi uitîndu-se la cei doi lei din

ciment care păzeau uşa de la intrare, gîndindu-se cît de inutili erau. Temperamentul ei era singura protecţie de care avea nevoie Katrina.

Coborî din maşină şi făcu cîţiva paşi pe trotuar, dar se opri brusc văzînd-o pe Katrina ieşindu-i în întîmpinare. Şi răsuflarea i se opri. Timp de cîteva secunde o privi fix întrebîndu-se dacă ştia, oare, ce făcea silueta ei de model acelei rochii simple şi albe pe care o purta. Sau ce-i făcea lui.

– Jack, spuse ea cu un glas plăcut. Ai venit exact la timp.

Acea laudă măruntă îi trimise un val de plăcere prin tot trupul. „Ai grijă, Jack. Începi să te legi", îi şopti un glas lăuntric. Ascultînd avertismentul, el se uită inutil la ceas.

– De fapt, sînt în întîrziere, spuse el înapoindu-se la maşină. Ar fi bine să plecăm dacă vrem să mai găsim masă.

Asprimea lui o luă prin surprindere pe Katrina, pînă cînd îşi aminti de reputaţia lui – raţional şi rece, atît în timpul serviciului cît şi în afara orelor de program. Era mai uşor aşa, îşi spuse ea aşezîndu-se pe scaunul însoţitorului în maşina lui sport de culoare neagră. Îi era destul de greu să nu observe cum cămaşa lui bleumarin se mişca

odată cu muşchii pietului sau cum o învăluiau mirosurile combinate ale pielii şi *after-shave*-ului. Fiori fierbinţi o străbăteau făcînd-o să-şi amintească electricitatea care o mistuise în timpul incidentului din grădină din seara trecută. Se foi pe scaun.

– E prea strînsă centura? întrebă Jack urcînd la volan.

– E bine, minţi ea sperînd ca el să nu-i sesizeze ezitarea din glas.

„Mai bine mă gîndesc din nou la afaceri. Repede."

– Cred că-ţi datorez nişte scuze pentru faptul că mi-am pierdut cumpătul cu tine.

Jack zîmbi uşor.

– Cu care ocazie?

Vocea lui încărcată de umor îi dădu impresia că o cascadă caldă şi întunecată curgea prin ea. Nu se putu abţine să nu-i întoarcă zîmbetul.

– Singura dată cînd n-ai meritat. Cînd ai crezut că am fost implicată în afacerile lui Preston.

– N-am crezut niciodată... A fost o tîmpenie. Am prostul obicei de a vorbi înainte să gîndesc.

– Te gîndeai la ce era mai bine pentru sistemul meu. Pentru asta ai fost angajat.

– N-ar fi trebuit să trag concluzii pripite, spuse

Jack.

– Nu ţi-ai făcut decît meseria, zise ea.

– Am exagerat.

– Ba nu.

– Ba da. A fost numai vina mea.

– Nu, a fost vina mea.

– Ah, spuse Jack lovind volanul. Măcar o dată aş vrea să am o discuţie cu tine care să nu se termine cu o ceartă!

Kat rîse, simţindu-se mai bine după foarte multă vreme. Ea şi verii ei se certau tot timpul. Îi plăceau ciorovăielile şi se întrebă de ce nu mai fusese nici una de atîta timp.

Ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, Jack spuse:

– Ar trebui s-o faci mai des.

– Ce anume? Să mă cert?

– Să rîzi.

Katrina îşi coborî privirea, complet dezorientată.

– Rîd, spuse ea defensiv.

– Nu aşa. Nu din toată inima.

Roşeaţa îi arse obrajii. Lua-l-ar naiba pe bărbatul acela. Era o femeie de afaceri competentă, şefa departamentului ei. Dar, în prezenţa lui Jack, se simţea din nou ca o adolescentă vulnerabilă, mută şi nesigură. Ca o

adolescentă... numai că trupul îi ardea de o dorinţă cît se poate de adultă. „Hormonii", îşi spuse ea mohorîtă. „Cine are nevoie de ei?"

Jack o conduse la un restaurant de pe Intercoastal, şoseaua care desparte Miami Beach de uscat. Pe fereastră, Katrina vedea iahturi şi bărci cu motor lunecînd pe apa întunecată şi îndreptîndu-se spre destinaţii depărtate ca Maine, de exemplu. Încercă să se gîndească doar la motivul pentru care se afla acolo, dar imaginile lui *Pink* şi a lui Leonard se estompau cînd urmărea alunecarea ambarcaţiunilor. O parte din ea ar fi vrut să înlăture toate responsabilităţile şi să se alăture aventurilor lor.

– Îţi plac bărcile? o întrebă Jack observînd cît era de fascinată.

– Nu atît bărcile, cît locurile unde m-ar putea duce. Îmi place să călătoresc, spuse ea luînd furculiţa şi jucîndu-se cu o frunză de salată. Mama era scandinavă, fiica unui diplomat. Avea prieteni şi rude aproape în toate ţările din lume. Deoarece obsesia tatei de vacanţă era pescuitul în largul mării, mama şi cu mine plecam adesea singure. Mi-am petrecut aproape la fel de mult timp în Europa şi Asia, ca şi în America.

– Am impresia că ai moştenit ceva din această

dorinţă a ei de a hoinări. Mai călătoreşte încă?

Furculiţa lui Kat se opri.

– A murit, spuse ea fără să-şi ridice privirea.

În sinea lui, Jack îşi înjura sursele de informare. Chiar dacă el nutrea puţină afecţiune pentru propria mamă, era în stare să recunoască dragostea adevărată a celorlalţi. Şi durerea adevărată.

– Trebuie să fi fost o persoană minunată şi sînt convins că prietenilor ei le face plăcere cînd te duci în vizită.

– Cine mai are timp? Tot anul mă împart între Einstein şi *Pink*. Creierul electronic al lui Einstein o ia razna ori de cîte ori se anunţă o vînzare la *Shopping Channel*, iar *Pink*... ei bine, nu îndrăznesc s-o las singură nici măcar o clipă.

– Lucrurile cumpărate de Einstein pot fi oricînd returnate, spuse Jack practic. Cît despre *Pink*... de ce nu o iei cu tine? Ai putea stabili o legătură telefonică din orice hotel – sau cazino, închipuieşte-ţi. Pun pariu că i-ar plăcea la nebunie la Monte Carlo.

– Ar fi expulzată!

– Poate că da, aprobă Jack rîzînd.

Lui Kat îi plăcea rîsul lui. Îi plăceau multe lucruri la el – umorul, inteligenţa, felul în care

degetele lui puternice şi senzuale cuprindeau piciorul paharului... Tresărind, reveni la subiectul discuţiei.

– Înţeleg că ai fost la Monte Carlo.

– De multe ori, spuse el şi privirea îi deveni distantă. Îmi aminteşte întotdeauna de un colier frumos. Zilele sclipesc ca perlele, apusurile sînt ca nişte rubine calde şi nopţile..., spuse el după care făcu o pauză fixînd-o cu privirea. Nopţile ard ca flăcările din inima unui diamant. Ar trebui să mergi acolo.

Privirea lui se topi în ea vrăjind-o. Simţea aceeaşi atracţie intensă ca în seara dinainte, numai că acum era mai rău, căci îl dorea şi trupeşte. Gîndurile acelea o şocară profund. Luă paharul şi îşi linişti nervii sorbind o înghiţitură din lichidul călduţ şi întunecat.

– Mi-ar plăcea să merg acolo într-o bună zi, spuse ea, încercînd să pară indiferentă. Dar nu acum. Am munca mea şi, în plus, nu prea pare a fi un loc unde să mergi singură.

– Nici n-am spus să mergi singură.

Ea puse paharul jos tresărind. „Glumeşte", îşi zise în sinea ei. Dar nu putea înţelege greşit dorinţa din privirea lui. Îi făcea o propunere amoroasă. Îl cunoştea de o singură zi, iar el se şi

aştepta să-i cadă în pat. Ce fel de femeie credea că este?

– Iei multe lucruri ca sigure, nu-i aşa? îl întrebă, ea înfuriindu-se.

– Aşa e?

Cuvintele lui, joase şi răguşite, îi transformară furia într-o căldură ciudată, mai puternică. Flăcările, prea multă vreme reţinute, izbucniră înăuntrul ei. Avea dreptate. Trupul îi ardea de dorinţa de a fi atins, ţinut în braţe, iubit fizic de cineva care ştia cum să facă plăcere unei femei. Îl privi, derutată şi puţin stînjenită de reacţia ei.

El îi sesiză zăpăceala şi privirea i se înmuie. Îi luă mîna într-a lui, strîngîndu-şi degetele puternice şi surprinzător de tandre în jurul alor ei.

– Uite, e vorba numai de puţină chimie. Ştiu că te simţi atrasă faţă de mine şi eu mă simt incredibil de atras faţă de tine. Doi adulţi care consimt. Aşa ceva se întîmplă în fiecare zi.

Poate i se întîmpla lui în fiecare zi. Nu ei. Îi freca centrul palmei trimiţînd o mulţime de fulgere prin ea. Nu mai simţise pentru nici un bărbat o asemenea dorinţă carnală, nici chiar pentru Preston.

– Faci să pară totul atît de... clinic.

Rîsul lui fu jos şi tulburător de senzual.

– Crede-mă că atunci cînd o să facem dragoste, nu va fi deloc clinic.

Cînd. Nu „dacă". Deodată îşi aminti cine era acel bărbat – Jack Fagen, a cărui reputaţie în privinţa femeilor era legendară. Şi, cu excepţia lui Preston, experienţa Katrinei în ceea ce-i privea pe bărbaţi era practic nulă. Lipsită de experienţă şi după un an de celibat, era un exemplu excelent de ceea ce colegele ei de clasă obişnuiau să numească o „pradă uşoară".

Poate că, totuşi, Jack nu încerca să o înşele. Poate că nu avea de gînd să se folosească de dragostea ei pentru a-şi urmări propriile scopuri egoiste, aşa cum făcuse Preston. Poate... dar nu putea risca. Încet, dar cu hotărîre, îşi trase mîna.

– Mă simt, într-adevăr, atrasă de tine, recunoscu ea, dar am... anumite responsabilităţi. Faţă de compania mea, faţă de *Pink* şi faţă de mine însămi. Nu-mi pot lăsa raţiunea să fie umbrită de sentimente. Între noi este o relaţie de afaceri, Jack. Cred că ar fi mai bine pentru toată lumea dacă lucrurile ar rămîne aşa.

Pentru o clipă, ochii lui se întunecară şi ea crezu că se va împotrivi. O parte din ea ar fi dorit s-o facă. Dar el se înseninâ şi se lăsă pe spate în scaunul său, oftînd greu.

– Bine, fără Monte Carlo. Dar eu tot cred că eşti o femeie incredibilă. Dacă nu-ţi pot fi iubit, lasă-mă, cel puţin, să-ţi fiu prieten.

Ea zîmbi, uimită de cît de mult îi dorea prietenia. În ciuda îndoielilor, îl admira: pentru forţa, libertatea şi chiar şi pentru refuzul lui de a trăi după regulile impuse de alţii. Cu siguranţă că îşi va putea stăpîni dorinţele fizice în puţinul timp cît el avea să se afle acolo. Ridică paharul într-un salut ironic.

– S-a făcut, spuse ea folosind obişnuita lui expresie. Dar numai dacă-mi povesteşti mai mult despre călătoriile tale.

Jack se aplecă din nou pe scaunul său zîmbind cînd auzi acea rugăminte neaşteptată.

– Sînt numai al tău, zise el.

Kat ignoră dublul înţeles şi răsuci paharul cu vin prefăcîndu-se că studiază lichidul întunecat şi mişcător. Dar îi amintea din ce în ce mai mult de uluitorul întuneric din ochii lui Jack. Puse paharul jos cu zgomot.

– Mai vrei vin?

– Nu, zise ea.

„Gîndeşte-te să-l întrebi ceva inteligent. Gîndeşte-te repede."

– Spune-mi... spune-mi despre misiunea ta în

Kuweit, cea despre care a pomenit Einstein.

– Cea strict secretă?

– Ah.

„Ei bine, poate să şteargă cuvîntul «inteligent» de pe listă", îşi zise ea.

– Bănuiesc că n-ai voie să vorbeşti despre asta, nu?

Teoretic, avea dreptate. Nu ar fi trebuit să-i vorbească despre o misiune secretă, chiar dacă orice motiv pentru care fusese ţinută secretă dispăruse demult. Dar el vroia să-i povestească, să-i readucă zîmbetul pe chipul mult prea serios. Se hotărî să încalce regulile pentru ea.

– Cu ani în urmă, cînd m-am dus în armată, m-au repartizat la Divizia de Comunicaţii Mobile, îndeosebi pentru că eram un proaspăt recrut şi prea lipsit de experienţă ca să ştiu ce lucru îngrozitor era. M-au trimis în toate locurile uitate de Dumnezeu de pe faţa pămîntului cu ordine de a instala echipamente de comunicaţii computerizate, zise el şi se lăsă pe spate zîmbind trist amintirilor. Era ceva asemănător cu a săpa un tunel pînă în China cu linguriţa, dar cînd am terminat armata, eram unul din cei mai buni în domeniu. Oricum, în timpul războiului din Golf, armata avea nevoie de o bază de operaţiuni în

Kuweit City. Experienţa mea în instalarea echipamentului în, hai să spunem condiţii mai puţin decît favorabile, a făcut să fiu prima lor alegere. M-au întrebat şi eu am spus da. Cea mai mare greşeală din viaţa mea.

– De ce? întrebă ea. Credeam că ai fost încîntat să-ţi ajuţi ţara.

– Primul lucru pe care l-a făcut ţara mea, mormăi Jack, a fost să mă azvîrle împreună cu tot echipamentul într-o rablă de camionetă şi să mă trimită într-o călătorie istovitoare pe cele mai proaste drumuri din partea aceea a deşertului. Parcă eram din nou un proaspăt recrut. Ei numeau asta camuflaj. Eu o numesc pedeapsă crudă şi neobişnuită. Kat nu îşi putu reţine un zîmbet în faţa tristeţii lui.

– Sînt sigură că au făcut-o doar pentru a te proteja.

– Ai fi putut fi un mare ofiţer de armată, spuse el sec. Eh, în cele din urmă am ajuns la ambasada americană, locul unde trebuia să instalez...

– Dar ambasada era minată. Am văzut la televizor după război cum au fost dezamorsate bombele.

Îi provoca un sentiment plăcut, mult prea plăcut, faptul că era îngrijorată pentru viaţa lui. Va

trebui să aibă grijă.

– Minele nu erau atît de periculoase cum păreau, minţi el. Şi, în plus, noi eram foarte, foarte atenţi.

– Ţi-a fost frică?

– Frică? făcu el ironic.

O privi gata să-i dea răspunsul standard – şi anume că „frica" şi „Jack Fagen" erau termeni care se excludeau reciproc. Dar nu făcu această afirmaţie. Ea era absorbită uluitor de mult de povestea despre eroismul său şovăitor. Îl privea cu o expresie primejdios de apropiată de veneraţie. Deodată vru ca ea să-l vadă ca pe un bărbat – nu ca pe un erou temerar şi lipsit de emoţii.

– Frică? repetă el, după care chicoti depreciativ. Katrina, mi-era îngrozitor de frică.

Ea clipi surprinsă de acel răspuns, dar după aceea zîmbi uşor, plină de înţelegere.

– Nu spui asta tuturor, nu?

– N-ar fi bine pentru afaceri dacă aş face-o, spuse el, încercînd să pară nonşalant, dar în sinea lui se simţea oricum, numai aşa nu.

Ochii ei mari şi atît de inocenţi aveau propriul mod de a găsi adevărul în el asemeni unei rachete care urmăreşte căldura. Şi a spune

adevărul nu era cea mai sănătoasă ocupaţie pentru un bărbat cu munca lui.

Trebuia să o facă să nu se mai gîndească la el şi să discute despre alte lucruri.

– Poate că ar trebui să obţin întîi aprobarea pentru a-ţi povesti restul. Dar, pînă atunci, povesteşte-mi tu ceva, zise el, aplecîndu-se spre ea şi, în aparenţă inconştient, începu să-şi plimbe degetele pe braţul ei. Care sînt secretele tale, Katrina?

Ea păli, tulburată de dublul asalt al întrebării şi al atingerii lui. Mai ales datorită atingerii. Degetele lui uşoare îi trasau pe piele o linie de explozii în miniatură. Fiindcă venise vorba de mine!

– Secrete? Eu n-am secrete.

– Nu ai secrete? o întrebă el pe un ton dojenitor. Nici măcar în copilărie n-ai avut?

– Ah, da, sigur. Verii mei şi cu mine aveam o mulţime de secrete. Îmi amintesc odată cînd...

Şi se lansă într-o povestire plină de haz despre ea şi rudele ei, exact aşa cum sperase el să facă. Continuă să-i mîngîie braţul, dar acum acel contact o liniştea, construindu-i inconştient încrederea în el. Jack îi asculta cu atenţie cuvintele, completînd în memorie spaţiile goale lăsate de faxul incomplet. Zîmbea cînd trebuia,

chicotea la momentul potrivit şi încercă să ţină minte că nu trebuia să se simtă ca un ticălos clasa întîi cînd storcea informaţii.

– Doamne, apără-mă, căci marea e atît de întinsă şi barca mea atît de mică.

Katrina întinse braţul în spate şi azvîrli încă o scoică în valurile amuţite de întuneric.

– Am spus bine?

– De parcă ai fi învăţat-o direct de la sora Barbara, spuse Jack privind apa ţintă. Ha. Scoica mea a căzut mai departe.

– Ai avut noroc, se plînse ea şi, descălţîndu-se, îşi îngropă degetele în nisipul umed, după care azvîrli scoica folosindu-şi toată puterea şi îndemînarea ca atunci cînd îşi învingea verii.

Nu se aşteptase ca Jack să o provoace cînd îi povestise la masă despre acel joc din copilărie, dar acum, iată-i pe plaja pustie, la mică distanţă de locuinţa ei, aruncînd scoici în ocean. Nu mai jucase acel joc de mulţi ani. Acum, cînd vîntul proaspăt îi răvăşea părul şi sarea îi picura pe obraji, se întrebă de ce.

Poate pentru că nu mai avusese pe cineva ca

Jack cu care să-l joace.

Scoica zbură peste apă, sclipind o secundă în lumina lunii, după care dispăru sub valurile întunecate, ce se rostogoleau.

– Nici măcar pe aproape, comentă Jack fără milă.

– Da, eh, n-am mai exersat demult. Aproape că am cîştigat.

– Aproape? făcu Jack. A mea a zburat cu cîţiva yarzi mai departe decît a ta. Eşti o mincinoasă.

– Nu ca tine, spuse ea, încrucişîndu-şi braţele cu hotărîre. Există, totuşi, o soră Barbara, nu? Atunci de ce mi-ai spus că nu?

Jack privi marea întunecată. Îşi întinse braţele înainte şi trase adînc în piept aerul proaspăt al nopţii. Kat îi urmări mişcările puternice şi simţi o durere dulce undeva înăuntru. Se sili să o ignore, însă. Se înţeleseseră să fie „doar prieteni" şi, dacă cineva avea nevoie de un prieten, atunci Jack era acela.

Lumina lunii îi contura chipul, dînd trăsăturilor sale aspre o nuanţă de alabastru. Era ceva în el aşa cum era conturat pe vastitatea pustie a oceanului, care o făcea să-i fie milă de el.

– Jack?

Se întoarse spre ea. Lumina slabă se reflecta în ochii lui, făcîndu-i să arate reci şi duri ca metalul.

– M-ai întrebat de ce m-am prefăcut că sora Barbara n-ar fi existat. Bănuiesc că pentru a putea pretinde că nici ceilalţi oameni şi celelalte lucruri din trecutul meu n-au existat. Am crescut în partea săracă a Chicago-ului. Mama nu avea absolut nici un instinct matern, iar singurul lucru pe care-l ştiu despre tata este că a dispărut imediat ce a aflat că mama era însărcinată.

Katrina nu putea suporta acea îngrozitoare amărăciune din glasul lui, singurătatea copilăriei care încă îl mai tortura, chiar şi după atîţia ani.

– Mama ta trebuie să fi ţinut la tine, totuşi, spuse ea. Doar a plătit ca să te trimită la şcoala catolică, nu?

Zîmbetul lui Jack era la fel de amar ca şi glasul său.

– Mama era destul de religioasă pentru a crede că avea să fie pedepsită în viaţa de apoi dacă nu mă creştea în spiritul bisericii. Bănuiesc că a convins-o faptul că făcuse un copil nelegitim. Nu pierdea nici o ocazie pentru a-mi spune că-i distrusesem viaţa. Copilăria mea n-a fost tocmai fericită.

Katrina încercă să zîmbească vitejeşte.

– A cui a fost, oare?

– A ta, spuse el, întorcîndu-se şi pornind înapoi spre apartamentul ei. Se face tîrziu. Ar trebui să plec.

Kat se duse imediat lîngă el.

– Ascultă, Jack Fagen. Să nu crezi că viaţa mea a fost atît de perfectă, pentru că n-a fost, să ştii. Am avut şi eu partea mea de necazuri. Am... am fost cea mai înaltă din şcoală, punînd la socoteală şi băieţii. Nu m-am dus la nici o întîlnire pînă la şaptesprezece ani şi atunci am fost cu un tip care săruta ca un cartof.

Jack se opri.

– Ca un cartof?

– Da, mă rog, aşa-mi amintesc eu. Oricum, important e că viaţa nimănui nu e perfectă. Şi tocmai acele părţi imperfecte ne fac mai înţelepţi şi mai înţelegători. „Ceea ce nu ne ucide ne face mai puternici."

Ochii lui Jack îşi pierdură sclipirea metalică, iar gura i se arcui într-un zîmbet.

– Eşti singura persoană pe care o cunosc care poate să facă o legătură între o zicală străveche şi „un tip care sărută ca un cartof." Incredibil. Mă bucur că sîntem prieteni.

În mod normal şi Katrina ar fi fost de aceeaşi părere, dar în clipa aceea nu se prea simţea ca o prietenă. Apropierea lui, freamătul valurilor în spate şi luna strălucitoare deasupra erau aproape mai mult decît puteau îndura simţurile ei. Vroia mult mai mult decît prietenie şi forţa acelei dorinţe o făcu să se înfioare.

Jack văzu acest lucru şi îl interpretă greşit.

– Uite, zise el, scoţîndu-şi geaca şi punîndu-i-o pe umeri. Asta o să te mai încălzească.

Nu ştia absolut nimic. Căldura şi mirosul lui emanau din geacă, ridicîndu-i temperatura la maximum. Nu îi era deloc frig. Simţindu-se vinovată, încercă să o dea la o parte.

– N-am nevoie de asta.

Jack îi puse mîinile pe umeri şi o privi în ochi.

– Ţine-o pe tine. E un or...

Vorbele îi îngheţară pe buze.

Ceva se schimbă dintr-odată. Mîinile i se încleştară pe umerii ei, iar ochii i se întunecară şi se făcură mari. Ea ştia că avea să o sărute. Mai ştia şi că nu-l va împiedica. Leonard îi va spune că era o trădătoare. La naiba, poate că era, într-adevăr, o trădătoare, dar nu putea face nimic. Dorea sărutul lui Jack mai mult decît orice pe lume. Închise ochii şi îşi desfăcu uşor buzele.

Mîinile lui îi căzură de pe umeri. Uimită, ea deschise ochii şi îl văzu îndepărtîndu-se.

– Ţi-am mai spus, e tîrziu. Poţi să-mi aduci geaca mîine dimineaţă.

Ea alergă după el. Terminator se întorsese, acel înveliş rece care îi ascundea orice emoţie. Sau îi ascundea emoţiile pe care nu le avea. Schimbarea era atît de bruscă, încît, deodată, Katrina nu mai era sigură de nimic. În afară de faptul că durea. Oare prietenia aceea pentru ea era un simplu joc, un mod de a-i cîştiga încrederea? Dumnezeule, să fi făcut din nou aceeaşi greşeală?

Acum chiar că-i era frig. Îşi trase geaca mai mult în jurul ei şi auzi foşnetul neaşteptat al unei hîrtii. Pipăi buzunarele de la piept şi scoase o hîrtie mototolită din cel interior.

– Jack, spuse ea, începînd să desfacă hîrtia, am găsit asta în buzunar. Nu vrei să...

Dar nu reuşi să spună mai mult, căci gura lui Jack o acoperi pe a ei într-un sărut brusc şi zguduitor. Şocată, Kat rămase complet nemişcată, incapabilă să facă altceva decît să-i lase buzele umede şi imposibil de senzuale să le exploreze pe ale ei.

„E o nebunie", îşi spuse ea, dar opusul

nebuniei încetă să mai fie o opţiune pe măsură ce sărutul deveni mai profund. Un foc alb i se revărsa prin vene, îngroşîndu-i sîngele şi transformîndu-l în miere fierbinte. Faxul căzu şi nimeni nu-i dădu atenţie. Ea îşi ridică mîinile şi le afundă în părul lui des. Gura se deschise sub a lui, permiţîndu-i s-o invadeze, urîndu-i bun venit.

El îşi coborî mîinile pe mijlocul ei, trăgînd-o şi mai mult lîngă trupul său tare şi fierbinte. Căldura excitării lui o ameţi şi o făcu să geamă înăuntrul gurii lui. Instinctele o mistuiau. Îl vroia în ea, afundat în miezul ei dureros, vroia să o ia aşa cum bărbaţii puternici au posedat femeile încă din timpuri străvechi. Nu mai simţise niciodată o asemenea poftă sălbatică şi primitivă pentru un bărbat, nici chiar pentru Preston...

Preston! Luciditatea îi reveni într-o clipă. Se desprinse din braţele lui Jack şi îl privi fix, îngrozită de gesturile ei. Nu-i venea să creadă. Omul acela tocmai se îndepărtase de ea, jucîndu-se cu emoţiile ei la fel de îndemînatic ca şi Preston, iar ea se afla la un pas de a face dragoste nebună cu el pe plajă. De unde ştia că nu avea şi el cine ştie ce gînduri ascunse?

Înspăimîntată, îşi dădu seama că, numai cu o clipă în urmă, nu i- ar fi păsat dacă avea sau nu.

Jack întinse mîna spre ea.

– Iartă-mă. N-am vrut să...

Ea se feri, clătinînd din cap.

– Tocmai asta e. Nu ştiu ce vrei şi nici măcar cine eşti. Leonard crede că ai în gînd ceva. Aşa e?

Jack îşi trecu degetele prin păr.

– Crede-mă, Katrina, nu ţi-aş face nici un rău.

– Ciudat, exact asta a spus şi Preston. Fă-mi sistemul bine, Jack, altfel te voi face să regreţi că te-ai născut, zise ea şi porni spre locuinţă. Şi nu-mi mai spune Katrina!

O strigă, dar ea nu se mai întoarse. Rămase neclintit cîteva clipe, cu umerii aduşi de parcă ar fi cărat cine ştie ce greutate. În cele din urmă, se aplecă să ia de jos faxul pe care Katrina îl lăsase să cadă în timp ce se sărutau. Rupse foaia de hîrtie cu furie în bucăţele mici, de nedistins.

Patru

– Încă una doar.

Jack continuă să studieze mulţimea de diagrame complicate împrăştiate la întîmplare pe biroul său.

– Nu, *Pink*, spuse el categoric. E tîrziu şi am prea mult de lucru.

– Te rog, spuse *Pink*, al cărei glas electronic era plin de durere. Ultima oară. Promit.

Gura fermă a lui Jack schiţă un zîmbet stins. În ultima săptămînă descoperise că promisiunile lui

Pink nu aveau nici o valoare, dar, în acelaşi timp, nu îi putea rezista. Lăsă jos creionul şi îşi frecă ochii obosiţi. Apoi se întoarse spre micul difuzor aşezat pe colţul biroului.

– Bine. Spune.

– Crazy Legs în cursa a treia la Arlington. Probabilitatea de succes de optzeci şi nouă la sută. Lucru sigur.

Zîmbetul lui Jack se transformă într-un rînjet.

– Chiar aşa? făcu el notînd pe o hîrtie. Sigur nu-ţi lipseşte încrederea. Totuşi, nu ţi-ar strica o lecţie, două, de reţinere.

– Învăţ reţinere. Nimica toată, spuse ea veselă şi se închise.

Jack rîse scurt, fără chef. Pînă cu o săptămînă în urmă ar fi fost de acord cu ea. Se mîndrise totdeauna cu mintea lui lucidă şi cu capacitatea lui de a lua decizii în condiţii delicate fără să se lase influenţat de emoţii. Acea capacitate se evaporase, însă, în clipa cînd o sărutase pe Katrina.

Voise să fie ceva care să-i distragă atenţia de la faxul incriminator. Dar toate calculele lui, simple sau nu, s-au dus naibii cînd buzele lui le-au atins pe ale ei. „Calcule?" gîndi el cu tristeţe. „Încearcă un alt cuvînt, de exemplu, catastrofă!"

Între ei se aprinseseră fulgere, arzînd prin el asemeni unui foc lichid. Gura ei o primise pe a lui cu o nerăbdare pe care nu o mai întîlnise la nici o femeie – cu un abandon plin de o inocenţă dulce şi captivantă. Pasiunea nu era ceva nou pentru el, dar ceea ce împărţiseră era ceva mai mult, ceva la fel de esenţial pentru el ca mîncarea pe care o mînca sau aerul pe care-l respira. Acel singur sărut îi distrusese toate zidurile emoţionale pe care le construise cu grijă şi nebunia era că nimic nu-şi dorea mai mult decît să o sărute din nou.

„Slabe şanse, Jack băiete." Luă creionul şi-l azvîrli neputincios. Katrina făcuse tot posibilul să-l evite săptămîna care trecuse, iar cînd îl întîlnea, era însoţită fie de Leonard, fie de unul din ceilalţi analişti. Nu era nevoie să fii cine ştie ce mare om de ştiinţă ca să-ţi dai seama de ce. Ea avusese încredere în el şi, ca un măgar, el profitase de acea încredere. Îl întrebase în faţă dacă era sincer cu ea, cu ochii ei superbi plini de durere, neîncredere şi o formă nebunească de speranţă. Speranţa era cea care îl tortura. Ar fi vrut să o ţină în braţe, să o mîngîie pe păr şi să-i spună că totul va fi în regulă. Dar, asta, bineînţeles, ar fi fost o altă minciună.

Gînduri neputincioase i se învîrteau prin minte

împiedicîndu-l să se concentreze asupra lucrului. Oftînd, se uită la ceas. Unsprezece şi jumătate. Ar fi putut să se ducă acasă să doarmă puţin. „Sau să încerce", îşi spuse el posomorît. În ultima vreme, sentimentul de vinovăţie în legătură cu relaţia dintre el şi Katrina îl ţinuse treaz nopţile – sentimentul de vinovăţie cuplat cu cele mai erotice vise pe care le avusese de la adolescenţă şi pînă în prezent.

– Încă una.

– *Pink*... începu el să spună, dar se opri înainte să-şi piardă cumpătul.

În fond, nu era vina lui *Pink* că el era prost dispus.

– Uite ce e, sînt îngrozitor de obosit. O să plasez pariul mîine dimineaţă.

– Atunci va fi prea tîrziu, gemu *Pink*. Pariu pentru cursele australiene. Se termină pînă mîine dimineaţă. O s-o rog pe Kat s-o facă.

– Nu cumva, spuse el cu asprime. *Pink*, să nu cumva să îndrăzneşti s-o trezeşti pe Kat ca să...

– Nu-i nevoie. E aici.

Ochii somnoroşi ai lui Jack se deschiseră brusc.

– Katrina e aici? Vrei să spui că-i aici, în clădire?

– În laborator, spuse computerul. Mută dulapul. Acum, în legătură cu pariul meu...

Dar Jack nu mai asculta. Se ridicase deja de la birou şi plecase, îndreptîndu-se spre laborator. Singură, fără nimeni care să-i ia apărarea, Katrina va fi nevoită să-l asculte. Şi avea s-o facă să-l asculte, chiar dacă ar fi fost nevoit s-o lege cu cablurile.

Katrinei nu-i plăcea camera computerelor seara. Laboratorul, atît de gălăgios şi zgomotos în timpul zilei, devenea tăcut şi pustiu după orele de program. Aparatele ticăiau şi zumzăiau cu mare precizie, dar acea eficienţă mecanică era deprimantă, ca un zîmbet lipsit de căldură sau ca un trup lipsit de suflet. Kat se chinuia de un sfert de oră să împingă la perete un dulap masiv. În liniştea aceea tulburătoare, fiecare minut părea un an.

– Ai nevoie de ajutor?

Kat îşi ridică privirea, speriată, şi îl văzu pe Jack traversînd laboratorul pentru a-i veni în ajutor. Vederea unui chip cunoscut în acea încăpere rece şi impersonală o umplu de căldură,

pînă cînd îşi aminti că Jack Fagen aducea mai mult a balaur decît a cavaler alb.

– Mă descurc şi singură, zise ea îndreptîndu-şi umerii care o dureau.

– N-am zis că nu te descurci, spuse Jack zîmbind. Am întrebat doar dacă n-ai nevoie de puţin ajutor. Ai?

Katrina îşi plimbă privirea de la Jack la dulapul imens, cîntărindu-şi opţiunile. Mîndria încăpăţînată se luptă cu realitatea durerii din umeri. Învinse realitatea. Se mută în partea dreaptă a dulapului şi arătă spre locul liber.

– Te rog.

Jack şi Kat îşi lipiră umerii de metalul rece şi împreună împinseră, traseră şi tîrîră dulapul greu lîngă perete. Cînd terminară, Jack se dădu înapoi şi îşi masă antebraţul.

– Dumnezeule mare. Din ce-i făcut? Din plumb?

– Cred că da. E blindat.

– Ah, grozav, spuse el, masîndu-şi muşchii încordaţi. Eşti drăguţă să mă previi data viitoare cînd mă voi mai oferi să fac pe cavalerul?

Kat zîmbi.

– Deci faci pe cavalerul numai cînd îţi convine?

– E indicat contra sciaticii.

Expresia lui rămase sumbră, dar în ochi îi juca

o luminiţă de umor.

– Dumnezeule, nici nu-mi mai amintesc de cînd nu m-a mai durut braţul atît de tare. Probabil de cînd m-am dus după *Argint viu.*

– Argint viu? întrebă Kat curioasă.

– Acesta era numele lui de cod. Era un sovietic care lucra în diverse locuri din America de Nord. Ştii, pe vremea cînd ruşii erau băieţi răi.

– Era un spion?

– Nu chiar. Mai degrabă un hoţ independent. Intra în sistemele computerelor guvernamentale şi ieşea din ele ca... ei bine, ca metalul lichid de la care îşi deriva numele. Dar nu rămînea niciodată mai mult de cinci minute şi nu-l puteam prinde deloc.

Kat îşi putea imagina. Cinci minute nu erau de ajuns pentru a localiza un punct, mai ales dacă punctul era în continuă mişcare.

– Şi cum l-ai prins?

– L-am păcălit, spuse Jack pe bună dreptate mîndru de realizarea lui. Am creat un dosar fals de „secrete" guvernamentale. O grămadă de lucruri care păreau oficiale, dar care nu aveau nici o importanţă. Cred că informaţia cea mai importantă de acolo era preţul fripturii de vită la popota ofiţerilor. Dar dosarul era gros şi a fost

nevoie de o oră ca să-l asimileze. Argint viu a-nghiţit momeala şi...

– L-ai prins, încheie Kat captivată de povestirea lui. Cine era?

– Eh, asta-i partea amuzantă. Infamul şi şmecherul Argint viu s-a dovedit a fi un cîntăreţ de muzică populară de categoria a treia, care se plimba prin ţară într-un Chevy ca vai de capul lui. După spectacole, vindea un secret-două şi îşi depunea banii într-o bancă liniştită din Insula Cayman.

Jack îşi îndoi degetele convingîndu-se că mai funcţionau.

– Era un cîntăreţ groaznic, dar un hoţ clasa întîi.

– Bine, dar ce legătură are Argint viu cu braţul tău?

– Nu atît Argint viu cît chitara lui, spuse el zîmbind în sfîrşit. Pe lîngă faptul că era un hoţ clasa întîi avea şi o lovitură clasa întîi.

Katrina rîse de povestea aceea amuzantă. Îi plăcea de Jack. Îşi dădu seama de greşeală prea tîrziu. Zîmbetele o făcură să-şi coboare garda şi să-şi aducă aminte cît de mult îi plăcea. Şi deschiseră uşa curentului de emoţii pe care toată săptămîna luptase să le stăpînească. Durerea din umăr era o nimica toată pe lîngă cea din suflet. Îşi

feri privirea şi se uită superficial la ceas.

– Îţi mulţumesc pentru ajutor, dar e tîrziu şi ar trebui să fim...

– Kat, nu.

– Nu ce? întrebă ea, încercînd să pară vioaie.

– Nu fugi de mine iar.

Durerea din glas o făcu să se întoarcă spre el. Îi văzu încordarea maxilarului şi umbrele de sub ochi. Dar privirea îi era oricum, numai obosită nu. Simţi o căldură inundîndu-i trupul şi dezarmînd-o total. Nu mai deţinea controlul asupra situaţiei. Trebuia să-i pună capăt. Acum.

– Jack, pentru nici unul din noi n-ar fi bine să repetăm ceea ce s-a întîmplat. Am fost de acord să păstrăm o relaţie strict profesională...

– Asta a fost înainte.

– Înainte de ce?

El se aplecă mai mult spre ea, ajungînd atît de aproape, încît ea îi putea simţi pe obraz răsuflarea fierbinte.

– Tu să-mi spui. Văd nişte cearcăne pe chipul tău. *Pink* mi-ar spune zece la unu că nici tu n-ai prea dormit în ultima săptămînă.

Kat îşi aminti de clipele acelea tîrzii cînd îşi permisese să şi-l imagineze pe Jack lîngă ea în pat. Imagini teribil de indecente îi inundară

mintea, făcînd-o să roşească.

– M-am... m-am gîndit la multe lucruri în ultima vreme, spuse ea evaziv.

– Şi eu la fel, zise el răguşit. Ca, de exemplu, la buzele tale, părul tău, picioarele tale imposibil de lungi.

Ridică mîna şi îi mîngîie obrazul cu degetul.

– De ce mă eviţi? De ce ţi-e atît de frică?

– N-ai înţelege.

– Pune-mă la încercare, spuse el şi acele cuvinte erau pline de disperare. La naiba, Katrina, nu eşti singura care nu poate să doarmă nopţile.

Masculinitatea lui era copleşitoare, dar şi mai devastatoare era recunoaşterea faptului că o dorea. Gîndul că o vroia la fel de mult cum îl vroia ea o ardea ca o înghiţitură dintr-o băutură extrem de tare. Cît ar fi dorit să i se arunce în braţe şi să transforme toate acele fantezii nocturne în realitate, dar mintea ei se chinui să-şi regăsească luciditatea. Nu-şi putea permite să se lase pradă dorinţei sexuale şi să nu se gîndească la consecinţe. Nu încă o dată.

– Te rog, spuse ea cu un glas răguşit. Nu-mi mai spune Katrina. Preston obişnuia să-mi spună aşa.

– Preston! exclamă Jack, dar tonul lui făcu din

acel nume o înjurătură.

Îşi coborî mîna şi strînse pumnii.

– Ce-a fost între tine şi tipul ăsta? Să ştii că eu nu sînt Preston. Săptămîna asta am făcut pe dracu-n patru ca să-ţi dovedesc cît de deosebit de Preston sînt.

– Ştiu că ai muncit mult şi apreciez...

– Nu vreau aprecierea ta, zise Jack atunci, ochii sclipindu-i periculos. Nu vreau decît să-mi vorbeşti. Cer cumva prea mult?

„Enorm de mult", îşi spuse Kat, dar oricum avea s-o facă. Nevoia ei de a-l face să înţeleagă era mai mare decît nevoia de a se ascunde de durere. Se îndepărtă puţin şi îşi coborî privirea ca el să nu-i vadă chipul cînd ea îi va povesti totul. Suporta să vadă furie în ochii lui, dar milă, nu.

– Ţi-am spus că avocatul lui Preston a încercat să aducă dovezi că aş fi fost implicată în delapidare. Ceea ce nu ţi-am spus este modul cum a încercat să facă acest lucru. A dezvăluit fiecare aspect al relaţiei noastre în timpul procesului, chiar şi... făcu o pauză încercînd să se liniştească, chiar şi cele mai personale şi mai intime.

Jack înjură încet, dar Katrina nu păru să-l audă. Îşi înconjură trupul cu braţele şi continuă să

vorbească:

– Trebuie să dai diavolului ce-i al diavolului. Avocatul lui Preston era extrem de priceput. A vorbit despre ce-am făcut, cum am făcut, chiar şi de cîte ori... Eram îndrăgostită de Preston, dar avocatul lui a făcut ca dragostea mea să pară ieftină şi chiar patetică. M-a înfăţişat ca fiind o femeie total lipsită de caracter, înnebunită după sex, care era gata să facă orice pentru... ei bine, cred că înţelegi.

Jack înţelegea foarte bine. Credea că se obişnuise cu nedreptatea – numai Dumnezeu ştia cîte văzuse în viaţa lui – dar auzind ce-i făcuse ei Preston se înfurie aşa cum n-o mai făcuse demult.

– Katrina...

– Să nu spui, zise Kat răsucindu-se pentru a-l privi. Pentru numele lui Dumnezeu, să nu cumva să spui că-ţi pare rău pentru mine. Am făcut ce-a trebuit să fac.

– Kat...

Katrina, însă, îl ignoră, ştiind că dacă nu rostea cuvintele acum, nu avea s-o mai facă niciodată.

– Preston mi-a oferit un tîrg: tăcerea mea pentru a lui. „Du-te dracului", i-am spus, după care am intrat în sală şi am spus tot adevărul,

indiferent cît de mult a durut. Mărturia mea a fost cea care l-a băgat la închisoare, cuvintele mele...

– Kat, taci!

Katrina tăcu, redusă la tăcere de autoritatea din glasul lui. O privea stînd cu braţele încrucişate pe pieptul lat, cu chipul grav şi uşor supărat. Nu se vedea nici urmă de milă.

– Dacă m-ai lăsa să vorbesc, zise el încet, ai şti că nu ţi-aş fi spus că-mi pare rău pentru tine. Aveam de gînd să spun că sînt mîndru de tine.

Ea clipi surprinsă.

– Mîndru?

Privirea lui se înmuie, iar colţul gurii severe i se ridică într-un zîmbet.

– N-ai fugit. Nu contează ce-a spus Preston despre tine... oricine ar fi văzut ochii ăştia ai tăi violeţi şi strălucitori ar fi ştiut că tot ce-a spus el a fost o minciună. Ceea ce contează e faptul că n-ai fugit de probleme. Te-ai răfuit cu Preston, după care te-ai întors la acest sistem şi l-ai făcut să funcţioneze.

Kat scutură din cap. Nu merita atîta respect, nici pe departe.

– N-am avut de ales, îi explică ea frecînd între degete mîneca bluzei. Nu puteam să-i părăsesc pe *Pink,* pe Leonard şi pe ceilalţi tehnicieni.

Oricine ar fi făcut la fel.

– Nu şi în experienţa mea, spuse Jack şi, desfăcîndu-şi braţele, îi cuprinse umerii şi o întoarse cu faţa spre el.

Atingerea lui încrezătoare şi caldă îi trimise fiori de plăcere prin braţe. Apoi, el îi înălţă bărbia cu blîndeţe în aşa fel încît ea nu mai avu încotro şi îl privi în ochii albaştri.

– Ascultă-mă. Majoritatea oamenilor ar fi ales cea mai uşoară cale şi ar fi tăcut. Tu, însă, n-ai făcut-o. N-am mai întîlnit pe nimeni ca tine, domnişoară Katrina Alexandria Sheffield.

Admiraţia sinceră din privirea lui îi înmuie genunchii.

– Nici eu n-am mai întîlnit pe cineva ca tine, Jack Fagen, spuse ea tremurător.

– Bun, zise el şi o sărută.

O sărută cu blîndeţe şi cu o tandreţe dulce care o mîngîiară mai mult decît ar fi făcut-o cuvintele. Cuibărită în braţele lui, se simţea fragilă ca un boboc delicat, o comparaţie foarte neobişnuită pentru o femeie care-i putea înfrînge pe majoritatea bărbaţilor pe care îi cunoştea. Buzele lui i se plimbară peste chip, punîndu-i sărutări umede şi aproape respectuoase pe obraji, pe nas şi pe pleoapele lăsate. Nu era

genul de sărut pe care s-ar fi aşteptat să-l primească de la Jack Fagen cel lipsit de emoţii şi acest lucru o devastă de două ori mai mult decît pasiunea pe care o împărtăşiseră în urmă.

El se mişcă încet şi cînd termină o trase mai aproape, ţinînd-o lipită de pieptul său tare. Ea îi simţea ritmul constant al muşchilor care se înălţau şi coborau după cum respira şi îi auzea inima bătînd foarte aproape de a ei. Katrina avea o vagă bănuială că n-ar fi trebuit să-l lase să o ţină aşa, dar nu-şi amintea exact de ce. Toate gîndurile se pierduseră în liniştea caldă care pusese stăpînire pe ea în timp ce se strîngea şi mai mult în siguranţa caldă a îmbrăţişării lui.

El îi mîngîie părul rîzînd uşor.

– Pentru o femeie arţăgoasă eşti foarte pisicoasă. Cred că aşa o să-ţi spun, Kitten[1].

Ea îşi ridică privirea şi zîmbi dulce.

– Fă-o şi o să-ţi zdrobesc maxilarul.

– Ha, cu siguranţă că ai face-o, spuse el accentuînd cuvintele cu un rîs scăzut şi sexy. Adu-mi aminte să nu ajung niciodată în partea greşită cînd mă lupt cu tine. În afară de instalaţii computerizate importante, computere hoinare şi

1. pisicuţă

avocaţi nenorociţi, nu cred să existe ceva ce nu poţi rezolva.

– Poate, spuse ea, devenind serioasă deodată. Cred că aş putea rezolva orice, atîta timp... atîta timp cît eşti sincer cu mine.

Îl luase prin surprindere. Văzu acest lucru în ochii lui şi îi simţi încordarea subită a trupului. Expresia îi deveni mai dură şi îl simţi retrăgîndu-se în spatele zidului de gheaţă care îi crease reputaţia de om lipsit de sentimente.

Îl pierdea. O parte din ea ar fi vrut să strige, să-şi retragă cuvintele şi să creadă în el fără nici o rezervă, indiferent că-i spunea adevărul sau nu. Inima aproape că i se zdrobi.

Deodată, schimbarea încetă. Ochii lui nu mai aveau acea expresie sumbră şi căldura revenise în ei ca zorii pe cerul dimineţii. Întinse mîna şi îi îndepărtă ceva de pe obraz. Abia atunci îşi dădu seama că plîngea.

– La naiba cu tot, mormăi el. Katrina, eu...

Dar nu mai apucă să continue, căci, deodată, încăperea se umplu de zgomote care ar fi putut trezi pînă şi morţii. Sirenele de alarmă.

– Sistemul! strigă ea, smulgîndu-se din îmbrăţişare. Cineva pătrunde în sistem!

Cuprinsă de panică, alergă prin sala compu-

terelor, auzind paşii grei ai lui Jack urmînd-o. Se aşezară amîndoi la consola de comandă cercetînd diversele monitoare în căutarea problemei. Jack o zări primul.

– Uite, spuse el, arătînd spre un monitor de pe rîndul de sus. E în sectorul lui *Pink.* Trebuie să fi adus vreun virus în sistem.

– Bine, dar *Pink* n-a mai ieşit de cîteva zile, spuse Kat.

– Nici nu trebuia, zise el, aşezîndu-se repede în faţa consolei principale. Chestiile astea pot fi fixate la fel ca bombele, să se declanşeze după cîteva zile sau chiar săptămîni.

Se uită la ceas şi observă că minutarul se afla la numai treizeci de secunde peste douăsprezece.

– Miezul nopţii. Avem de-a face cu un profesionist.

Kat păli. Cele mai groaznice temeri ale ei se adevereau, dar era hotărîtă să nu-şi piardă capul. Se uită la monitorul de deasupra, urmărind turbulenţa, şi încercînd să-şi dea seama ce caracter avea.

– Pare să se multiplice, înlocuind bucăţi din *Pink* cu bucăţi din el însuşi.

– E logic, spuse Jack apăsînd tastele furios.

Probabil că o distuge bucăţică cu bucăţică. Dacă nu oprim totul, în curînd n-o să mai rămînă nimic din ea.

– Nimic, repetă Kat uitîndu-se la virusul care se întindea şi simţindu-se neputincioasă.

Era total depăşită.

– Trebuie s-o salvăm, Jack. Trebuie neapărat.

Jack îi aruncă zîmbetul său caracteristic.

– O s-o salvăm. Nimeni nu se pune cu Jack Fagen.

Katrina îl privi, iubindu-i siguranţa de sine şi încrederea absolută în propriile puteri. O voce lăuntrică îi spuse că era depăşită şi în această privinţă, numai că nu avea timp să se gîndească acum.

– Bun. Cu ce te-aş putea ajuta?

El se uită la monitor.

– Redu puterea. Electricitatea e ca oxigenul pentru un virus. Dacă reducem din putere, el se va întinde mai încet.

– Bine, spuse ea şi se duse la cutia cu circuite, unde închise majoritatea circuitelor electrice şi răsuci cadranul principal înapoi cu un sfert.

Se uită din nou la monitorul de sus. Virusul îşi încetinise creşterea considerabil.

– Jack, merge!

Fagen nu îi împărtăşea entuziasmul.

– Dar continuă să crească, totuşi, spuse el încruntîndu-se. Mi-am programat subsistemele de siguranţă să acopere golul, dar au nevoie de timp. Mai poţi să reduci din putere?

Katrina se uită repede la grilă.

– Nu îndrăznesc. Încă puţin şi pierdem reţeaua de siguranţă. Sistemul va rămîne larg deschis. *Pink* nu va mai avea nici o şansă.

– Nici acum nu are, recunoscu el şi, lăsîndu-se pe spate, îşi trecu degetele prin păr, evident neputincios.

– Gîndeşte-te, Fagen. Reducerea puterii nu dă rezultate. Gîndeşte-te la altceva.

Katrina ştia că ar fi trebuit să urmărească monitorul, dar îi era imposibil să-şi ia ochii de la Jack. Curajul rece se vedea în fiecare linie a profilului său, un refuz categoric de a ceda. Ştia că se luptă din răsputeri s-o salveze pe *Pink* şi nu o făcea numai pentru că aceasta îi era meseria. Ci pentru că îi păsa. O fi fost el un oportunist egoist, dar era extrem de cinstit cînd era vorba de munca lui. Dacă această calitate s-ar fi extins şi în relaţiile personale... În sărutările lui...

– Am găsit! zise el întorcîndu-se. Măreşte puterea.

– Poftim? Adineauri mi-ai spus s-o reduc.

– N-am timp acum de explicaţii, spuse el, ţintuind-o cu privirea lui albastră. Ai încredere în mine, Kitten. Este lucrul la care mă pricep cel mai bine.

Ea încuviinţă, sperînd că bunul simţ era cel care o făcea să se încreadă în el şi nu bucuria nebunească pe care o simţi cînd îl auzi folosind acel nume ridicol. Uneori era al naibii de incomod să fii femeie. Se duse din nou la circuite şi crescu energia la maximum, trimiţînd un val de electricitate prin sistem. Deodată îşi dădu seama ce încerca Jack să facă.

– Supratensiune, zise ea. Sigur!

Abia apucă să rostească ultimul cuvînt că energia atinse punctul maxim şi sistemul de protecţie intră în funcţiune. Lumina slăbi, iar ecranele monitoarelor se albiră cînd sistemul îşi întrerupse automat legăturile electrice, încetînd toate transmisiile exterioare. Fiecare sistem computerizat avea un sistem de protecţie împotriva trăsnetelor sau a oricăror defecţiuni electrice. Katrina îşi ţinu răsuflarea sperînd că legătura cu sursa virusului fusese întreruptă la timp.

Unul cîte unul, sistemele reintrară în funcţiune în mod automat, iar ecranele monitoarelor

prinseră din nou viaţă. Katrina se uită la Jack şi pe chipul lui văzu incertitudine. Acum, că momentul de criză trecuse, curajul îl părăsise, ca o pală de vînt care se desprinde de o pînză. Îi luă mîna şi i-o strînse cu toată inima. Lăsînd toate sentimentele personale deoparte, erau, totuşi, parteneri. Lucrau împreună.

– Einstein, eşti aici? întrebă ea cu prudenţă.

Difuzorul de lîngă consolă se auzi revenind la viaţă:

– Doamne, ce durere de cap am.

Jack îi aruncă lui Kat un zîmbet precaut.

– Supratensiunea. O să-i treacă.

Katrina încuviinţă şi trase adînc aer în piept.

– *Pink?*

Un moment îndelungat fu o linişte apăsătoare. Katrina îi strînse mîna lui Jack simţind cum puterea lui o inundă, dîndu-i forţă. Întrebă încă o dată, mai clar.

– Nu te mai juca, *Pink*. Răspunde-mi.

Difuzorul prinse viaţă.

– Mamă, mamă! Mai bine decît la cursele de cai!

– *Pink!* strigă Kat şi, dînd drumul mîinii lui Jack, fugi la difuzor cuprinzîndu-l în braţe.

Era un gest prostesc, dar ei puţin îi păsa.

– *Pink*, eşti teafără.

– Mai teafără ca oricînd, o asigură ea.

Katrina îi întîlni privirea lui Jack. Nimic nu se schimbase între ei – încă nu ştia dacă putea să aibă încredere în el şi era derutată complet de propriile-i sentimente, dar pe moment nu mai conta. Îl privi şi toată inima i se adună în ochi.

– Îţi mulţumesc, spuse ea.

Dădu să mai adauge ceva, dar, în clipa aceea, uşa se deschise bursc şi lumea dădu năvală – paznici, programatori aflaţi în tura de noapte, ba chiar şi oamenii de serviciu, care auziseră alarma. Toţi auziseră sirenele şi voiau să ştie ce se întîmplase.

Katrina le povesti totul pe scurt şi, în curînd, toată lumea îl bătea pe spate pe Jack, felicitîndu-l pentru că făcuse o treabă atît de bună. Jack abia dacă auzea toate acele laude, fiind preocupat de ultima informaţie pe care o văzuse pe ecranul computerului şi pe care o ştersese în clipa cînd apăruseră ceilalţi. Nici chiar Katrina nu văzuse nimic.

Informaţia consta în codul sistemului secret, identificatorul personal folosit de sabotorul-hoţ. La fel ca majoritatea codurilor şi acesta urma un anume model, iar experienţa îl învăţase pe Jack

să descopere nu numai locul unde fusese introdus codul, dar şi persoana care îl introdusese.

Jack se uită la Katrina şi la mulţimea de adunată, începînd să aibă o anumită bănuială. Codul fusese introdus din interiorul clădirii, indicînd faptul că hoţul era un angajat al companiei *Sheffield.* Se mai dădea şi numele angajatului respectiv, iar acesta părea să fie în mod categoric... Katrina.

Cinci

A doua zi de dimineaţă, Katrina se uită cu atenţie în oglinda din baie. Părul îi era răvăşit, ochii încă umflaţi de somn, dar nu conta. Pentru prima oară de la acel proces umilitor, avea impresia că îi place femeia pe care o vedea. O greutate de care nu-şi dăduse seama i se ridica de pe umeri. Se uită afară la pescăruşii albi care atingeau uşor apa, gîndindu-se că şi ei îi venea puţin să zboare.

Ignoră costumul conservator pe care îl pre-

gătise şi cotrobăi prin dulap. În cele din urmă găsi o rochie cu imprimeu înflorat, pe care nu o mai îmbrăcase de mai mult de un an. Corsajul i se mula pe trup ca o mănuşă, în timp ce fusta îi cădea moale peste şolduri şi picioarele lungi. Îşi luă o pereche de sandale albe şi îşi puse apoi nişte cercei de fildeş care aparţinuseră odată mamei ei. Privi în oglindă produsul finit, simţindu-se elegantă şi feminină şi doar foarte puţin sexy.

Se întrebă cu timiditate dacă şi o altă persoană va considera că arată sexy.

Încrederea îi mai crescu puţin cînd noua ei înfăţişare provocă fluierături de pe şantierul alăturat clădirii ei. Paznicul de la intrare se uită de două ori la ea, iar secretara ridică degetul mare, semn care spunea că arată excelent. Se simţea ca şi cum cineva o umpluse cu o lumină pură. Pescăruşii nu aveau nici o legătură, cu siguranţă.

Jack era răspunzător de noua ei încredere. Faptul că o acceptase o ajutase să se accepte şi ea însăşi. Seara trecută, lucrurile fuseseră haotice şi nici nu apucase să-i mulţumească pentru tot ce făcuse pentru *Pink*. Sau pentru ea.

Se îndreptă spre biroul lui, nerăbdătoare să-i mulţumească. Dar, pe măsură ce se apropia, încrederea începu să o părăsească. Poate că

seara trecută însemnase mai mult pentru ea decît pentru el. Era un bărbat cu experienţă, iar ea, o femeie prea înaltă care avea prostul obicei de a înţelege prea mult dintr-un sărut. Odată, prietenii ei din adolescenţă o porecliseră „prăjină" şi experienţa ei în ceea ce îi privea pe bărbaţi, sofisticaţi sau nu, era foarte limitată. Pentru un bărbat ca Jack, un sărut putea să nu însemne nimic mai mult decît o strîngere de mînă. Oh, Doamne, îşi spuse ea, cînd ajunse la uşa biroului, dacă îi era doar milă de ea?

Tocmai se hotărîse să se întoarcă, dar observă ca uşa era uşor întredeschisă. Prin deschizătură îl văzu stînd la birou, neras, cu bărbia sprijinită în mîini şi privind în gol. Inima îi zvîcni în piept cînd îi studie trăsăturile aspre, gîndindu-se în acelaşi timp la băieţelul singur care fusese odată. Poate că sărutările lui nu însemnau cine ştie ce, dar nevoia de a avea un prieten era cît se poate de reală. O rugase să-i fie acel prieten. Ridică mîna şi bătu şovăitor în uşă.

El nu răspunse. Era cufundat în gînduri, iar expresia de pe chip era rece ca o stîncă. O clipă se gîndi să plece şi să se întoarcă mai tîrziu, dar ceva înlăuntrul ei îi spuse că era nevoie de ea. Bătu mai tare.

– Jack, sînt eu, Kat... Katrina. Pot să intru?

De data aceasta o auzi. Îşi înălţă capul şi o fixă cu o privire rece, ciudat de lipsită de emoţii. Făcu semn spre scaunul din faţa biroului fără să-şi schimbe expresia sumbră.

– Intră, Kat.

Kat. Nu Kitten. Nici măcar Katrina. Nu era nici un fel de căldură în tonul şi nici în purtarea lui. Se aşeză, uluită de răceala aceea.

– Te simţi bine?

„Bine?" se întrebă el. În interior murea. Faptul că se afla în aceeaşi încăpere cu ea îi făcea temperatura să crească. Îşi petrecuse o mare parte a dimineţii întărindu-se pentru acea clipă, dar nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru lovitura puternică pe care o primi cînd se uită în ochii ei nevinovaţi.

În rochia aceea înfloratã părea să întruchipeze toate grădinile la un loc. Părul ei sclipitor adăpostea strălucirea soarelui şi îi aprinse un foc aprig în partea inferioară a abdomenului. În ochii ei se citea toată acea dulce capitulare pe care tînjise să o vadă cu o seară în urmă, iar braţele îl dureau de dorinţa de a o cuprinde. Nu-i lipsea mult să o tragă lîngă pieptul lui. Nu mult, doar încredere. Şi nu-şi putea permite să aibă încredere în ea, după

acel afurisit de lucru pe care îl citise pe ecranul computerului.

– Mă simt foarte bine, Kat. Te pot ajuta cu ceva? Sau... vrei să-mi vorbeşti?

– Păi, cam aşa ceva, spuse Katrina uimită de capacitatea lui de percepţie. Voiam să-ţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut aseară.

Gura lui Jack căpătă o expresie severă. Dacă n-ar fi ştiut mai bine, Kat ar fi jurat că este dezamăgit de mulţumirea ei. Continuă derutată:

– N-am avut ocazia să-ţi spun cît de mult am apreciat ceea ce-ai făcut pentru mine.

Jack făcu un gest care dădea de înţeles că nu avea nevoie de laude şi spuse cu răceală:

– Am datoria de a menţine integritatea sistemului tău. Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti pentru faptul că mi-am făcut meseria.

– Nu vorbeam de sistem, ci despre mine.

Jack nu spuse nimic, iar Katrina avu impresia că vede o uşoară îndulcire, aproape imperceptibilă, în jurul colţurilor gurii lui. Cel puţin, speră că o văzuse. Se grăbi să continue, regretînd că nu se născuse cu acea subtilitate pe care toate femeile din lume păreau să o posede.

– După proces m-am simţit goală în interior, ca şi cum aş fi trecut prin viaţă fără să trăiesc cu

adevărat. Mi-am pierdut încrederea în oameni. Ba, mai rău, mi-am pierdut încrederea în mine însămi. Aseară, însă, tu mi-ai redat această încredere. Ai crezut în mine şi... uf, la naiba, probabil că mă crezi o idioată.

Era ultimul lucru pe care l-ar fi putut gîndi despre ea. O privi, vrăjit de jocul de emoţii de pe chipul ei superb şi atît de deschis. Trandafiriul care îi colora obrajii delicaţi era prea real pentru a fi fost contrafăcut, iar ochii ei îi întîlniră pe ai lui fără nici o urmă de vinovăţie, subminîndu-i apărarea de oţel. Dumnezeule, mai degrabă ar fi dorit să se înfrunte cu un grup de revoluţionari din lumea a treia decît cu ochii aceia imposibil de minunaţi.

Kat îşi ridică bărbia sfidător.

– Aş vrea să spui ceva, zise ea zîmbind incert.

Acel zîmbet îl făcu să se decidă, acel zîmbet şi bărbia ei hotărîtă, dar uşor tremurătoare. Profesia îl învăţase să pună la îndoială pe toată lumea, dar trăise prea mult bazîndu-se pe raţiune pentru a nu se încrede în propriile-i instincte. Iar aceste instincte îi spuneau că femeia aceea fusese îngrozitor de rănită de bărbatul în care avusese încredere. Cu siguranţă că el nu avea să-i provoace şi mai multă durere.

– Katrina...

Soneria telefonului destrămă vraja de moment. Jack se întinse şi ridică receptorul înainte de al doilea apel.

– Ce este? lătră el.

– Sînt Leonard. Încerc să dau de domnişoara Sheffield. Nu ştiţi din întîmplare pe unde...

– E aici, dar e ocupată, spuse Jack tăios.

Sincer vorbind, Leonard îşi alegea cele mai proaste momente.

– E ocupată în clipa asta. O să-i spun să te sune mai tîrziu.

– Ah, vă rog, trebuie neapărat să-i vorbesc chiar acum. Mă tem că s-a ivit o problemă în laborator.

După părerea lui Jack, în laborator se iveau probleme din cinci în cinci minûte, ceea ce era ciudat, ţinînd cont de cît de bine fusese construit sistemul. Iar problemele acelea cădeau aproape totdeauna pe umerii Katrinei... umeri care purtau deja o răspundere prea mare.

Ei bine, de data aceasta, Jack avea să aibă grijă să stea liniştită.

– Ascultă, Heep, nu poţi să...

Auzind numele asociatului ei, Katrina uită deodată de propriile-i preocupări.

– E Leonard?

Jack acoperi receptorul cu mîna.

– Da. Zice că e o problemă, dar...

– Ar fi mai bine să vorbesc cu el. Sînt convinsă că Leonard n-ar fi sunat dacă n-ar fi fost ceva important.

Jack nu era la fel de convins, dar nu prea avea de ales. Ştia cît de mult însemna sistemul pentru ea. Îi dădu receptorul şi o urmări cum asculta explicaţia lui Leonard. Aproape că îi văzu umerii lăsîndu-se sub greutatea acelei noi poveri.

Gura lui luă atunci o expresie sumbră. Cît mai avea să dureze pînă cînd devotamentul ei faţă de sistem o va goli de viaţă complet?

În cele din urmă, ea oftă şi îi înapoie receptorul.

– Unul din programatori a făcut o remarcă urîtă în legătură cu *Pink* în faţa lui Einstein. Einstein l-a numit pe respectivul programator o „irosire de protoplasmă bună" şi acum nici unul din ei nu mai vrea să lucreze cu celălalt. Trebuie să mă duc pînă acolo să îndrept lucrurile.

Se ridică şi îşi netezi materialul rochiei, care era deja neted.

– Oricum, mă bucur că am putut să-ţi vorbesc.

„Chiar dacă m-am făcut de rîs."

– Katrina?

Îi rostise numele întreg. Ea se opri în pragul uşii, temîndu-se să spere că asta ar fi putut însemna ceva.

– Da?

Jack îşi drese glasul.

– După ce o să aflu cine... adică, după ce o termin restructurarea sistemului de siguranţă...

„Ce-o să fac?" se întrebă el. Ce-i putea oferi? Nici o promisiune. Şi nici adevărul. Merita mult mai mult decît îi dădeau voie ordinele să-i ofere. Deschise gura, căutînd să spună ceva.

– După ce o să termin, poate încercăm o altă partidă de aruncare a scoicilor.

Ea îl privi cu ochii mari, uimiţi, şi apoi zîmbi.

– Dacă nu te deranjează să pierzi, spuse ea şi ieşi din birou.

Jack îşi propti coatele pe birou şi capul în pumni, privind fix locul gol pe care ea îl lăsase în urmă. Rămase neclintit un timp îndelungat, după care dădu la o parte toate hîrtiile din faţă şi scoase din sertar o foaie şi un stilou, începînd să scrie o listă concisă şi detaliată a măsurilor pe care le avea de luat pentru a dovedi nevinovăţia Katrinei în privinţa sabotajului din seara trecută. Avea să însemne mai multă muncă şi mai multe

ore, fără a mai vorbi de unele manipulări îndoielnice ale sistemului, dar nimic nu conta. Avea să demonstreze că ea nu avea nici o legătură cu virusul lui *Pink* – chiar dacă ar fi fost nevoit să lucreze douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

O săptămînă mai tîrziu, Jenny intră în biroul Katrinei neanunţată şi ceea ce văzu îi aduse un zîmbet pe faţă.

– E foarte frumos, domnişoară Sheffield.

Kat, uimită de apariţia neaşteptată a secretarei, înghesui repede în servietă articolul pe care îl ţinuse lipit de corp.

– Tocmai...

Zîmbetul lui Jenny se lărgi văzînd stînjeneala şefei.

– Tocmai vă uitaţi la un neglijé roşu din mătase. Veţi arăta superb. Sînt sigură că şi lui o să-i placă.

Kat se făcu aproape la fel de roşie ca respectivul articol de lenjerie.

– Nu ştiu la ce te referi.

Jenny zîmbi.

– Eh, haideţi. Ar trebui să fiu oarbă să nu observ privirile pe care dumneavoastră şi domnul Fagen vi le aruncaţi de o săptămînă încoace. Fierbinţi e puţin spus! Reactoarele nucleare ar trebui să ia lecţii...

– Jenny, n-ai nimic de făcut? o întrerupse Kat. În altă parte?

Jenny rîse din toată inima.

– De fapt, tocmai mă pregăteam să plec. Am venit doar să vă dau asta, spuse ea, dîndu-i un pachet micuţ, şi să vă spun că Leonard vine încoace. A zis că are nişte lucruri importante să vă arate.

– Eh, dacă el spune că sînt importante, înseamnă că aşa sînt, zise Kat, deşi îşi dorea ca asociatul ei să nu fi aşteptat pînă la sfîrşitul zilei pentru a sta de vorbă cu ea.

Era epuizată. De cînd cu episodul cu *Pink*, întregul departament al computerelor era irascibil. Siguranţa sistemului fusese străpunsă şi nimeni nu putea fi sută la sută convins că acest lucru nu se va mai repeta. Oamenii se enervau repede. Unele incidente mărunte strîrneau discuţii aprinse, iar ea îşi petrecea o mare parte din timp liniştindu-i pe programatori.

Ceea ce era, într-adevăr, nostim, dacă se ţinea

cont de cît de neliniştită era ea însăşi.

– Lasă uşa deschisă cînd pleci, Jenny.

– Am înţeles, spuse femeia mai tînără ieşind, dar se opri în prag şi se întoarse. Am vorbit serios cînd m-am referit la neglijé. O să-l daţi gata.

– Ieşi, spuse Katrina, dar în adîncul sufletului aprecia încurajarea lui Jenny, deşi acele cuvinte spuse cu bună intenţie îi aduseseră multă nesiguranţă.

Era adevărat, privirile fierbinţi ale lui Jack făceau ca interiorul ei să sfîrîie ca untul în tigaie, dar erau puţine şi la intervale mari. Mai tot timpul era atît de absorbit de munca lui, încît abia dacă o observa. Uneori se întreba dacă ţinea cu adevărat la ea sau nu.

Problema era că ea ţinea la el. Mult. Şi observase cearcănele şi extenuarea pe care nici măcar autocontrolul lui de fier nu le putea ascunde. Îngrijoarată, îi sugerase să-şi ia o zi liberă, ba chiar îi dăduse de înţeles că i s-ar fi alăturat cu plăcere. El, însă, refuzase abătut, îndepărtîndu-i propunerea ca pe un ţînţar nesuferit. Nu îşi dăduse seama că putea să o doară atît de mult.

Începu să desfacă pachetul pe care i-l aduseşe Jenny, dar gîndurile i se îndreptau tot

timpul spre Jack. Poate că sentimentele lui pentru ea se stinseseră, dar ale ei pentru el erau foarte puternice. O lăsa înfierbîntată, tulburată şi derutată, cu o dorinţă stînjenitoare de a-şi cumpăra acel articol de lenjerie ridicol şi nepotrivit. „Proasto!" se mustră ea. „Femeile îşi cumpără astfel de neglijé-uri cînd au un tip, nu cînd n-au pe nimeni."

Enervată din cauza propriei prostii, desfăcu pachetul şi-i răsturnă conţinutul pe birou. Se aşteptase ca înăuntru să fie vreun tranzistor sau vreo piesă pentru un computer. În schimb, descoperi un colier superb montat pe un lanţ de aur. În mijlocul lanţului delicat se afla o singură scoică lustruită. Chiar înainte să se uite la cartea de vizită ştia că fusese trimis de Jack.

„S-a făcut," scria.

Încîntată, luă lănţişorul şi îl puse la gît. Scoica se lipi uşor de bluză, chiar deasupra inimii. Ştia că darul acela era o promisiune, un mod de a-i spune că încă mai ţinea la ea, în ciuda gesturilor sale grosolane. Cuprinse în mînă scoica strălucitoare şi preţioasă.

O umbră căzu pe biroul ei.

– Domnişoară Sheffield, vă rog să mă iertaţi că vă deranjez.

– Nu-i nimic, Leonard, zise Kat dînd drumul scoicii. În legătură cu ce anume ai vrut să discutăm?

„Şi, te rog, fii cît mai scurt," adăugă în sinea ei.

Leonard oftă şovăitor.

– V-am avertizat – eu v-am avertizat – că domnul Fagen urmăreşte ceva.

Katrina îşi aminti discuţia pe care o avuseseră în prima zi a venirii lui Jack – cu o viaţă în urmă. Zîmbi cu indulgenţă.

– Leonard, te rog să mă crezi, Jack este ultima persoană pe care ar trebui să o suspectezi. Este cel mai cinstit, cel mai de bază...

Analistul o întrerupse.

– Dar, de data asta, am dovada, spuse el lăsînd să cadă un dosar gros pe biroul Katrinei. Uitaţi-vă doar la ce e subliniat.

Kat răsfoi cîteva pagini ascultătoare. Era o copie a jurnalului în care se înscriau sutele de tranzacţii care aveau loc în cadrul sistemului ei. Leonard subliniase cîte două pe fiecare pagină. La început nu sesiză nimic, dar apoi îşi dădu seama că toate tranzacţiile aveau acces la dosarele ei. Tranzacţiile lui Jack. Îi controla mişcările prin intermediul sistemului.

– Bine, dar de ce? întrebă ea cu glas tare.

Leonard bătu cu degetele în hîrtii.

– Uitaţi-vă la date. Vă controlează încă de cînd cu incidentul cu *Pink*. E evident că Fagen crede că dumneavoastră l-aţi pus la cale.

– Dar e ridicol, spuse Kat. Am salvat-o pe *Pink* împreună. Jack ştie cît de mult înseamnă acest sistem pentru mine. N-ar putea să creadă niciodată că i-aş face vreun rău lui *Pink*. El... ce mai, pur şi simplu, n-ar putea să creadă aşa ceva.

Cu toate acestea, Leonard rămase neconvins. O privi pe deasupra ochelarilor.

– Computerele nu mint, domnişoară Sheffield. Dacă vă crede nevinovată, de ce vă verifică pe ascuns? Ştiu că, într-un fel... ţineţi la el, îi spuse făcînd aluzie la privirile pe care el, Jenny şi se părea că toţi ceilalţi le observaseră, dar s-ar putea să creeze această relaţie tocmai pentru a vă surprinde lipsită de protecţie. Vrea să aveţi încredere în el.

Venind mai aproape de ea, adăugă:

– Cred că domnul Gates a folosit aceeaşi strategie.

„Se apropie furtuna," îşi spuse Jack, privind

cerul înnorat. Din dreptul ferestrelor franceze, unde se afla, putea să vadă norii amenințători care veneau rostogolindu-se dinspre ocean, la fel de agitați și răvășiți ca grădina din fața lui. Aerul era îngreunat de mirosul dulce al florilor și de umezeală, dar era încă fierbinte. Se mișcă neliniștit lîngă tocul ușii simțindu-se încordat ca pielea de pe o tobă. Și în el avea loc o furtună.

Hoțul era bun, al naibii de bun. Creierul din spatele sabotajului lui *Pink* era mult mai strălucit în sens negativ decît anticipaseră superiorii săi. Jack avusese nevoie de fiecare fărîmă de inteligență și viclenie pentru a da de urma acelei minți printre circuitele și rețelele neurale ale sistemului lui Kat – cu rezultate minime. Singurul lucru pe care izbutise să-l facă fusese acela de a o îndepărta pe Katrina.

Se luptase să-și mențină o indiferență rece față de ea, dorind să o țină cît mai departe cu putință de acea afacere urîtă. Acum ratase și acest lucru.

Încălcase orice regulă, trimițîndu-i acel colier, un gest sentimental prostesc, care i-ar fi putut compromite întreaga operațiune dacă nu era atent. L-ar fi putut compromite și personal, de asemenea. Puternica lui dorință de ducă, singura

trăsătură pe care i-o imprimase tatăl său mizerabil, îl presa deja să plece mai departe. Peste cîteva săptămîni se va îndrepta spre o altă misiune, lăsînd în urmă Miami... şi pe Katrina.

Se încruntă, îngrijorat de faptul că ea începuse să-i pătrundă pe sub pielea imună la dragoste. Nu suporta gîndul de a o înşela, chiar dacă acest lucru era necesar atît pentru siguranţa ei, cît şi pentru cea a operaţiunii lui. Era o femeie extraordinară, dar Jack ştia că dincolo de exteriorul dur bătea o inimă curajoasă şi vulnerabilă. Era o făptură atît de fragilă, de încrezătoare, de neajutorată, de...

– Fagen! Unde naiba eşti?

„Bine, poate nu chiar neajutorată," îşi spuse Jack, întorcîndu-se pentru a o vedea străbătînd grădina.

O urmări o clipă, plăcîndu-i s-o privească luptîndu-se cu vegetaţia, fără a mai vorbi de felul în care i se ridică fusta cînd i se agăţă de o ramură ruptă. Se părea că nu primise darul lui de pace şi încă mai era supărată pe el. Zîmbi gîndindu-se că semăna mai mult ca oricînd cu o pisicuţă furioasă. Ridică mîna şi o strigă.

– După cîte văd, încă eviţi uşa din faţă.

– Am bătut, dar n-a răspuns nimeni, spuse ea

privind în direcţia lui.

Îşi făcu drum prin „junglă" şi se opri la prima treaptă a scării care ducea spre terasă, cu mîinile în şolduri şi o înfăţişare periculoasă.

– Ai nişte explicaţii de dat, domnule. Ştiu ce urmăreşti.

„Ştie," îşi spuse el surprins de uşurarea pe care o simţea. Cel puţin nu mai trebuia s-o mintă.

– Cum ai aflat?

– Leonard mi-a arătat tranzacţiile tale şi a descoperit că mă cercetai pe mine.

Nu aflase absolut nimic. Îşi frecă barba întrebîndu-se dacă şi hoţul văzuse tranzacţiile şi trăsese aceleaşi concluzii greşite. Spera că da.

– Ah, asta.

– Exact, asta, făcu ea abia izbutind să-şi stăpînească furia.

Se aşteptase să fie evaziv sau să-şi ceară scuze. Pe drum pînă acolo se pregătise pentru fiecare din acele situaţii. Dar el părea să nici nu-i pese, ceea ce o înfurie şi mai mult.

– Cum îndrăzneşti? Am avut încredere în tine. Am crezut că ai fost sincer cînd mi-ai spus că te încrezi în mine.

– Am fost. Şi am încredere în tine, spuse el coborînd treptele şi punîndu-i mîinile pe umeri. Ai

înţeles totul greşit.

Ea se scutură îndepărtîndu-i mîinile.

– Singura greşeală a mea, domnule Fagen, a fost că am crezut că pot avea încredere în dumneata.

Urcă treptele pe lîngă el şi se duse în capătul îndepărtat al terasei. Departe se auzea bubuitul unui tunet, dar nu era nimic faţă de tulburarea din sufletul ei. Din nou lăsase un bărbat să-i pătrundă în inimă şi din nou fusese rănită. Aceeaşi poveste, numai că trădarea lui Jack era de zece ori mai gravă decît a lui Preston. Nu, de o sută de ori. De o mie de ori.

Înmulţirea încetă în clipa cînd Jack ajunse în spatele ei, stînd atît de aproape, încît îi simţea răsuflarea în păr.

– Kitten, o să-ţi spun ceva ce n-ar trebui să-ţi spun, spuse el cu blîndeţe. Te verificam pentru a dovedi că n-ai făcut-o tu. Cineva s-a folosit de codul tău pentru a o sabota pe *Pink*. Am văzut acest lucru pe ecran în seara aceea chiar. Asta caut. Nu pe tine.

– Cineva s-a folosit de... spuse Kat pălind, cînd îşi dădu seama de implicaţii.

Cineva din organizaţia ei îi submina sistemele. Unul dintre oamenii ei! Lumea ei sigură şi stabilă

se clătina. Îşi încrucişă braţele în jurul mijlocului simţind că i se face greaţă.

– De ce nu mi-ai spus nimic pînă acum?

Jack îi înlătură o şuviţă fină de păr de pe ceafă, făcînd-o să se înfioare.

– N-am vrut să te amestec în treaba asta.

Fiorul încetă. Se răsuci spre el cu mîinile încleştate, furioasă.

– N-ai vrut să mă amesteci? Cineva îmi dă sistemul peste cap semnînd cu numele meu. Cît de amestecată aş mai putea fi?

– Bine, poate ar fi trebuit să-ţi spun, recunoscu Jack. Sînt obişnuit să lucrez singur şi la vechile obiceiuri nu se poate renunţa. În plus, nu mai trebuie să-ţi faci griji. Azi am descoperit nişte lucruri care-ţi dovedesc nevinovăţia.

– Foarte drăguţ din partea ta. Bănuiesc că nici nu ţi-a trecut prin cap să mă întrebi personal, nu? Dacă ai fi crezut sincer că sînt în afara oricărei bănuieli, mi-ai fi cerut ajutorul. Recunoaşte că m-ai bănuit, Jack.

Gura lui se transformă într-o linie subţire. Un trăsnet sclipi în spatele ei şi i se reflectă în ochi, asemeni luminii aruncate de o lamă din oţel rece.

– În meseria mea trebuie să bănuiesc pe toată lumea, spuse el şi cuvintele sunară la fel de

ruginite ca un fier vechi.

Ea îi privi trăsăturile aspre, planurile şi unghiurile pe care le cunoştea la fel de bine ca pe ale ei înseşi. Chipul lui Jack îi invadase visele în fiecare noapte, timp de săptămîni întregi şi, totuşi, avea senzaţia, dintr-odată, că are în faţă un străin. Îşi vroia prietenul înapoi, acel om minunat a cărui încredere în ea o ajutase să-şi recapete încrederea în sine. Omul la care ajunsese să ţină mai mult decît ar fi crezut că o va putea face vreodată. Dar acum îşi dădu seama că acel om fusese doar o iluzie, o creaţie a acelui impostor lucid şi cu inima de gheaţă.

Doamne, de ce trebuia să doară atît de mult?

Trebuia să plece. Acum. Trecu pe lîngă el îndreptîndu-se spre uşile franceze.

– Ne vedem la birou, domnule Fagen, spuse ea sperînd că vocea îi părea mai fermă decît se simţea ea. Şi nu-ţi face griji. Nu va afla nimeni secretul dumitale.

El o urmă în casă.

– Katrina.

Se întoarse, incapabilă chiar şi acum să reziste vocii lui. E imposibil să nu-şi amintească de ultima oară cînd stătuseră astfel, în acea seară înăbuşitoare cînd fusese atrasă de forţa lui ca o

molie de foc. Atîtea lucruri se întîmplaseră de atunci. Fuseseră pe plajă, povestiseră despre copilărie. Îi dăruise un colier cu o scoică pe care îl purta lipit de inimă. Rîseseră, se certaseră şi se împăcaseră din nou cu sărutări care încă îi mai ardeau buzele. Totuşi, acel bărbat cu care rîsese, se certase şi pe care-l iubise – da, îl iubise – nu fusese deloc real. O durea sufletul şi ştia că nu va trece decît foarte puţin timp pînă cînd durerea aceea se va transforma în lacrimi. Dădu iar să plece.

– Kat, nu te pot lăsa să pleci aşa.

Cu o oră în urmă, Katrina ar fi crezut că sinceritatea din glasul lui era mai mult decît ceva calculat. Acum, însă, nu.

– Dar ce s-a întîmplat? Te temi că mă duc să sabotez sistemul?

Jack înjură încet.

– Hai, fii raţională. Ştiu că vrei la fel de mult ca mine să opreşti hoţul, iar acum, cînd ştii despre ce e vorba, m-ai putea ajuta. Tipul ăsta te-a ales în mod evident ca ţap ispăşitor. Cu cît îţi petreci mai mult timp pătrunzînd în sistem, cu atît are mai mult ocazia de a te învinui. Dacă n-ai veni la lucru, să zicem, o săptămînă, nu i-ai mai oferi această ocazie. Ba aş putea să-l prind chiar asupra

faptului. E firesc.

Katrina nu era de aceeaşi părere.

– Vrei să-mi părăsesc sistemul? Vrei să-i las pe *Pink*, pe Einstein şi toate celelalte proiecte pe mîna acestui... aceastui criminal?

– Mă voi ocupa eu de criminal, spuse Jack îngustîndu-şi ochii întunecaţi. Tipul ăsta nu-i un amator. E bun, e periculos şi îşi acoperă urmele ascunzîndu-se în spatele tău. Îmi va fi mai uşor să-l descopăr dacă nu-mi voi mai face griji pentru tine.

– Îţi mulţumesc pentru votul de încredere, i-o retează ea.

Doar vorbeau despre sistemul ei, pentru numele lui Dumnezeu!

– Să fie clar, Jack. Nu renunţ la sistemul meu. Nici pentru tine. Nici pentru nimeni altcineva.

El o apucă de braţe zgîlţîind-o uşor.

– Nu vezi că încerc să te ajut?

Atingerea lui îi aprinse simţurile, arzînd prin ea ca o reacţie în lanţ a unei explozii nucleare. Îl dorea mai mult ca oricînd şi se ura pentru asta. Era un bărbat fără inimă, egoist, care se jucase cu sentimentele ei cu extrem de multă uşurinţă. O rănise mult mai profund decît Preston. Ar fi vrut să-l rănească şi ea.

– Să vorbim serios, Jack. Singura persoană pe care Terminator a ajutat-o vreodată a fost el însuşi.

Îşi dădu seama deodată că mersese prea departe. Ochii lui se îngustară primejdios de mult şi nările îi fremătau ca ale unui leu care adulmecă prezenţa unui vînat proaspăt. O adulmeca. Alarmată, încercă să se desprindă, dar mîinile lui o ţineau cu putere.

– Aşa deci, spuse el cu glas scăzut. Crezi că mă ajut numai pe mine însumi.

Inima ei bătea atît de tare, încît avu impresia că era gata să-i crape vreo coastă.

– Dă-mi drumul, spuse ea încercînd să nu pară atît de speriată cum se simţea.

Dar nu izbuti. Jack îi aruncă zîmbetul cunoscut, fără nici o urmă de căldură, însă. „Pentru a te mînca mai bine, draga mea." Înghiţi în sec, avînd gura extrem de uscată.

– Te rog. Ce-ai de gînd?

Zîmbetul lui se lărgi într-o expresie din ce în ce mai sinistră.

– Ce crezi? murmură el. Să mă ajut pe mine însumi.

– Jack, nu, spuse ea, dar cuvintele i se pierdură cînd gura lui o acoperi pe a ei.

O devasta, jefuindu-i gura aşa cum un pirat nemilos ar fi jefuit o navă lipsită de apărare. O luă sălbatic şi profund absorbindu-i limba cu plăcere.

Ştia că ar fi trebuit să se împotrivească. Nu era nimic tandru sau sacru sau măcar intim, în acea seducere. Era numai dorinţă trupească, nu dragoste, dar ceea ce ştia mintea ei, trupul ignora. Se lipi de el, încurajîndu-i excitarea. Îşi dădu capul pe spate, oferindu-şi gîtul buzelor lui mistuitoare. Avea impresia că se află în mijlocul unui uragan, manevrată de forţele furioase ale naturii pe care nu le putea controla. Nu se putea opune şi nu putea fugi. Nu putea decît să supravieţuiască.

Mîna lui Jack îi alunecă pe sub bluză cuprinzîndu-i sînul. Degetele lui aspre îi mîngîiau sfîrcul sensibil făcîndu-l să se întărească instantaneu. Îşi reţinu un geamăt de plăcere, luptîndu-se să-şi păstreze o fărîmă de demnitate. Dar şi această fărîmă dispăru în clipa cînd o întinse pe canapea şi îşi lăsă gura să încheie ceea ce începuseră degetele.

Murea încetul cu încetul. O parte din ea se ura pentru ceea ce-l lăsa să-i facă, dar nu se putea opune. Îi desfăcu bluza şi o devoră cu limba, cu dinţii şi cu ochii lui arzători. O aşeză sub el,

potrivind-o trupului său pînă cînd nu-i mai despărţeau decît cîteva straturi subţiri de material. Se frecă de ea, stîrnindu-i şi mai mult pasiunea. Miezul ei ardea de dorinţă pentru el. Jack era un drog şi ea era o toxicomană; nu-şi dorea nimic mai mult decît ca el să facă dragoste cu ea.

Dar aceea nu era dragoste. Era sex, josnic şi artificial, nedemn de sentimentele mai profunde pe care ea ar fi vrut să le împartă cu el. Aveau să se împerecheze ca nişte animale în pădure şi, cînd totul se va termina, vor pleca, fiecare pe drumul lui, mai pustiiţi şi mai singuri decît înainte. Ştia că nu avea să suporte durerea de a-i provoca un asemenea chin.

– Jack, îngăimă ea cu greu, nu pot...

Ar fi vrut să spună „nu pot să-ţi fac una ca asta," dar nu avu puterea să rostească toate acele cuvinte. Pasiunea îi ardea raţiunea, lăsînd în urmă doar poftă carnală. Învinsă, închise ochii şi se lăsă în voia inevitabilului.

Apoi, deodată, el se retrase. Ea deschise ochii şi îl privi întrebîndu-se dacă şi acest lucru făcea, oare, parte din joc. Ochii lui aveau o expresie chinuită pe care ea nu o mai văzuse pînă atunci. El îşi lăsă încet mîna în jos şi atinse scoica ce i se cuibărise între sîni.

Atingerea lui era uşoară ca o şoaptă, plină de toată blîndeţea care lipsise mai înainte. Inima ei aproape că se frînse de atîta tandreţe. Dar se termină prea curînd. El se ridică de pe canapea şi se duse să se uite pe fereastră.

– Ar fi mai bine să pleci, spuse el.

Katrina se ridică în capul oaselor şi strînse scoica în mînă. Era caldă încă în urma atingerii lui Jack. Nu vroia să plece. Nu acum.

– Jack, eu...

– Du-te, Kat, îi spuse el cu asprime. Du-te înainte să se întîmple ceva ce vom regreta amîndoi.

Să regrete? Asta era ea pentru el, un regret? Cu o clipă în urmă crezuse că ţinea la ea sincer, dar el nu vroia decît sex, nu complicaţii. Cu siguranţă că nu vroia prietenia pe care ea o văzuse simbolizată în acel colier. Şi, cu siguranţă, nu dragoste.

Lăsase iar un bărbat să se folosească de ea şi acel gînd o făcu să roşească de ruşine. Se ridică adunîndu-şi în jurul ei bluza şi ceea ce îi mai rămăsese din demnitate şi ieşi. Nu se întoarse să se uite dacă o privea, nu-i păsa. Tot ce auzise despre crudul Terminator era adevărat. Acel om nu ştia ce este acela un sentiment sincer.

Se duse repede spre maşină, ignorînd ploaia

care începuse să cadă. Picăturile îi atingeau obrajii amestecîndu-se cu lacrimile de neputinţă. Se aplecă să deschidă portiera şi simţi legănatul uşor al colierului care se freca de bluză. Apuncînd scoica, o smulse de la gît şi aruncă lănţişorul rupt, urcă la volan şi se afundă în violenţa furtunii care o împresura.

Şase

După ce făcu un duş fierbinte, Kat îşi puse un kimono alb din mătase (unul din lucrurile pe care le cumpărase în ultima vreme) şi se aşeză într-un fotoliu vechi cu o cană de ceai alături. Altădată folosise acest ritual pentru a-şi potoli nervii, de obicei bucurîndu-se de succes. De data aceasta, însă, nu nervii îi creau probleme. Şi nici o cantitate de ceai sau confort nu-i puteau alina durerea disperată din suflet.

– Hei, ai probleme? întrebă o voce mecanică

familiară.

Kat îşi ridică privirea spre consola computerului pe care-l instalase pe masa din sufragerie. De cînd cu tentativa de răpire a lui *Pink*, dorea să ţină sistemul sub observaţie zi şi noapte. Iar Einstein, dragul de el, începuse să o ţină şi pe ea sub observaţie. Puse cana pe măsuţa de cafea.

– Mă simt cam deprimată.

– Deprimată? întrebă Einstein, fixîndu-şi camera asupra ei. Scumpo, arăţi groaznic. Vrei să vorbim?

Kat ridică din umeri.

– Nu-i prea mult de spus, Einstein. Am avut încredere în cineva. Şi acel cineva s-a dovedit a fi un şarpe mincinos.

– Ai vorbit cu un şarpe?

În ciuda indispoziţiei, Katrina nu putu să nu zîmbească.

– Nu-i un şarpe în adevăratul sens al cuvîntului. Uneori spunem despre unii oameni că sînt şerpi cînd înşeală şi mint, cînd te fac să crezi că sînt cele mai decente, cele mai cinstite şi cele mai minunate persoane pe care le poţi întîlni vreodată, pentru ca apoi să-ţi dai seama că n-au ţinut la tine absolut deloc. Răsuci şnurul kimono-ului.

– Uneori sînt o insultă pentru şerpi.

Procesoarele interne ale lui Einstein se puseră în funcţiune.

– *Pink* şi cu mine am verificat personalităţile cunoscute pentru a descoperi vreo asemănare cu şerpii. N-am găsit nimic.

Katrina răsuci şnurul pînă îl înnodă.

– Încearcă Jack Fagen.

– Încercat. Nici o asemănare.

Kat se ridică din fotoliu.

– Ei bine, mai încearcă, pentru că asta e – un şarpe mincinos şi fără inimă căruia nu-i pasă de nimeni altcineva decît de el însuşi.

Einstein verifică din nou toate calculele conştiincios.

– Tot nici o asemănare. Testul de Personalitate a Angajaţilor indică un puternic mecanism de apărare activat frecvent pentru a proteja emoţiile interioare. Incapacitate de a exprima în cuvinte stările emoţionale, îndeosebi pe cele de bază. Sinceritate intrinsecă. Concluzia: fire nestatornică compensată de integritate adînc înrădăcinată.

Katrina se întrebă ce ar fi spus Einstein, oare, despre recenta dezvăluire a firii lui nestatornice pe canapeaua din living-room. Îşi dădu seama deodată că făcuse o greşeală. Îşi aminti de întîlnirea lor – fierbinte, sălbatică şi tulburătoare.

Numai simpla amintire îi provocă un fior puternic de dorinţă.

Cum putea fi atît de tulburată de un bărbat pe care nu-l putea suferi?

Se sili să-şi alunge acele imagini din minte.

– Puţin îmi pasă ce spune testul tău, Einstein. Mi-a verificat tranzacţiile din sistem.

– Ştiu. *Pink* l-a ajutat.

– *Pink*, făcu ea, nevenindu-i să creadă. A recrutat-o pe *Pink* ca să-l ajute să arunce cu noroi în mine? Îl omor!

Camera video a lui Einstein se roti.

– Referirea la crimă nu e la locul ei. Jack a folosit-o pe *Pink* pentru a aduna dovezi de nevinovăţie. Ţi-a susţinut-o chiar şi atunci cînd *Pink* a calculat o înaltă probabilitate de vinovăţie.

– Jack a crezut că sînt nevinovată? întrebă ea în şoaptă.

– Dacă mint, să mor.

Katrina să încruntă. Dacă Einstein avea dreptate, însemna că Jack făcuse tot posibilul pentru a-i dovedi nevinovăţia, în ciuda lucrurilor care demonstrau contrariul. Aceasta nu se potrivea cu imaginea lui Jack de şarpe mincinos şi calomniator. Totuşi, şi computerele inteligente puteau face erori de gîndire la fel ca oamenii. Se ştia că

Einstein mai greşise şi altă dată.

Dar nu des.

Derutată, Kat luă cana de ceai şi sorbi puţin. Lichidul se răcise – la fel ca atîtea alte lucruri din viaţa ei.

– Einstein, strigă ea peste umăr îndreptîndu-se spre bucătărie, te rog să mă crezi. Jack Fagen nu-i bun de nimic şi nu va face absolut nimic bun.

– Afirmativ.

Katrina luase ceainicul să-şi umple cana din nou, dar se opri auzind răspunsul lui Einstein.

– Afirmativ? Ce-i afirmativ?

– Afirmativ că Fagen nu va face nimic bun. Extrapolarea profilului arată o izolare accentuată şi o singurătate profundă. Sufocare a bucuriei şi a fericirii. Prognoză slabă.

Katrina puse jos ceainicul lăsînd cana goală.

– Eşti sigur? Nu se poate să fi făcut vreo greşeală?

– Niciodată nu fac greşeli, spuse Einstein mîndru. Acum trebuie să plec. Se fac vînzări la *Shopping Channel*. Vorbim mai tîrziu.

– Pa. Şi nu cumpăra nimic fără permisiune.

– Uf, nu eşti deloc amuzantă, se plînse Einstein şi se închise.

După plecarea lui Einstein, Katrina îşi turnă

ceaiul, dar nu apucă să-l bea. Rămase cu privirea aţintită asupra lichidului de culoarea ambrei, răsucind în minte cuvintele lui Einstein pe toate părţile. „Singurătate profundă. Sufocare a bucuriei. Prognoză slabă." Văzuse deja primele semne de izolare la Jack. Se pricepea de minune la a îndepărta oamenii din viaţa lui. Precizicerile sumbre ale lui Einstein păreau să devină o realitate.

Katrina nu era proastă. Ştia că Jack era probabil de două ori mai mincinos şi mai oportunist decît îşi închipuise ea, dar era şi omul care se dăduse peste cap pentru a-i dovedi nevinovăţia, în ciuda predicţiilor de probabilitate ale lui *Pink*. Nu era rău în totul.

Doar în mare parte.

Supărată din cauza direcţiei în care i-o luaseră gîndurile, Kat se concentră asupra altor lucruri. Făcu ordine în living-room, deşi nu era nevoie. Luă o carte, dar, după primul capitol, se plictisi. Începu să se uite la televizor, dar toate emisiunile păreau asemănătoare. În ciuda eforturilor ei, gîndurile i se îndreptau tot spre Jack. În cele din urmă se apucă să caute ceva interesant printre facturi şi scrisori.

O scrisoare de la bancă îi atrase atenţia. O

deschise gîndindu-se că era fie vreun extras de cont, fie vreo propunere pentru o nouă carte de credit. Nu era, însă, nici una, nici alta. În plic se afla confirmarea unei depuneri pe care ea o făcuse la începutul acelei săptămîni. Era o scrisoare foarte clară, cu excepţia unui mic amănunt.

Katrina nu făcuse niciodată acea depunere.

Nu mai putea să respire. Se trezi deodată iar în sala de judecată ascultîndu-l pe avocatul lui Preston cum transforma adevăruri nevinovate în minciuni murdare şi condamnabile. Minciunile erau mult mai uşor de crezut decît adevărul. Trecutul se suprapunea peste prezent. Nimeni nu va crede că nu făcuse acea depunere. Va trebui să meargă la tribunal, să-şi audă viaţa intimă disecată de nişte necunoscuţi. Probabil că aveau s-o întrebe despre Preston.

„Kat exagerezi," îşi spuse ea şi, îndreptîndu-şi umerii, se duse în bucătărie pentru a-şi mai face puţin ceai, dar îşi dădu seama că mîna îi tremura. Pereţii bucătăriei se strînseră în jurul ei, sufocînd-o. Aşa cum o sufocaseră şi minciunile lui Preston...

Avea nevoie de aer. Îşi puse o pereche de blugi şi un tricou vechi, îşi luă poşeta şi ieşi. Aerul

nopţii, plin de umezeală în urma recentei furtuni, se strînse în jurul ei ca un laţ. Urcă la volan şi porni aiurea. Se simţea ca o muscă prinsă într-o pînză de păianjen, aşteptînd lovitura fatală a unui păianjen fără chip şi fără nume. Gîndul de a merge din nou la tribunal o îngrozea. Se simţea speriată, neajutorată şi singură.

„Nu. Nu singură." Cînd apucă pe o alee îngustă străjuită de copaci, îşi dădu seama că, fără să vrea, ajunsese pe proprietatea unde stătea Jack. Ghidată de instinctul unui animal hăituit de a găsi un loc sigur, opri în faţa porţii de fier şi apăsă pe butonul interfonului de cîteva ori pînă i se răspunse, în sfîrşit.

Vocea lui era somnoroasă şi posomorîtă, ca a unui urs trezit din hibernare. Dar ei nu-i păsa. Posomorîtă sau nu, vocea lui îi era necesară.

Se aplecă spre interfon.

– Jack, spuse ea tremurător, am nevoie de ajutorul tău.

Jack deschise uşa dormitorului pentru oaspeţi, de la etaj, şi aprinse lumina.

– Poţi să stai aici. Nu vreau să mai conduci în seara asta. De fapt, n-ar fi trebuit să conduci

deloc.

Ea nu părea să-l audă. Se duse şi se aşeză pe pat de parcă ar fi fost ameţită. În tricoul de pe vremea colegiului şi blugii decoloraţi arăta extrem de tînără şi vulnerabilă şi îşi strîngea poşeta la piept de parcă ar fi fost o salvatoare a vieţii. Jack văzuse bărbaţi în luptă strîngîndu-şi la fel sacii de voiaj sau rucsacurile, avînd parcă nevoie cu disperare de ceva real de care să se agaţe. Era un simptom al şocului. Ea avea să treacă peste asta, dar Jack nu era sigur că el va putea. Avea impresia că-i strînge inima.

„Din cauza mea trece prin toate astea," îşi spuse el nenorocit. „Dacă i-aş fi spus încă de la început cine sînt..."

Vorbele ei liniştite îi întrerupseră şirul gîndurilor.

– Îmi pare rău că ţi-am căzut pe cap.

– Nu-i nici o problemă. Mă bucur c-ai venit.

În ciuda ameţelii, ea îl privi neîncrezătoare.

– Ah, sigur. Nu te deranjează să fii trezit din somn în toiul nopţii.

„Nu cînd tu eşti cea care mă trezeşte," îşi spuse el, dar păstră acel sentiment pentru sine. Existau anumite lucruri pe care ar fi fost mai bine ca ea să nu le ştie. Era una din puţinele persoane amabile pe care le întîlnise vreodată. Încrederea

ei însemna foarte mult pentru el şi nu voia să profite de ea.

„Să nu profite?" Practic o maltratase mai devreme pe canapea.

Îndepărtă repede acea amintire tulburătoare.

– Vorbesc serios, zise el, ducîndu-se în partea cealaltă a încăperii.

Se gîndi că era bine să pună ceva distanţă între ei.

– Te-ai fi putut duce la cineva din familie sau la unul din prietenii tăi.

– Ciudat, spuse ea cu un glas neobişnuit de calm. Nu m-am gîndit nici măcar o clipă să mă duc în altă parte. Nu ştiam ce fac. Eram atît de speriată...

Glasul i se frînse. „Blestemată fie înţelepciunea," îşi spuse Jack şi din doi paşi fu lîngă ea, luînd-o în braţe.

– Nu-ţi face griji, Kitten. Persoane mai dure ca tine au plîns pentru lucruri mai puţin importante. Eşti în siguranţă acum. Nu trebuie să te arăţi puternică în faţa mea.

Cuvintele acelea o liniştiră. Îşi îngropă faţa la pieptul lui şi plînse. Suspine puternice îi zguduiau trupul şi lacrimile îi udau cămaşa. La un moment dat, ea încercă să se îndepărteze, dar el o trase

la loc şoptindu-i cuvinte de alinare şi liniştire. Îi ţinea trupul tremurător ştiind că trebuia să se simtă îngrozitor pentru suferinţa ei.

Dar el se simţea minunat.

Încet-încet, lacrimile se opriră. Ochii ei erau roşii, dar ea îşi ridică privirea cu o încredere pură, aproape ca a unui copil. Jack nu mai văzuse niciodată un chip mai frumos.

– Îţi mulţumesc, spuse ea.

– Oricînd, zise el cu sinceritate şi îi dădu la o parte de pe frunte o şuviţă de păr mătăsos. Eşti frumoasă cînd plîngi.

– Mincinosule, spuse ea zîmbind şi, deodată, parcă amintindu-şi în ce poziţie provocatoare stătea, se ridică şi se îndepărtă de pieptul lui. Îmi pare rău. N-am vrut să mă dau chiar atît în spectacol.

– Oricînd, repetă el, deşi zîmbetul lui îndrăzneţ dădea cuvîntului un alt înţeles.

Ea încercă să rîdă de bravada lui, dar nu reuşi să scoată decît un chicotit. Îşi şterse ochii cu mîneca tricoului şi îşi împreună mîinile în poală.

– Jack, ce să mă fac? Nimeni n-o să creadă că banii aceia nu sînt ai mei.

– Ssst, spuse el, acoperindu-i mîinile cu a sa. Ştiu că eşti nevinovată. O să găsim noi o

modalitate de a dovedi acest lucru. Împreună.

Katrina scuturã din cap.

– Cît de mult aş vrea să pot crede, dar ştiu cum e cînd ţi se înscenează ceva. Nişte minciuni inteligente sînt mult mai uşor de crezut decît simplul adevăr, iar trecutul meu va fi acuzator, spuse ea privind tavanul absentă. Eu ştiu, poate ar fi bine să renunţ şi să scăpăm astfel amîndoi de o mulţime de necazuri.

– Necazurile şi cu mine sîntem vechi prieteni, spuse el încercînd să facă o glumă.

De data aceasta, ea nici măcar nu încercă să rîdă.

– Îţi apreciez sprijinul, dar eşti singur. Nu-i de ajuns.

Jack se uită în jos şi începu să-i mîngîie mîinile împreunate cu degetele lui calde.

– Uite ce e, Kat, ştiu ce simţi. Cînd eram puşti aveam impresia că toată lumea încearcă să mă prindă. Aveam un palmares lung cît o zi de post. Prietenii mei, şi să ştii că folosesc acest termen cu largheţe, se îndreptau spre pierzanie, iar mama nu spunea decît că o să ajung un ticălos ca tata.

– Oribil. Şi ce-ai făcut?

El îşi ridică privirea, întîlnindu-i ochii.

– Nu eu am făcut, ci altcineva.

Pentru o clipă, Kat stătu încurcată, după care chipul îi fu luminat de un zîmbet deschis. „Îngerii trebuie să zîmbească aşa," îşi spuse el.

– Bineînţeles, zise ea. Sora Barbara.

– Da, sora Barbara. A refuzat să înceteze să creadă în mine, chiar şi atunci cînd toată lumea i-a spus că nu sînt bun de nimic. Chiar şi atunci cînd eu însumi i-am spus că nu sînt bun de nimic. Niciodată n-a renunţat la mine, zise el, împletindu-şi degetele printre ale ei şi rezemînd-o de umărul lui. Nu-i nevoie decît de o singură persoană. Una singură.

„Una singură," se gîndi Katrina şi îşi lipi obrazul de umărul lui sorbindu-i mirosul combinat de săpun, *after-shave* şi acel parfum masculin care o făcea să se înfioare. Se cufundă şi mai mult în căldura lui. Să le ia naiba de îndoieli. Avea nevoie să se simtă în siguranţă şi singurul loc unde se simţea astfel era în braţele lui.

– O singură persoană, spuse ea încet, atingîndu-i gîtul cu răsuflarea ei caldă. Dacă este persoana potrivită.

Ceva extraordinar se întîmplă atunci în sufletul lui Jack. Uitîndu-se în jos la chipul ei văzu o acceptare absolută strălucindu-i în ochi. Acceptarea lui. În ciuda trecutului său mizerabil, a

firii brutale şi a numeroaselor sale gafe în ceea ce o privea, ea, totuşi, îl accepta. Era cel mai de preţ dar pe care îl primise vreodată şi ştia exact ce să facă. Cu blîndeţe şi grijă o dădu la o parte şi se ridică de pe pat.

– Ar fi bine să plec acum, spuse el, încercînd să-şi menţină controlul asupra vocii, deşi nu prea reuşi. Astfel vom repeta, probabil, ceea ce am făcut în living-room.

Kat îl privi cu ochii ei mari prea încrezători, şi-i spuse încet:

– Nu m-ar deranja.

– Pe mine da, zise el cu asprime şi plecă, dar în prag se opri. Meriţi un bărbat mai bun, Kitten, spuse el peste umăr. Mai bun decît mine.

– Nu pot să sufăr aşternuturile din satin, mormăi Kat foindu-se sub cearceaf.

Materialul alunecos i se lipea de piele ca sărutul unui iubit, invitînd la seducţie – o seducţie care nu avea să aibă loc. Patul ei dublu nu era ocupat decît de o singură persoană. Bărbatul pe care ea îl rugase să i se alăture îi refuzase invitaţia.

„Meriţi un bărbat mai bun," îi spusese. Prostul. Oare nu ştia cît de deosebit este?

Se răsuci cînd pe o parte, cînd pe alta de cîteva ori, după care renunţă şi se dădu jos din pat. Se depărtă de cearceafurile jignitoare şi se duse la fereastră, sperînd că aerul răcoros îi va limpezi gîndurile. Ceea ce se şi întîmplă, dar nu prea mult timp. Mai era încă supărată pe Jack, dar începea să-şi dea seama că furia ei masca o durere şi mai profundă.

Respingerea lui Preston îi rănise mîndria, dar a lui Jack îi rănise inima. Ştia într-un mod inexplicabil că Jack avea la fel de multă nevoie de ea precum ea de el. Şi, totuşi, o respinsese, la fel cum făcuse cu tot ce fusese blînd şi omenesc în viaţa lui.

O pasăre de noapte ţipă şi se înălţă în văzduh. Speriată, Kat îşi aruncă privirea spre grădină. Avu impresia că vede o umbră printre flori, dar aceasta dispăru înainte ca ea să fie sigură. Probabil o simplă festă a lunii, îşi spuse ea, sau, cel mult, vreun animal micuţ şi inofensiv. Simţise pe pielea ei cît de bine funcţiona sistemul de siguranţă al lui Jack cînd era vorba de intruşi mai mari.

Jack. O tristeţe pe care nu o mai cunoscuse

vreodată îi învălui sufletul. Cît va mai trece pînă cînd singurătatea va distruge toată blîndeţea şi bunătatea din el? Cîţi ani aveau să mai treacă pînă cînd izolarea aceea forţată avea să-l transforme în robotul după care fusese poreclit Terminator?

Oftînd, îşi aruncă din nou privirea spre grădină, gîndindu-se cît de răcoroasă şi de liniştită părea în lumina lunii. „Mi-ar face bine puţin din liniştea aceea," îşi spuse ea. Trebuia să nu se mai gîndească la Jack, ci la lucruri mai puţin tulburătoare. O secundă se gîndi să facă un duş rece, dar, după ce mai aruncă o ultimă privire grădinii, se răzgîndi.

Îşi puse blugii şi tricoul şi porni spre uşă privind în treacăt aşternuturile răvăşite. O plimbare prin grădină putea fi exact ceea ce-i trebuia pentru a se linişti. „Oricum, nu cred că aş fi dormit prea mult în noaptea asta," îşi spuse ea cu tristeţe.

Coborî şi ieşi în grădină, lăsînd farmecul acesteia să o invadeze. Liniştea luă locul grijilor. Luna îmbrăca arborii şi ramurile lor în argint. Aerul înmiresmat i se răsucea prin minte ca un fum exotic, amintindu-i de toate locurile ciudate şi fantastice unde o dusese mama ei cînd era mică.

Dar acum nu mai era un copil şi grădina aceea exotică îi stîrnea noi fantezii, care o înfierbîntau mai mult decît aşternuturile din satin. Mirosul de pămînt umed şi fertil o umplea de o energie primitivă, iar vîntul nopţii îi atingea braţele goale ca un iubit. Păsările începuseră să cînte într-un ritm evocator. Furată de vraja grădinii se legăna în muzica nopţii, lăsînd teama şi neputinţa să o părăsească. Se răsuci brusc şi se împiedică de o rădăcină ascunsă. Ţipînd, îşi pierdu echilibrul.

Nişte mîini se întinseră din umbră şi o prinseră înainte să atingă pămîntul. Nişte degete puternice îi apucară braţele, trăgînd-o în picioare şi o voce în profund dezacord cu liniştea nopţii îi răni urechile.

– Ce naiba cauţi aici?

Ea privi în ochii reci ai salvatorului ei.

– Jack. Mă... plimbam puţin.

– Şi marinarii beţi merg mai drept, spuse el ironic. Ar fi trebuit să fii în pat.

Îşi retrase mîinile şi se dădu înapoi, încrucişîndu-şi braţele pe pieptul gol. Nu purta decît o pereche de blugi foarte uzaţi, care erau prea strîmţi pentru a-i oferi linişte Katrinei. Căldura o învălui din nou în apropierea lui, căldura şi stînjeneala de a fi fost surprinsă dansînd în razele

lunii. Se întoarse de teamă ca el să nu o vadă roşind chiar şi în lumina aceea slabă.

– Dacă nu te superi, aş vrea să mai rămîn puţin aici.

– Ba mă supăr, spuse el, ieşind din umbră şi blocîndu-i drumul.

Luna îi lumina trupul, dîndu-i o lucire metalică.

– Mîine trebuie să începem să căutăm hoţul şi n-am chef să-ţi fie rău sau să leşini de oboseală.

– Să leşin? spuse ea, începînd să se înfurie. N-am leşinat în viaţa mea. Încetează să mă mai tratezi ca pe un copil. Sînt la fel de rezistentă ca tine, Jack Fagen, şi, dacă ai avea ceva minte în capul ăla al tău, ai vedea...

– Ce anume? întrebă el, privind-o cu duritate.

Ea trase adînc aer în piept, întărindu-se pentru ceea ce avea de gînd să spună. Încercă să pară sigură de ea, dar vorbele îi ieşiră ca nişte şoapte.

– Ai vedea că sînt cel mai bun lucru care ţi s-a întîmplat vreodată.

El clipi des, vădit surprins de îndrăzneala ei. Şi nu era singurul. Kat îşi coborî privirea, gata să intre în pămînt de ruşine. „Nu puteam să tac măcar de data asta?"

Chicotitul scăzut al lui Jack puse capăt gîndurilor ei posomorîte. Uimită, îşi ridică privirea

şi îi văzu ochii reci umplîndu-se de umor.

– Mereu vii cu ambele arme încărcate, nu-i aşa, Kitten?

Ea înghiţi în sec, surprinsă de căldura din ochii lui. Acela era bărbatul la care ajunsese să ţină şi pe care n-ar fi suportat să-l piardă din nou.

– Încerc să fiu sinceră, Jack, spuse ea rugîndu-se să găsească vorbele care să-i deschidă inima spre ea. Te rog, fii şi tu sincer cu mine.

Se rugă în zadar. Ochii lui se întunecară şi deveniră distanţi, iar gura i se transformă într-o linie subţire şi neiertătoare.

– Vrei sinceritate? O să-ţi dau sinceritate. Sînt un om dur care duce o viaţă dură. Oamenii mă respectă, dar nu mă plac, iar cei deştepţi nu au încredere în mine. Dacă ai şti totul despre mine, nici tu n-ai avea.

– Ba da, spuse ea şi, netulburată, întinse mîna şi şi-o trecu uşor peste maxilarul lui aspru. Ţi-aş încredinţa viaţa mea.

El gemu tare şi îşi trecu degetele prin părul arămiu şi dezordonat.

– Ascultă, Kitten, lasă-mă să fac un lucru bun măcar o dată-n viaţă. Meriţi un bărbat mai bun...

Kat îşi coborî mîna şi ochii îi fulgerară.

– M-am săturat de povestea asta cu „un

bărbat mai bun". Pentru cine propui să mă păstrez? Pentru Ward Cleaver?

– Nu înţelegi...

– Nu, *tu* nu înţelegi, spuse ea aruncîndu-i fulgere din ochii violeţi. Săptămîna trecută ai salvat-o pe *Pink* de virusul acela. În seara asta, cînd eu eram speriată de moarte, m-ai ajutat. Mi-ai oferit sprijin, un loc unde să stau, ba chiar şi un umăr pe care să plîng. Ai fost alături de mine. Tu, Jack. Şi, dacă ai de gînd să stai acolo şi să te subapreciezi, poţi... ei bine, poţi s-o faci în faţa altcuiva!

Se întoarse şi porni prin grădină, dînd la o parte ramurile dese din faţa ei cu o mişcare furioasă a mîinii. Lacrimile îi şiroiau pe obraji, dar nu se sinchisea să le şteargă. Nu mai conta. Nimic nu mai părea să conteze.

Un mănunchi mare de azalee albe îi blocară drumul, oprind-o. Florile strălucitoare se întindeau în jurul picioarelor ei ca nişte stele căzute din cer, dar nici asta nu conta. Grădina mistică nu era nimic altceva decît un amestec de ierburi şi tufe prea mari, neîngrijite şi neiubite. Kat îşi înconjură mijlocul cu braţele, simţind o asemănare între ea şi plantele neglijate din jur. Noaptea îşi pierduse farmecul. O pasăre ţipă în depărtare, sunînd

plîngăreaţă şi singură. Acel ţipăt îşi găsi ecoul în inima ei.

Mai auzi un zgomot în spate – paşi înăbuşiţi, chiar foarte aproape. O speranţă slabă sclipi în ea, dar nu se întoarse.

Paşii se opriră. Stătea chiar în spatele ei, destul de aproape pentru a-i simţi căldura trupului. Destul de aproape pentru a-i simţi mirosul masculin.

– Să ştii, spuse Jack încet, că eşti cea mai încăpăţînată femeie pe care am cunoscut-o vreodată. În afară de sora Barbara, bineînţeles.

Kat se întoarse pe jumătate. Silueta lui înaltă era ascunsă în umbră, mai întunecată decît noaptea din jur. Neştiut. Copleşitor. Se întoarse, timidă, deodată.

– N-am mai fost niciodată comparată cu o călugăriţă şi nu sînt sigură că-mi place.

– Atunci ce-ai zice de un înger? spuse el, apropiindu-se mai mult.

Lipindu-şi obrazul de părul ei, şopti:

– Asta am crezut că eşti cînd te-am văzut în grădină. Un înger trimis din cer. Răspunsul la o rugăciune.

– Şi atunci te-am lovit, spuse ea zîmbind.

– Şi atunci m-ai lovit, recunoscu el şi,

cuprinzînd-o cu braţele lui puternice şi sigure, o trase lîngă el. Mi se întîmplă pentru prima oară să mă îndrăgostesc de o femeie care a fost gata să-mi spargă becurile.

Nici toate poemele de iubire din lume n-ar fi mişcat-o pe Kat atît de mult ca vorbele deloc elegante ale lui Jack. Tremura în braţele lui, simţindu-se superb de vulnerabilă şi foarte speriată. Vroia cu disperare să facă dragoste cu el, dar el avusese nenumărate amante, în timp ce ea nu avusese decît unul singur. Avea să fie dezamăgit.

– Jack. Nu sînt un înger. Sînt doar o fiinţă din carne şi oase, n-am nimic deo...

Gura lui o acoperi pe a ei, oprindu-i protestele cu un sărut profund şi arzător. Mîinile lui i se plimbau pe trup topind vechile incertitudini cu minunata căldură a atingerii lui. Ea îi cuprinse gîtul cu braţele lipindu-se complet de pieptul lui tare şi musculos. Pasiunea care o mistuise în după-amiaza aceea, reveni. Răspunse sărutărilor lui lacome cu o nerăbdare inocentă, explorîndu-i gura la fel de complet cum mîinile lui pricepute îi explorau trupul.

Deodată, el încetă să o mai sărute şi se dădu puţin înapoi. Pentru o clipă îngrozitoare ea se

temu că avea să o respingă din nou. Dar privirea îi era la fel de fierbinte, iar pe buze îi juca un zîmbet slab.

– Ce ai pe tine? întrebă el.

Privind în jos, ea văzu că îi scosese tricoul din pantaloni şi i-l strînsese în jurul sînilor. Pe dedesubt purta un lucru pe care şi-l pusese repede înainte să plece şi la care nu se mai gîndise, pînă acum. „Neglijé-ul roşu din mătase."

– Ah, fir-ar să fie, spuse ea, simţindu-se îngrozitor de prost.

Să pui unei vrăbii penele păsării cardinal! Dădu să-şi tragă tricoul în jos, într-o încercare de a-şi ascunde stînjeneala, dar Jack îi apucă încheietura mîinii, oprind-o.

– Aş vrea să văd mai mult, spuse el cu un glas scăzut şi răguşit.

Îi dădu drumul mîinii şi îşi strecură degetele prin găicile curelei.

– Scoate-ţi tricoul.

Cuvintele lui îi curseră prin vene ca mierea fierbinte. Îşi trase tricoul peste cap, dezvăluindu-se privirii lui neclintite. Se simţi copleşită de senzaţii ameţitoare, dar se luptă să-şi păstreze luciditatea. Ştia că sînii mici şi statura ei prea înaltă nu excitau bărbaţii. Răspunsurile călduţe ale lui Preston în

faţa corpului ei fuseseră foarte clare în acest sens.

– Acum scoate şi restul.

Ea îşi azvîrli pantofii şi îşi scoase încet blugii. Cît de mult îşi dorea să ştie ce gîndeşte, dar era imposibil de desluşit ceva dincolo de aerul acela indiferent şi ochii aceia umbriţi. Se mişcă stînjenită, mătasea răcoroasă foşnindu-i pe pielea sensibilă şi mult prea fierbinte. Fragilă şi nesigură, ea îşi încrucişă braţele peste sîni.

– Nu.

Cuvîntul acela era aproape o rugăminte. El înaintă atunci şi, împletindu-şi degetele printre ale ei, îi dădu mîinile la o parte.

– Nu te ascunde. Eşti... incredibilă.

– Într-adevăr?

Zîmbi cînd îi văzu neîncrederea.

– Da, spuse el şi îi ridică o mînă la buze, sărutîndu-i fierbinte palma delicată. Oh, da.

Dorinţa din privirea lui o făcu praf. Se cutremură şi îşi simţi sîngele lichefiindu-se. O reînnoia cu fiecare frază, cu fiecare cuvînt, cu fiecare atingere. Lua' forţă din forţa lui, plăcere din plăcerea lui. Pasiune din pasiunea lui.

O nouă îndrăzneală îi dădu ghes.

– Ăăă, cred că, poate, ar trebui să-ţi scoţi şi tu

blugii.

El îşi arcui sprîncenele, surprins şi amuzat de acel ordin.

– Eşti sigură?

Din cauza acelei călduri nebuneşti care i se revărsa în trup nu mai era sigură de nimic. În afară de faptul că îl dorea. Dumnezeule, cît de mult îl dorea!

– Da, zise ea cît putu de ferm. Sînt sigură.

El îi dădu drumul mîinilor şi îşi descheie blugii scoţîndu-i din cîteva mişcări iuţi. Ea îi urmări gesturile cu un calm nemaipomenit pînă cînd îşi dădu seama că nu purta nimic pe dedesubt. Aruncă blugii la o parte, netulburat de goliciunea lui. Kat înghiţi în sec, nevenindu-i să creadă că un bărbat putea fi atît de musculos, de excitat şi de devastator de masculin. Neavînd experienţă, bănuise că anatomia unui bărbat semăna, în general, cu a altuia.

Greşită bănuială.

Sub ochii ei, Jack se aplecă şi scoase un pacheţel din buzunarul blugilor. Ea înghiţi din nou în sec.

– Totdeauna... porţi aşa ceva la tine?

Zîmbetul lui Jack se înmuie.

– Încă din adolescenţă. Sora Barbara avea

nişte concepţii foarte clare privind felul cum bărbaţii trebuie să se poarte cu femeile. Mă îndoiesc că Papa ar fi reuşit să-i scoată aceste idei din cap.

Kat abia auzi ultima frază."Femei," îşi spuse ea cu tristeţe. „Oare cîte fuseseră? Duzini? Şi cîtă experienţă sexuală însemna asta?"

Calculă în minte cît însemnau cei cinci-sprezece ani de cînd hoinărea el înmulţiţi cu trei sute şaizeci şi cinci de zile – şi nopţi. Rezultatul era un dezastru. Pe cine încerca ea să ducă? Abia dacă fusese în stare să satisfacă necesităţile sexuale slabe ale lui Preston. Cum putea să spere că va face faţă virilităţii lui Jack? O copleşea numai vederea lui. O prăpastie în privinţa experienţei îi despărţea, lărgindu-se cu fiecare bătaie a inimii ei care o durea. Se întoarse cu spatele.

– N-are sens, spuse ea cu amărăciune. Nu am experienţă ca toate celelalte iubite ale tale. N-o să-ţi pot oferi... ceea ce ai nevoie.

Jack nu voia să-şi piardă timpul răspunzînd, aşa că, apucînd-o de braţ, o trase cu putere spre el. Blîndeţea îi dispăru fiind înlocuită de o dorinţă mistuitoare care i se vedea arzînd în străfundurile ochilor. O lipi de trupul lui tare şi încordat,

forţînd-o să-i simtă excitarea.

– De tine am nevoie, mormăi el cu o voce răguşită de dorinţă.

Degetele lui îi mîngîiară trupul pînă la obraji, dînd foc fiecărui centimetru de piele atins.

Îi ţinu faţa apropiată de a sa, arzîndu-i obrazul cu răsuflarea lui fierbinte.

– Te rog... începu el, dar se opri cînd dorinţa îl copleşi pe moment.

Trase aer în piept şi spuse din nou:

– Te rog să nu pleci.

Oricît de excitat ar fi fost, ştia că i-ar fi dat drumul dacă ea ar fi vrut. Trebuia să aleagă. Putea să plece, păstrîndu-şi mîndria, şi să-şi găsească o relaţie mai sigură şi mai puţin pretenţioasă. Sau putea să se rişte pe sine pentru Jack. Era mai puţin convinsă ca oricînd de faptul că l-ar fi putut satisface, dar profunzimea dorinţei lui o făcea să ştie că trebuia să încerce. Îi întîlni ochii şi fu zguduită, dar nu speriată, de căldura devastatoare pe care o văzu în adîncurile lor albastre.

– Rămîn.

O clipă nu fu sigură că o auzise. El rămase neclintit ca o stană de piatră, privind-o cu ochi arzători şi strălucitori. O tensiune insuportabilă

începu să i se adune în abdomen, torturînd-o. Se mişcă stînjenită şi îşi umezi buzele umflate. Privirea lui Jack se aţinti asupra acelei mişcări bruşte ca un şoim care şi-a zărit prada. Gura lui se năpusti deodată în jos, capturîndu-i buzele într-o mîngîiere fierbinte în care se amestecau dinţi, gusturi şi şoapte. Îi trase limba în interiorul gurii lui şi o sărută atît de tare, încît ea uită să mai respire. Atît de tare, încît ea uită *cum* să mai respire.

Noi senzaţii o învăluiau, curgîndu-i prin vene ca nişte rîuri de foc dulci şi nebuneşti. Se îneca în ele, pierzîndu-şi controlul în vîrtejul care devenise trupul ei. Dacă un sărut îi făcea aşa ceva, atunci ce se va întîmpla cînd...? Se dădu înapoi, speriată deodată.

– Jack, îngăimă ea. E prea repede. Nu pot...

– Sssst, şopti el şi privirea i se înmuie.

Mîinile lui sigure îi mîngîiară ceafa şi umerii, liniştind-o ca pe un mînz neastîmpărat.

– Nu există „nu pot". Te vreau; Kitten, pe tine, nu pe vreo păpuşă experimentată în plăceri. Vreau lucruri pe care numai tu mi le poţi da.

Cuvintele lui şi ritmul în care i se mişcau mîinile o liniştiră.

– Care sînt acele lucruri?

El zîmbi, fermecat de sinceritatea tonului ei.

– Rîsul tău, spuse el, atingîndu-i uşor buzele pline. Forţa ta, adăugă el apoi, cercetîndu-i cu gura moliciunea umărului şi a braţului.

Se opri puţin şi îşi ridică privirea uitîndu-se drept în catifeaua superbă a ochilor ei.

– Şi inima ta, spuse el răguşit.

Apoi îşi lăsă capul în jos şi sărută valea întunecată dintre sînii ei, făcînd-o să geamă de plăcere. El îi simţi înfiorarea în braţe, o înfiorare care trecu prin propriul trup asemeni unui cutremur. Adînc, foarte adînc în interiorul lui, ceva esenţial prindea din nou viaţă. Îşi mută gura spre sînul ei, sugînd-o şi gustînd-o prin mătasea subţire. Sfîrcul îi deveni rigid sub limba şi muşcăturile lui jucăuşe. Încetă numai cînd o auzi ţipînd.

– Doamne, gemu el strangulat de pasiune. Iartă-mă, Kitten. Eşti o novice şi eu...

Nu apucă să spună mai mult, căci ea îşi afundă degetele în părul lui şi i se lipi de piept, aşezîndu-şi corpul într-un fel care stîrni explozii în el. Zîmbetul din ochii ei spunea că ştie exact ce îi face. „Novice pe naiba," îşi zise el. Putea să dea lecţii. Zîmbindu-i la rîndul lui, îşi coborî braţele puternice pe pulpele ei dîndu-i o lecţie de a sa.

Peste cîteva minute, ea gemea lîngă el,

distrusă de tandreţea atingerii lui.

– Ai făcut-o din nou, spuse ea cu răsuflarea tăiată. M-ai pipăit fără să-mi ceri voie.

El îşi frecă obrazul de părul ei, sorbind mirosul, parfumul fierbinte şi ameţitor al iubirii lor.

– Ultima dată cînd am făcut-o mi-ai spus să mă duc dracului.

– Aşa am spus, nu? zise ea rîzînd.

Sunetul acela profund şi gutural făcu întregul lui trup să se încordeze.

Deodată, nu mai era un joc. Nevoia lui de ea îl făcea praf, provocîndu-i senzaţii mai profunde şi mai puternice decît orice simţise vreodată. O vroia, şi nu numai fizic.

– Acum ce mi-ai spune?

Sesiză transformarea din el şi îşi ridică privirea. Stelele se oglindeau în ochii lui şi fîşii de lumină îi cădeau pe chipul dur. Dorea mai mult ca orice să-i alunge îngrijorarea de pe faţă şi să-i dăruiască puţin din bucuria pe care i-o dăduse el. Iubirea se revărsa prin ea ca un torent. Ridică mîinile şi îi cuprinse obrajii cu dragoste.

– Ţi-aş spune tot să te duci dracului. Numai că, de data asta, adăugă ea cu inima plină de iubire, de data asta, aş merge şi eu cu tine.

Lui îi scăpă un suspin prelung şi tremurător. O

luă apoi în braţe ca pe o păpuşă uşoară şi porni cu ea spre casă.

– Nu, şopti ea. Vreau s-o facem în grădină. Unde ne-am cunoscut.

El nu răspunse. Singurul său răspuns verbal fu un sunet gutural care se întrerupse brusc cînd o sărută. O lăsă să alunece pe toată lungimea trupului său, făcînd-o să-i simtă astfel fiecare centimetru întărit. Forţa ei se dizolvă la un moment dat în timpul acelei alunecări, aşa încît, cînd atinse pămîntul cu picioarele, era moale ca o cîrpă.

Braţul de oţel al lui Jack o susţinu cu uşurinţă. Cu aceeaşi uşurinţă îi scoase neglijé-ul lăsîndu-l să cadă la picioarele ei ca o şoaptă de mătase. Continuînd să o ţină, o rezemă cu spatele de un copac alăturat. Coaja aspră lipită de pielea ei sensibilă o excită extrem de mult.

– Jack, spuse ea, sau încercă să spună.

Chinul acela splendid care i se prelingea prin trup îi îngreuna vorbirea şi chiar respiraţia. Tortura deveni şi mai puternică în clipa cînd mîna lui îi acoperi sînul, atingîndu-i sfîrcul rigid cu o încetineală înnebunitoare. Dragostea şi dorinţa sexuală se îmbinau în ea dînd naştere unei noi emoţii – frumoase, magnifice şi total ieşite de sub

control. Fiecare părticică din ea părea să explodeze de dorinţă. Neputînd să mai reziste, se rezemă de trunchiul copacului şi, tot cu o încetineală înnebunitoare, se desfăcu pentru el.

Mîna lui Jack rămase nemişcată. Ochii lui deveniră ca un cobalt strălucitor, transformaţi de o uimire pe care ea nu s-ar fi aşteptat s-o vadă pe chipul lui dur. Un gînd ieşi la iveală în mintea ei învăluită de pasiune. Nimeni nu i s-a dăruit astfel vreodată, îşi dădu ea seama. „E ceva nou şi pentru el."

Atunci el o penetră şi gîndirea îşi pierdu farmecul.

Jack se înjură în gînd. Intenţionase să o iubească încet, să-i ofere cea mai minunată plăcere posibilă înainte să o obţină pe a sa din trupul ei. Dar, în clipa cînd ea şi-a depărtat picioarele, planul lui s-a dus naibii. O poftă veche crescu în el ca un val de flux, transformîndu-i reţinerea de fier în pulbere de fier. Simţea nevoia de a fi în ea, de a şti cît de adînc îl putea primi, de a o prăda în interior la fel de complet cum limba îi prădase gura dulce la suprafaţă. Se lăsă condus de instinct – nu s-ar fi putut opri nici dacă ar fi încercat. Un geamăt profund de durere şi pasiune îi scăpă din gîtlej. Îşi aşeză trupul cu

pricepere şi o penetră dintr-o singură zvîcnire.

Ea strigă şi se agăţă de el, ascunzîndu-şi faţa în gîtul lui. Înjurînd cu glas tare de data aceasta, el încercă să se retragă, dar ea nu îl lăsă. Îşi petrecu picioarele pe după mijlocul lui trăgîndu-l şi mai mult în căldura strîmtă şi vulnerabilă.

– Kitten, zise el atunci, făcînd eforturi pentru a rosti cuvintele, nu vreau să-ţi fac nici un rău.

Ea scutură din cap şi părul îi atinse urechea amestecîndu-se cu al lui.

– N-ai cum, şopti ea. Doresc asta. La fel de mult ca tine.

– Nu se poate, zise el rîzînd, deşi sunetul semănă mai degrabă a lătrat.

Se apropia iute de punctul în care vorbirea devenea imposibilă.

– Ba da, zişe ea respirînd greu.

Îl ţinu şi mai strîns de gît, de parcă s-ar fi temut să nu-i dea drumul, în ciuda protestelor ei.

– Doresc asta. Am nevoie de... noi.

După acea mărturisire, nici o forţă de pe pămînt nu l-ar mai fi putut face să renunţe la ea.

Rămînînd uniţi, el o culcă pe pămînt, incapabil să renunţe măcar o clipă la căldura ei. Se împletiră într-un dans sălbatic, la fel de bogat şi de primitiv ca grădina din jurul lor. Ea scotea

sunete slabe şi animalice cînd îl simţea mişcîndu-se înăuntru, excitîndu-l mai mult decît ar fi făcut-o cuvintele. El îi captură gura cu săruturi lacome şi apăsate – de parcă buzele ei ar fi fost hrană şi apă, iar el ar fi fost gata să moară de inaniţie.

O pasiune brută îl devora ca o fiară sălbatică. De fiecare dată cînd făcuse dragoste mai păstrase deoparte o fărîmă din el, temîndu-se să recunoască profunzimea goliciunii lui interioare. Cu Katrina, însă, chiar şi acea măruntă reţinere era imposibilă. Îşi puse toată forţa în iubirea ei. Ea vroia tot ce-i putea da el, acceptîndu-l în toate modurile imaginabile.

Se zvîrcolea sub el, înnebunită de dorinţă. Urmări cum pasiunea o transfigurează şi îi văzu ochii arzînd ca albastrul din inima unei stele. Nu mai văzuse niciodată un asemenea gen de frumuseţe la o femeie. Vroia să o facă să ardă din nou, dar trupul său avea alte planuri. Fiara care îl stăpînise ajunsese, în cele din urmă, să-l copleşească şi să-l sfîşie într-o clipă zguduitoare şi minunată.

Se prăbuşi pe pămînt lîngă ea, extenuat peste măsură, neputînd să facă mai mult decît să inhaleze parfumul florilor, al pămîntului şi al actului

lor sexual. Epuizarea îi aduse aproape de pierderea cunoştinţei, dar cu ultimele puteri izbuti să o tragă lîngă el ţinînd-o lipită de trupul său cald tot restul nopţii aceleia de catifea.

Şapte

Zorii tocmai începeau să fure stelele de pe cer cînd Katrina deschise ochii. Mulţumită, îşi trecu degetele uşor peste aşternutul bleumarin de pe patul lui Jack, unde se mutaseră la un moment dat în timpul nopţii. Odată ajunşi acolo, făcuseră dragoste din nou, cu mai puţină frenezie decît înainte, zăbovind pentru a-şi cerceta trupurile într-o sută de moduri delicioase şi erotice. După o îndelungată examinare, ajunse la concluzia că avea un corp magnific de frumos. Îi spusese şi lui

acest lucru, dar el mormăise sumbru că „magnific de frumos" nu suna prea masculin şi se apucase să-i arate, foarte amănunţit, cît de extrem de masculin era.

Una peste alta, dormise foarte puţin toată noaptea şi se simţise fantatic. Satisfăcută şi somnoroasă, se eliberă de aşternuturile din jurul ei.

– Ador aşternuturile din satin, spuse ea căscînd.

– Pe mine mă interesează mai mult ce e sub aceste aşternuturi, zise Jack rîzînd şi, întinzîndu-se, îi dădu la o parte de pe frunte o buclă rebelă, cu degete imposibil de blînde. 'neaţa, Kitten.

Vocea lui era moale şi respectuoasă, ca o rugăciune. Inima lui Kat se umflă în piept durînd-o din cauza unei plăceri aproape insuportabile. Se părea că toată viaţa aşteptase să-i spună cineva „neaţa, Kitten", exact aşa cum o făcuse el.

– 'neaţa, răspunse ea cu acelaşi ton, după care, doar pentru a menţine lucrurile în aceeaşi lumină, adăugă: Sforăi.

– Zău? se miră el zîmbind. Eh, ăsta-i norocul tău.

Apoi îşi retrase mîna şi se ridică într-un cot, uitîndu-se în jos spre ea.

Privirea lui fierbinte o măsură apreciativ.

– Arăţi bine cînd te trezeşti.

– Arăt groaznic, spuse ea timidă. Am ochii umflaţi şi părul îmi stă aiurea.

„Femeile... De ce, oare, asociază totdeauna aspectul îngrijit cu atractivitatea?“ îşi spuse el.

– Eşti cea mai frumoasă, cea mai tulburătoare şi cea mai sexy femeie alături de care am avut vreodată plăcerea să mă trezesc dimineaţa. Şi, dacă n-aş crede că mi-ar dăuna sănătăţii, ţi-aş dovedi-o.

– Adevărat? şopti ea. Chiar crezi că sînt sexy?

Jack scoase un sunet de exasperare.

– Dumnezeule mare, după noaptea trecută crezi că mai e cazul să întrebi? Kitten, tot pămîntul s-a zguduit. Nu mi s-a mai întîmplat niciodată aşa ceva.

Lui Kat i se tăie răsuflarea. Scene ale iubirii lor pasionate îi invadară gîndurile. Îndrăzneţ şi primitiv, Jack îi arătase bucuriile imense pe care le ofereau dăruirea dragostei şi primirea ei înapoi. În acelaşi timp, era un amant generos, care o ajutase să redescopere dorinţele pe care le ţinuse ascunse în urma procesului, temîndu-se să se mai încreadă din nou în sentimente. Alături de Jack nu îi era frică să fie ea însăşi, libertate pe care nu

şi-o permisese cu nici un bărbat, inclusiv cu Preston. Dacă asta nu însemna „zguduire de pămînt", atunci ea nu ştia ce putea să însemne.

– Bănuiesc că sîntem doi în aceeaşi situaţie, şopti ea.

Cea mai dulce plăcere a vieţii, îşi spuse ea, era să te trezeşti în patul bărbatului pe care-l iubeşti. Relaxată şi radiind de fericire, se întinse ca o pisică mulţumită. Mîinile îi alunecară leneşe pe sub pernele îmbrăcate în satin şi întîlniră, deodată, ceva metalic şi rece. Uimită, îşi strînse degetele în jurul micului obiect şi îl trase afară.

Era colierul ei cu scoică.

Se ridică în capul oaselor ţinînd lănţişorul în mîini.

– Jack, l-ai păstrat, spuse ea încîntată. Cît de dulce eşti.

– Dulce, mormăi el prăbuşindu-se pe perne. Oameni de pe trei continente tremură la auzul numelui meu şi tu găseşti că sînt dulce. O să-mi distrugi reputaţia.

Regretul lui după imaginea care se destrăma o făcu pe Kat să-l iubească şi mai mult. Răsuci lănţişorul între degete, întrebîndu-se dacă avea idee, oare, cît de mult însemna acel gest pentru ea. Nici chiar după cearta lor teribilă şi aparenta

lui respingere, nu renunţase să ţină la ea. Trebuia să-l fi durut îngrozitor faptul că ea îi aruncase darul. Îşi plecă privirea, ruşinată de purtarea ei copilărească.

– Îmi pare rău că l-am rupt. Dacă aş striga mai puţin şi aş asculta mai mult...

Mîna lui Jack le cuprinse pe amîndouă ale ei şi le lipi de inimă.

– Ai avut toate motivele să fii furioasă. N-am fost sincer cu tine. Eu ar trebui să-mi cer scuze.

Ea îşi afundă degetele în părul moale şi cald de pe pieptul lui.

– Acum eşti sincer cu mine. Doar asta contează.

Era imaginaţia ei sau muşchii lui se încordară cînd îi auzi cuvintele? Temîndu-se că, într-un fel, reuşise să-l rănească din nou, se ghemui mai aproape.

– Jack, s-a întîmplat ceva?

O anumită vulnerabilitate îi apăru în ochi, în total dezacord cu trăsăturile lui aspre. Oricare ar fi fost cauza, ea dorea să-i alunge acea tensiune, să-i netezească cutele adînci dintre sprîncene. Îi mîngîie încet pieptul acoperit de păr, simţind bătaia puternică şi constantă a inimii.

Expresia lui se schimbă, devenind oricum, numai îngrijorată nu. Răsuflarea i se înteţi şi un mormăit gros, aproape animalic, îi ieşi din gîtlej. Mîna lui Kat rămase nemişcată. Îşi simţi părul ridicîndu-se pe ceafă şi nu era sigură că îi displăcea acel sentiment.

– Jack?

– Of, la naiba cu sănătatea mea, mormăi el ridicîndu-se şi acoperindu-i corpul cu al său.

O căldură plină de viaţă se aprinse între ei. Îşi coborî gura spre scobitura de la baza gîtului ei, atingînd-o cu buze fierbinţi şi insistente. Katrina gemu simţind din nou acea flacără dulce şi sacră care îi topise pe amîndoi noaptea ce trecuse. Nu mai era sex. Faptul că i se dăruia lui Jack, că făcea dragoste cu el, o schimba într-un mod prea profund şi elementar pentru a fi exprimat în cuvinte. Ştia că va purta în ea ceva din forţa şi curajul lui tot restul vieţii, chiar şi după ce el îl va descoperi pe cel care îi sabota sistemul şi după ce va pleca în următoarea misiune.

„Chiar şi după ce va pleca."

Deveni rigidă, fiind luată prin surprindere de acel gînd. N-ar fi trebuit să fie surprinsă. Ştiuse tot timpul că Jack va pleca după ce îşi va încheia treaba. Îi spusese acest lucru foarte clar de la

început...

Jack încetă să o mai sărute şi îşi ridică privirea întrebător.

– Ce s-a întîmplat?

– Nimic, zise ea încercînd să pară naturală.

Nu-i putea susţine privirea, fiindcă ştia că el îi va observa reflectate în ochi gîndurile chinuitoare. Măcar atît de bine tot o cunoştea.

– Absolut nimic.

Jack, însă,nu o crezu. Se dădu la o parte de pe ea şi se întinse alături, cu capul proptit în mînă.

– Katrina, noaptea trecută n-a lăsat multe secrete între noi. Ştiu că eşti genul de femeie care face dragoste şi cu mintea şi cu trupul, dar în clipa asta, gîndurile tale sînt foarte departe. Ce s-a întîmplat?

– Mă... mă gîndeam la persoana care a făcut depunerea, zise ea şi nu era chiar o minciună.

Expresia lui Jack se înmuie. Se întinse şi îi netezi părul moale şi răvăşit.

– Ah, Kitten, nu-ţi face griji în privinţa asta. N-o să las să ţi se întîmple nimic rău. O să-l prind pe ticălos. La urma urmei nu-i chiar atît de deştept. Dacă ar fi fost, n-ar fi făcut această depunere în contul tău.

– Bine, dar această depunere mă implică.

– Îl implică şi pe el, spuse Jack. În scrisoarea aceea de la bancă scrie că era vorba de un transfer telegrafic, ceea ce înseamnă că, într-un computer, trebuie să se afle informaţia privitoare la locul de unde s-a făcut acest lucru. Şi, dacă aflăm *de unde* au venit banii...

– O să ştim şi *de la cine* au venit, completă Katrina. Dar banca s-ar putea să nu aibă această informaţie. Dacă nu...

– Dacă nu, o să găsim altă modalitate de a afla. Ţi-am mai spus, Katrina. N-o să las să ţi se întîmple nimic rău. E o promisiune.

O promisiune. Lacrimi neaşteptate i se strînseră în ochi. Curajul exista sub diferite forme, observă ea. Originea lui Jack făcuse din lipsa de încredere un mod de viaţă pentru el. Pentru a avea încredere în ea, în ciuda pregătirii sale, îi trebuia un altfel de curaj.

– Jack, aş vrea să ştii că, orice s-ar întîmpla, eu...

– Ssst, făcu el acoperindu-i gura cu mîna.

Îşi plimbă vîrfurile degetelor peste buzele ei sensibile, atingerea aceea fiind la fel de intimă ca orice mîngîiere. După aceea se aplecă spre ea şi în privire avea o undă de disperare.

– Noaptea e pe sfîrşite, Kitten. Hai să nu

pierdem puţinul timp care a mai rămas.

Ea încuviinţă, cuprinsă la rîndul ei de disperare. Pasiunea plină de tandreţe a lui Jack îi arătase ce însemna cu adevărat iubirea, acceptarea celei mai intime şi mai vulnerabile părţi din ea însăşi de către o altă fiinţă omenească. Era un dar rar şi preţios, pe care vroia din toată inima să-l ofere în schimb.

Îşi încleştă degetele în părul lui, aducîndu-i gura peste a ei. Uimirea sclipi un moment în ochii lui, pînă cînd fierbinţeala sărutului îi ameţi pe amîndoi. Forţa cedă forţei în vreme ce limbile lor se împreunară sălbatic. Trupul lui masiv se înfioră de plăcere, plăcerea pe care i-o dăruia ea. Această plăcere o intoxică. Vrînd să-l încînte şi mai mult, îl împinse pe spate şi îi încălecă trupul gol.

Jack gemu.

– Kitten, mă înnebuneşti!

De data aceasta, Kat fu cea care zîmbi îndrăzneţ.

– Răbdare, scumpule, şopti ea mişcîndu-se pentru a satisface dorinţa lor reciprocă.

Poate că ea şi Jack nu vor rămîne multă vreme împreună, dar aveau această clipă. Trebuiau să trăiască dragostea unei vieţi întregi în

momentul acela şi ea avea de gînd să facă fiecare secundă să conteze.

– Leonard, nu înţe... Leonard? Leonard!

Katrina trînti receptorul telefonului din maşina lui Jack.

– Nu-mi vine să cred. Mi-a închis telefonul.

Jack rămase cu privirea aţintită asupra drumului, dar colţul gurii îi era ridicat.

– Înţeleg că nu-i de acord să-ţi petreci ziua cu mine.

– Puţin spus. E de părere că ar trebui să te concediez pentru că ai îndrăznit să mă verifici. Consideră că m-ai orbit cu, hm, farmecul tău.

– Farmec? făcu Jack zîmbind cînd ea folosi acel eufemism evident necaracteristic lui Leonard.

– Bine, recunoscu ea, nu tocmai ăsta a fost cuvîntul pe care l-a folosit. Leonard e foarte protector cînd e vorba de sistem. Aş vrea să-i fi putut spune de sabotor.

– Katrina, nu putem spune nimănui, zise el. Cu cît ştiu mai mulţi, cu atît mai multe şanse are individul să afle şi să se dea la fund. Crede-mă,

cu cît ştiu mai puţini, cu atît îl putem prinde pe ticălos mai curînd.

„Şi cu atît vei pleca mai repede," îşi spuse ea cu tristeţe. Emoţional simţea în ea două persoane separate – una care dorea extrem de mult prinderea individului care îndrăznea să-i dea peste cap sistemul şi una care murea puţin cîte puţin cînd îşi dădea seama ce înseamnă prinderea acestuia. Aruncă o privire pe furiş profilului lui Jack, trăsăturilor lui dure care ascundeau o fire blîndă şi iubitoare. O durere dulce-amară îşi găsise loc în inima ei. Dragostea, răbdarea şi tenacitatea ei scoseseră la iveală partea lui vulnerabilă. Îi va mai păsa cuiva, oare, atît de mult încît să încerce să o facă din nou?

– Am ajuns, spuse Jack oprind în parcarea băncii.

Se uită la ceas.

– În timp record. Bănuiesc că zeii traficului au fost de partea noastră.

– Sînt singurii care ţin cu noi, murmură ea.

Jack o privi, uimit de tonul ei neobişnuit de calm. Liniştea nu se asocia cu Katrina. Îngrijorat, îi aruncă o privire mai amănunţită, observîndu-i aplecarea umerilor şi înclinarea obosită a capului. „Biata de ea," îşi spuse el simţindu-se vinovat.

Trecuse prin multe în ultimele zile, mai mult decît ar fi meritat orice ne-profesionist.

– Uite ce e, Kitten, dacă nu eşti pregătită...

Ea îi puse o mînă pe braţ şi îi aruncă un zîmbet atît de dulce, încît simţi o strîngere de inimă.

– Sîntem implicaţi amîndoi, Jack. Tu şi cu mine. O să-l învăţăm pe tipul ăsta că nu-i bine să se pună cu noi.

„Noi." Acel cuvînt îşi găsi ecoul în sufletul lui. Totdeauna lucrase singur, preţuindu-şi izolarea chiar şi în misiunile în grup. Rareori îşi lăsase libere sentimentele cu cineva. Mai ales cu o femeie.

Nu acorda încredere prea uşor, dar cînd coborî din maşină şi o ocoli pentru a ajunge în partea Katrinei, îşi dădu seama că, inconştient, ei i-o acordase demult.

Împărţise cu ea mai multe gînduri intime şi sentimente decît cu oricare altă persoană, chiar decît cu sora Barbara. Ar fi vrut să poată împărţi cu ea viitorul.

„Care viitor?" Un şir nesfîrşit de camere închiriate şi peregrinări? Nu-i putea oferi un cămin. Nu-i putea oferi nici măcar o adresă.

Ajungînd lîngă portiera Katrinei, i-o deschise.

– Hai să ne grăbim. Cu cît terminăm mai repede, cu atît mai bine.

„Mai bine pentru ea," îşi spuse el. „Îngrozitor pentru mine."

– Nu avem voie să furnizăm astfel de informaţii.

Katrina o privi uimită pe reprezentanta serviciului cu publicul al băncii.

– Dar se află chiar acolo, pe ecranul computerului. Chiar dumneavoastră mi-aţi spus.

Femeia aceea ascuţită la faţă încuviinţă.

– Da, dar avem reguli stricte în privinţa tranzacţiilor telegrafice federale. Nu sînt autorizată să vă dau această informaţie verbal.

– Bine, dar e vorba de contul meu.

Femeia îi aruncă o privire înţelegătoare, dar care nu promitea nimic.

– Vă rog să încercaţi să înţelegeţi. Totul este reglementat conform unor standarde guvernamentale pentru a-i proteja pe clienţi. Facem acest lucru în avantajul dumneavoastră.

– Ei bine, eu nu mă simt prea avantajată, spuse Kat furioasă.

Aşteptase douăzeci de minute să o vadă pe

femeia aceea, cele mai groaznice douăzeci de minute din viaţa ei. Jack era şi el posomorît, dureros de posomorît. Ca şi cum noaptea precedentă nici n-ar fi existat.

– Asta este tot? o întrebă reprezentanta întrerupîndu-i şirul gîndurilor. Pentru că, dacă asta e tot, trebuie să plec, mă aşteaptă şi alte persoane.

– Lăsaţi-le să aştepte, spuse Kat tăioasă apropiindu-se iute de capătul răbdării.

Îşi petrecuse douăzeci de minute oribile aşteptînd asta. Jack conta pe ea pentru a obţine informaţia. Nu avea să plece cu mîna goală.

– Trebuie să existe vreo altă posibilitate de a afla de unde s-a făcut acea depunere.

– Bineînţeles, zise femeia scoţînd nişte hîrtii dintr-un sertar. Completaţi aceste formulare, în trei exemplare, şi mi le daţi înapoi. Le voi trimite cu plăcere departamentului de cercetare care vă va da un răspuns în zece zile.

Zece zile? În zece zile, ticălosul putea să se afle la jumătatea drumului spre China, cu *Pink*, cu Einstein şi cu toate celelalte proiecte ale sistemului ei. Nu avea zece zile. La drept vorbind, nu ştia dacă are măcar zece minute.

Clocotind de furie, Kat luă hîrtiile şi ieşi. Jack o

aştepta chiar lîngă uşă.

– Cum a mers? o întrebă el.

– Cum i-a mers lui Napoleon la Waterloo, zise ea în timp ce străbăteau împreună banca aglomerată spre holul de la intrare.

Nu pierduse niciodată cu uşurinţă, dar de data aceasta era şi mai rău, pentru că-l dezamăgise şi pe Jack. Se rezemă de zidul din marmură verde al holului, avînd impresia că niciodată nu se simţise mai inutilă.

– Ar fi trebuit s-o întreb pe *Pink*. Mi-ar fi spus că n-o să am nici o şansă cu birocraţii ăştia. A face afaceri cu ei e ca şi cum te-ai lupta cu un sac de box. Nu ai, pur şi simplu, cum să cîştigi.

– Poate că ai, totuşi, spuse Jack.

Ceva în tonul lui o îngrijoră. Ridicîndu-şi privirea îl văzu uitîndu-se fix spre un colţ liniştit al băncii, unde cîteva aparate electronice se aflau aşezate lîngă peretele mai îndepărtat. Un paravan mobil le ferea de privirile clienţilor şi ale majorităţii angajaţilor băncii, dar nu şi de ale paznicilor de lîngă uşa holului, după cum observă Kat.

– Jack, ce ai de gînd?

– Acest sistem este fixat pe LAN, zise el folosind acronimul unei reţele de terminale. Am

studiat schema. Ceea ce ne interesează pe noi e în colţul acela, mai departe de restul terminalelor. Nimeni nu-l foloseşte şi nimeni nu se află în apropierea lui. Îl pot folosi pentru a-ţi verifica situaţia contului.

Ea crezu că glumeşte, dar fermitatea maxilarului său spunea altceva. Pe chipul lui se citea concentrarea intensă a celui care cîntăreşte toate posibilităţile în gînd, ca un hoţ înaintea unei curse sau un hoţ înaintea unei spargeri. Katrina deveni rigidă.

– Nu poţi să vorbeşti serios. Paznicul – paznicul înarmat – n-o să te lase să te duci să cauţi prin fişierele secrete ale băncii. Şi, pe urmă, nu cunoşti codul secret al băncii.

– Asta nu-i o problemă. Ştiu un cod universal al băncilor.

– Ştii un... zise Kat şocată.

Codurile universale de acces erau dezvăluite numai cîtorva oameni de încredere ai guvernului.

– Cum naiba ai obţinut aşa ceva?

Pentru o clipă, zîmbetul lui dispăru, ca şi cum întrebarea ei l-ar fi luat prin surprindere. Ea mai zări şi o altă expresie, dar, înainte să apuce să o identifice, aceasta dispăru.

– Katrina, zise el, zîmbind din nou. Nu cred că

vrei cu adevărat să ştii cum am obţinut acest cod, nu?

„Nu, probabil că nu," îşi spuse ea gîndindu-se că nu putuse decît să-l fure. Riscul de a face închisoare nu-l înspăimînta pe Jack Fagen. Se uită în ochii lui mult prea strălucitori, ştiind că vede un om care căpătase un apetit nesănătos pentru primejdie. „Sau, îşi spuse ea îngrozită, o nesănătoasă desconsiderare faţă de sine."

– Chiar dacă poţi avea acces la acel computer, tot va trebui să te descurci cu paznicul.

– Nu şi dacă nu mă observă. Cu toată lumea din jur e foarte posibil să n-o facă.

– Dar e posibil să o şi facă, spuse ea. Uite, putem s-o rezolvăm şi altfel. Putem merge la mine, unde-i vom da codul lui Einstein. El va putea ajunge la fişiere...

– Şi va lăsa o urmă extrem de vizibilă, zise Jack. Recunoaşte că modul cel mai sigur de a ajunge la fişiere este de la un terminal local.

Kat scutură din cap.

– E prea riscant.

– Dacă-i aşa, e riscul meu!

În sufletul ei, Katrina ştia că el nu intenţionase să fie atît de aspru. Dar asta nu făcea s-o doară mai puţin.

– Bine, spuse ea încordată. Lasă-te arestat. Lasă-te chiar şi împuşcat. Mi-e nu-mi pasă.

Zîmbetul lui se înmuie, iar ochii îi deveniră mai calzi.

– Iartă-mă, Kitten. Am stat singur foarte mult timp, nu sînt obişnuit să am pe cineva care... să-mi poarte de grijă. Dar trebuie să fii convinsă că ştiu ce fac. Du-te afară şi aşteaptă-mă. O să vin şi eu peste cîteva minute.

Dădu să plece, dar ea îl apucă de încheietura mîinii ţinîndu-l pe loc.

– Jack, nu te duce. E prea periculos. Lasă-mă să te ajut. Ce-ai zice dacă i-aş distrage atenţia paznicului?

Zîmbetul indulgent al lui Jack o tulbura şi o supăra în acelaşi timp.

– Katrina, oricît de mult mi-ar plăcea să fac pe eroul, chestia asta nu-i deloc atît de periculoasă.

Îi ridică uşor mîna de pe braţul lui şi îi sărută scurt încheieturile palide ale degetelor.

– Aşteaptă-mă afară.

– Fii convins, şopti ea urmărindu-i silueta masivă amestecîndu-se cu uşurinţă prin mulţime.

Nu avea să se ducă nicăieri. Nu-l crezuse nici măcar o clipă şi era extrem de îngrijorată, în ciuda

priceperii lui evidente de a se confunda cu ceilalţi. Era bun, dar nu era decît un om. În nici un caz ea nu avea să-l părăsească.

Kat îşi îndreptă atenţia asupra paznicului. Era un bărbat între două vîrste, puţin burtos, dar statura lui dreaptă şi ţinuta excesiv de îngrijită îl trădau ca fiind un fost puşcaş marin. Nu părea să fie genul de om a cărui atenţie să fie distrasă de o femeie. Nu părea că l-ar distrage nici chiar un cutremur.

„Şi acum ce-o să fac?" se întrebă ea mohorîtă. „O să-i leşin în braţe? O să-mi ridic fusta ca amanta unui jucător de noroc dintr-un film prost din 1940?" Privi expresia extrem de serioasă a omului. Nici una din idei nu părea promiţătoare.

Dar îi veni o alta care era.

Se duse la şirul de telefoane publice din hol şi formă un număr pe care ajunsese să-l cunoască mai bine decît pe al ei înseşi. Un declic mecanic, care se auzi la celălalt capăt al firului, îi dădu de înţeles că legătura fusese făcută.

– Einstein? Eşti acolo?

– Da, scumpo, se auzi răspunzînd vocea modulată electronic. Ce tremură?

„Genunchii mei deocamdată," îşi spuse Kat,

dar nu îi dădu acea informaţie lui Einstein. Nu avea rost să-i pună circuitele pe jăratec.

– Einstein, *Pink* mai ascultă cumva la radio pentru a culege informaţii despre curse?

– În nici un caz. Nu. N-a mai făcut-o de săptămîni întregi.

În ciuda tensiunii, Kat nu se putu abţine să nu zîmbească.

– Hai, Einstein spune-mi adevărul.

– Păi...

Atunci Kat zîmbi de-a binelea.

– N-o s-o cert. Am nevoie de ajutorul ei. Aş vrea să afle ce frecvenţă radio transmite asta, spuse ea ridicînd puţin receptorul spre difuzor. Şi, după ce află, aş vrea să...

Katrina îi dădu apoi lui Einstein o scurtă listă de instrucţiuni. Din fericire, el păru să sesizeze urgenţa situaţiei şi nu puse seria lui de întrebări prosteşti. Un bîzîit uşor la celălalt capăt al firului îi spuse lui Kat că el îi transmitea informaţiile lui *Pink*. Aşteptînd, aruncă o privire spre holul aglomerat şi zări silueta masivă a lui Jack, dar suprinzător de greu de observat făcîndu-şi drum spre paravanul mobil.

Pe neaşteptate o învălui o emoţie extraordinară. Privindu-l pe Jack, îşi dădu seama că nimic

din ce făcuse nu contase atît de mult înainte. Ea însăşi nu contase atît de mult înainte. El depindea de ea. Era partenera lui, colacul lui de salvare...

– M-am întors, scumpo, zise Einstein. *Pink* e pe recepţie. Gata cînd eşti şi tu.

Kat nu spuse nimic, ci doar strînse cu putere receptorul. Privirea i se fixă asupra lui Jack, care ajunse la paravan. Se uită spre ea şi-i aruncă zîmbetul lui obişnuit. Inima lui Kat zvîcni în piept.

– Acum, şopti ea în receptor.

Difuzorul scoase un sunet ciudat, care îi făcu atît pe clienţi cît şi pe funcţionarul băncii să se oprească puţin, după care îşi văzură mai departe de treburi, netulburaţi. Paznicul nici măcar nu clipi. Într-o clipă plină de tensiune, Katrina se întrebă dacă Einstein transmisese mai departe toate instrucţiunile ei. Atunci...

Aerul explodă de zgomot. Prin difuzoare începu să răzbată deodată la maximum un amestec de muzică rap de la MTV, rezultate ale curselor din Hialeah Park şi chiar şi nişte vînzări la *Shopping Channel*. Oamenii îşi acoperiră urechile, privindu-se alarmaţi, supăraţi şi unii chiar amuzaţi. Paznicul dădu fuga spre casieri, exact aşa cum sperase Kat, fără să arunce măcar o

privire spre echipamentul depozitat.

Planul ei reuşise. Cînd trecu de momentul de uimire şi şoc, începu să chicotească. Era amuzant să-i vezi pe toţi acei birocraţi înţepaţi alergînd de la un difuzor la altul ca nişte găini cu capetele tăiate. Chicotitul tocmai se transforma într-un hohot de rîs cînd o mînă puternică o apucă de cot.

– Gata acum, îi ordonă Jack.

Chicotind încă, ea ridică receptorul.

– Ajunge, Einstein. Ai făcut o treabă minunată.

– O nimica toată, spuse Einstein închizîndu-se.

Zgomotul încetă imediat şi o uluire profundă apăru pe chipurile funcţionarilor stupefiaţi. Kat ar fi vrut să stea să-i vadă cum încearcă să descopere ce se întîmplase, dar Jack o împingea deja repede spre uşă.

– Să nu mai faci asta niciodată, spuse Jack cînd ieşiră în soare.

Katrina îi privi chipul furios.

– Am încercat doar să te ajut. Ai obţinut informaţia?

– Da, am obţinut informaţia. Nu asta contează, zise el împingînd-o spre parcare. Ai făcut ceva foarte primejdios. Ai fi putut sfîrşi în închisoare.

– Şi tu la fel.

– Pentru mine e altceva. Eu sînt... zise el, dar se opri şi îi aruncă o privire scurtă şi precaută. Ascultă, pentru mine e cu totul altceva. Eu îmi pot asuma riscul. Tu nu.

– Dar era riscul meu, spuse ea încet.

El se opri brusc, surprins să-şi audă propriile cuvinte pe buzele ei.

– Dumnezeule mare! Asta ai simţit?

Kat încuviinţă încet.

– N-am vrut să te supăr. Bănuiesc... adăugă ea muşcîndu-şi buzele ...bănuiesc că nu sînt mai obişnuită decît tine să-mi poarte de grijă cineva.

O privi şi furia şi uimirea i se succedară pe chip.

– Ştii, sînt momente cînd nu ştiu dacă să te sărut sau să te strîng de gît.

– Mai întîi sărută-mă, îi sugeră ea, luîndu-l de gît.

Se aflau în mijlocul unei parcări scăldate de soare din centrul oraşului Miami, dar ei puţin îi păsa. Ceva inexplicabil se întîmplase între ei, ceva mult mai important decît informaţia privind depunerea, sabotorul sau chiar, Domnul s-o aibă în pază, sistemul ei. Îi trase gura spre a ei şi se simţi străbătută de o energie şi o bucurie care

dădeau naştere la ceva mult mai puternic decît pasiunea, mai puternic chiar şi decît viaţa. Îl auzi murmurînd ceva de genul „nu-i o procedură standard", după care o înconjură cu braţele şi o sărută în aşa fel încît genunchii i se înmuiară.

Un claxon asurzitor le întrerupse îmbrăţişarea. Kat îşi ridică privirea şi văzu bara de protecţie a unei maşini la cîţiva centrimetri de piciorul ei. Se aflau chiar în mijlocul drumului, blocînd circulaţia.

„Doamne, ce jenant," îşi spuse ea cînd Jack o trase într-o parte.

– Îmi pare rău, spuse ea Buick-ului care trecea.

La volan se afla o femeie mai în vîrstă care purta ochelari cu rame de baga şi avea o expresie tolerantă.

– Nu-i nimic, scumpo. Dacă aş avea un asemenea tip, şi eu aş bloca circulaţia.

Jack chicoti nepoliticos.

– I-auzi, zise el în timp ce se îndreptau spre maşină. Doamna are gusturi.

– Şi nişte lentile groase de doi centimetri, adăugă Kat încercînd să contracareze fiorul pe care i-l transmisese rîsul lui de-a lungul şirei spinării.

Aveau de lucru, un sabotor de prins. Trebuia să se concentreze asupra acestei afaceri şi nu la faptul că zilele ei alături de Jack erau numărate.

Opt

Katrina privi prin ferestruica bucătăriei.

– Ai aflat ceva? întrebă ea.

– Nu, spuse Jack, adăugînd o înjurătură scurtă, dar foarte colorată.

Îşi puse ceaşca goală de cafea pe masa din sufrageria Katrinei şi se întoarse spre ecranul monitorului lui Einstein.

– Einstein, nu poţi să cauţi prin fişierele alea mai repede?

– Dacă aş fi putut, de ce aş fi făcut-o mai

încet?

În bucătărie, Katrina îşi reţinu un hohot de rîs. În clipa aceea, Jack nu avea nevoie de amuzament, mai ales după ce-şi petrecuse toată după-amiaza căutînd printr-o serie ce părea nesfîrşită de informaţii naţionale şi internaţionale. Numărul pe care reuşise să-l scoată din fişierul ei de la bancă era mai greu de localizat decît îşi închipuiseră. Luă cafetiera şi îi turnă cafea proaspătă. Avea nevoie de sprijinul, nu de ironia ei. Chiar dacă arăta ca un ursuleţ uriaş, aşa cum stătea ghemuit deasupra mesei.

Ieşi din bucătărie şi îi aduse ceaşca aburindă.

– Pot să te ajut cu ceva?

O mişcare scurtă din cap fu singurul lui răspuns. Kat îşi corectă părerea. Semăna mai mult cu un urs grizzly.

Ştia că ar fi trebuit să-l lase să lucreze, dar se trezi rezemîndu-se de masă şi admirîndu-i profilul aspru. Părînd să nu fie conştient de prezenţa ei, el renunţă la obişnuita expresie controlată, lăsînd să i se întrevadă adevăratele sentimente. Văzu îngrijorare şi o concentrare imensă. Dar mai era ceva, mult mai tulburător – o încordare în jurul ochilor care trăda o grijă atît de intensă, încît se învecina cu disperarea. Cutele erau adînci – im-

primate, îşi închipui ea, în timpul zilelor lipsite de dragoste din copilăria lui şi aprofundate cu fiecare an pustiu care trecuse de atunci. „Prognoză slabă," îşi aminti ea că prevăzuse Einstein. „Ah, Jack, nu mai trebuie să fii singur."

Simţi o durere în piept pentru băiatul singur care trebuia să fi fost şi pentru bărbatul solitar care devenise. Pe neobservate, întinse mîna şi îi trase afară o şuviţă de păr arămiu care rămăsese sub gulerul cămaşii. Dacă i-ar fi putut alunga durerea la fel de uşor. Dacă...

Şirul gîndurilor i se întrerupse în clipa cînd el îi îndepărtă mîna cît se poate de neceremonios.

– Kat, n-am timp de asta acum.

Un foc puternic îi coloră obrajii.

– Dar nu... zise ea şi se opri.

Cum i-ar fi putut explica emoţiile care o străbăteau, strălucitoare ca nişte felinare? Îi alungase atingerea tandră de parcă ar fi fost o muscă supărătoare. Nu avea de gînd să-l lase să-i alunge la fel şi preţioasele sentimente.

– Bine, spuse ea depărtîndu-se de marginea mesei. Să-mi spui dacă vrei frişcă.

El se uită la ceaşcă şi apoi la ea.

– La naiba, spuse şi se ridică de pe scaun. Iartă-mă, Kitten.

– Nu-ţi făceam avansuri...

– Ştiu, zise el luînd-o în braţe. Eram atît de absorbit de lucru...

– Nu trebuia să fii atît de brutal.

– Aşa e, spuse el oftînd şi, trăgînd-o mai aproape, îi mîngîie părul mătăsos. Sînt un idiot.

Lipită de pieptul lui, gura ei schiţă un zîmbet.

– Aşa e, zise ea înăbuşit. Dar eu tot te iubesc.

Trupul lui Jack deveni rigid, deodată.

„Fir-ar să fie, îşi spuse ea, l-am folosit." Cuvîntul care începea cu „l". Bărbaţilor nu le plăcea, pentru că iubire implica dependenţă, angajamente şi slăbiciune. Chiar şi Preston prefera ca ea să folosească termeni mai moderni, cum ar fi: relaţie deosebită, prieten deosebit, persoană importantă...

– Ce faci?

O clipă se gîndi să mintă strecurînd un cuvînt mai uşor. Dar cum ar fi putut? Cum ar fi putut nega cel mai adevărat şi mai profund sentiment pe care-l simţise vreodată pentru un bărbat? A-l iubi pe Jack făcea parte din ea însăşi la fel de mult ca propriul nume. Îşi ridică privirea cu un calm uimitor, întîlnindu-i ochii albaştri.

– Te deranjează chiar foarte tare? îl întrebă ea.

– Nu ştiu, spuse el cu glasul încordat din cauza unei emoţii pe care ea nu o putea defini, după care colţul gurii i se ridică într-un zîmbet gînditor. Nu cred că „deranjează" este cuvîntul cel mai potrivit.

Umorul uşor din glasul lui o făcu aproape să tresară. Rîdea de ea. Ei bine, de ce nu? Tocmai spusese că-l iubeşte, un lucru pe care-l auzise, probabil, de la nenumărate femei – frumoase, exotice, care îi puteau oferi plăceri pe care ea nici nu şi le putea închipui. Cînd era vorba de dragoste, era o neştiutoare. Stînjenită, dădu să se îndepărteze.

– N-ar fi trebuit să spun asta. Am fost o proastă. Lui Preston nu-i plăcea niciodată cînd...

Jack o trase cu o forţă care făcu să i se taie respiraţia.

– Să fie clar, spuse el cu ochii strălucind periculos. Puţin îmi pasă ce-i plăcea sau nu-i plăcea lui Preston. Nici măcar nu vreau să-i aud numele. E clar?

Kat încuviinţă, fiind prea şocată pentru a mai vorbi. Îl mai văzuse furios, dar niciodată ca în clipa aceea.

Jack continuă:

– Trebuie să-ncetezi să-l mai citezi de parcă

vorbele lui ar fi *Sfînta Scriptură*. Tipul ăsta-i un...

Se opri puţin, căutînd o expresie care să redea perfect caracterul lui Preston.

– E o irosire de protoplasmă bună.

Kat zîmbi cînd îl auzi folosind insulta preferată a lui Einstein.

– Ştiu asta, dar părerea lui contează sau, mă rog, a contat. Este singurul bărbat pe care... ei bine, nu am cine ştie ce experienţă în privinţa bărbaţilor. Bănuiesc că de aceea i-a fost atît de uşor să mă păcălească. N-am avut încredere în nimeni multă vreme. N-am ştiut că mai pot avea vreodată.

Îi cuprinse în palmă obrazul neras.

– Apoi te-am întîlnit pe tine.

– Eu sînt singurul alt bărbat... începu el cu un glas ciudat de nesigur.

Ridică mîna pentru a o acoperi pe a ei cu tandreţe.

– Kitten, trebuie să-ţi spun ceva...

– Am găsit! interveni Einstein. Am găsit numărul!

Chipul Katrinei fu luminat de un zîmbet radios.

– L-a găsit, Jack! strigă ea smulgîndu-se din îmbrăţişare şi repezindu-se spre ecranul computerului. Acum nu mai avem mult pînă o să

punem mîna pe tică...

Cuvintele îi îngheţară pe buze cînd citi ce scria pe ecranul computerului Einstein.

– Pentagonul? Ai acces la informaţiile Pentagonului?

– Hei, fişierele unei bănci sînt la fel ca oricare altele, spuse Jack repede.

„Prea repede," se gîndi Kat şi o bănuială vagă începu să i se cuibărească în suflet. Fişierele Pentagonului nu erau deloc ca oricare altele, orice ar fi spus el. Jack veni lîngă ea şi se aplecă spre ecranul monitorului, aproape acoperindu-i imaginea. Aproape. Apucă să zărească numele unei bănci înainte ca Jack să apese pe o tastă şi să şteargă ecranul. *Grand Cayman National Bank. Grand Cayman.*

Mintea ei antrenată în domeniul siguranţei începu să îmbine automat diversele bucăţele, dar imaginea formată era departe de a fi frumoasă. Se dădu înapoi frecîndu-şi braţele care se răciseră deodată şi se uită la bărbatul pe care-l iubea de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară. Poate că aşa şi era.

– Ce se petrece aici?

Jack îşi ridică privirea, uimit de disperarea tăcută din tonul ei. Îi aruncă zîmbetul său cel mai

cuceritor.

– Nimic. Absolut ni...

– Nu mă minţi! De cînd elveţienii şi-au modificat legile privind divulgarea, băncile din Insulele Cayman au devenit o opţiune pentru operaţiunile ilegale din întreaga lume. Asta, combinată cu accesul tău la fişierele Pentagonului şi la codul universal al băncilor... Eşti bun, Jack, dar nimeni nu-i chiar într-atît de bun.

Trase aer în piept încercînd să domolească durerea care o inunda.

– Spune-mi adevărul. Te rog.

El se ridică dominînd-o ca un munte întunecat şi impunător. Numai ochii îi erau liniştiţi, adăpostind acea dorinţă albastră pe care ea o văzuse în ei în prima seară. „Şi atunci ai fost o proastă," îşi reaminti ea şi se întoarse. Cînd reveni cu faţa spre el, văzu că ochii îi erau la fel de reci ca şi restul fiinţei.

– Bine, spuse el cu o voce de gheaţă. De vreo şase luni, în mîinile organizaţiilor teroriste au început să apară unele secrete militare strategice. S-au găsit indicii, dar nu s-a aflat niciodată nimic. În cele din urmă, a devenit limpede că cineva din interior împiedica investigaţiile. Cineva situat pe o poziţie foarte înaltă.

Jack se duse lîngă canapea şi se aşează pe spătar, încrucişîndu-şi braţele. Buzele lui schiţară un zîmbet ironic.

– M-au angajat pentru că nu puteau risca să-şi păteze viitorul politic extrem de pur cu un scandal intern. Am făcut treaba murdară pentru ei. Folosind informaţii false ca momeală, am urmărit scurgerea prin reţele internaţionale de computere, prin variate noduri şi sisteme de spionaj. Era ca şi cum aş fi căutat acul în carul cu fîn, dar în final, urma m-a adus la...

– *Sheffield Industries*, completă Kat simţind un nod în gît. Îmi foloseşte sistemul ca pe o uşă din dos. Exact ca Preston.

– Nu, nu ca Preston, o corectă Jack. *Sheffield* este doar o mică spiţă dintr-o roată foarte mare. Dar acest individ ne poate conduce la organizatori. De aceea nu-l pot lăsa să scape.

„De aceea. Nu pentru că vroiai să arăţi că nu sînt vinovată."

– Dacă toată povestea asta e adevărată, de ce te-ai chinuit atîta s-o ţii ascunsă? Ca la bancă astăzi. Ţi-ar fi dat numărul dacă le-ai fi arătat legitimaţia...

– ... şi mi s-ar fi dus naibii toată acoperirea. Nu puteam să risc. Dar, nu uita că ţi-am spus că

pentru mine nu era atît de primejdios cum ai crezut.

Kat îşi aduse aminte. Şi îşi mai aduse aminte şi cît de mîndră fusese că îl ajutase – ajutor de care el nici nu avusese nevoie. Cît de proastă trebuia s-o considere. Se simţea îngrozitor.

– Ar fi trebuit să-mi spui.

– Kat, eu fac ceva extrem de secret. Nu puteam risca să divulgi operaţiunea din întîmplare.

– Exact. Mai ales dacă ţii cont de trecutul meu.

– N-am crezut niciodată că ai fost implicată.

– Dar nu puteai fi sigur, nu-i aşa? spuse ea acuzator.

Îşi încrucişă braţele strîns în jurul mijlocului, ca şi cum, ca un bandaj, ar fi putut, într-un fel, să-i aline durerea. Dar nu reuşiră. Amărăciunea îi umplea toată fiinţa. Duplicitatea lui Jack îi sfărîma inima, dar nici prin cap nu-i trecea să-l lase să vadă acest lucru. Îşi ridică privirea şi se uită la el cu tot calmul pe care îl mai găsise în ea.

– În acest caz, cred că ar fi mai bine să pleci.

Jack scutură din cap.

– Nu plec nicăieri.

– Ai aflat numele băncii. Îl poţi găsi pe individ. Nu mai ai nici un motiv să rămîi.

Privirea lui îndrăzneaţă îi măsură trupul din cap pînă-n picioare.

– Ba îmi trec cîteva prin minte, zise el încet.

Obrajii ei se aprinseră, un semn exterior al căldurii imense din interior. Înghiţi în sec şi gura i se uscă deodată. Îngrozită, îşi dădu seama că, dacă avea s-o ţină în braţe, dacă o atingea măcar, avea să uite tot topindu-i-se la piept. Îl dorea, chiar dacă ştia că o folosise doar. Doamne, tot îl mai iubea.

Se forţă să-şi ignore sentimentele.

– Rămîi dacă vrei. Sînt sigură că Einstein te poate ajuta să-l descoperi pe individ, dar eu una m-am săturat.

Se întoarse şi porni prin hol spre dormitorul ei.

– Anunţă-mă dacă ai nevoie de referinţe, Jack. Ca şefă a ta, îţi pot oferi recomandări foarte bune în legătură cu felul cum munceşti. Dar din partea mea, adăugă ea aruncîndu-i o privire, te poţi duce dracului.

Plecase. El rămase o clipă privind holul, pe jumătate sperînd să reapară şi să i se arunce în

braţe, iertîndu-l, pe jumătate sperînd să o facă. Relaţia cu el era cel mai prost lucru care i se putea întîmpla unei femei cum era Katrina. Mai bine să pună capăt situaţiei înainte să se întîmple ceva grav.

„Aşa e, Jack. Ca, de exemplu, înainte să se îndrăgostească de tine."

Gemu, urîndu-se pentru faptul că nu observase cît de lipsită de experienţă era în privinţa bărbaţilor şi cît de uşor se putea îndrăgosti. După el şi Preston, probabil că-i va lipsi încrederea necesară pentru a mai iubi pe cineva vreodată şi gîndul că şi ea va duce o viaţă solitară la fel ca el, îl umplu de o durere aproape insuportabilă. El trăise pe propriile picioare încă de mic copil. Dar Katrina crescuse înconjurată de dragoste. Avea nevoie să dăruiască iubire şi să fie iubită în schimb.

– Nu te duci după ea?

Jack îşi ridică privirea, surprins să audă glasul lui Einstein. Uitase că era încă în funcţiune. După toate aparenţele, Einstein asistase la tot.

– Nu cred că ar servi la ceva, zise Jack ridicîndu-se plictisit de pe spătarul canapelei.

– E furioasă pe tine, spuse Einstein inutil.

Neputincios, Jack îşi trecu degetele prin păr.

– Puţin spus. Dacă-mi va mai vorbi vreodată, mare minune.

Camera video a lui Einstein se răsuci fixîndu-se asupra feţei lui Jack.

– Expresia sugerează insatisfacţie în legătură cu situaţia actuală. Pot oferi soluţii.

Mîinile lui Jack căzură în lături. Făcu un pas spre terminal.

– Ca, de pildă?

O serie de ecuaţii complicate apărură pe ecranul lui Einstein.

– Studiile de probabilitate ale lui *Pink* arată că modul cel mai indicat de a restabili legătura este cererea în căsătorie. Are un coeficient de reuşită de optzeci şi trei virgulă şase la sută.

– Căsătorie? întrebă Jack, nevenindu-i să creadă. Einstein, nu poţi propune căsătoria doar pentru a... „restabili legătura". Căsătoria înseamnă o viaţă împreună, un viitor. Ştii ce fel de viaţă duc eu. Nu am cum să-i garantez un viitor.

– Cu siguranţă. Empiric vorbind, nu există garanţii pentru viitor. Pentru nimeni, spuse Einstein îndreptîndu-şi camera. Deci, vrei altă soluţie?

– Nu, spuse Jack încet şi un zîmbet gînditor îi

flutură pe buze. Einstein nu lăsa pe nimeni să-ţi spună că nu eşti decît un alt chip drăguţ.

– La fix, zise Einstein şi se închise.

Jack ieşi din living-room şi străbătu holul pînă la uşa dormitorului lui Kat, în care bătu uşor. Cum nu primi nici un răspuns, încercă clanţa. Uşa era încuiată.

Ridică mîna şi bătu din nou.

– Katrina. Lasă-mă să intru. Vreau să-ţi spun ceva.

– Nu vreau să aud nimic. Pleacă.

Jack zîmbi cînd auzi asprimea răspunsului. Micuţa lui arţăgoasă se întorsese.

– N-o să plec. Şi, dacă nu vrei ca uşa asta să se facă praf, ai face bine să deschizi. Tot o să intru, într-un fel sau altul.

Pe măsură ce clipele treceau, începu să se întrebe dacă va fi, într-adevăr, nevoie să spargă uşa. Atunci auzi o mişcare şi uşa se deschise.

– Mulţumesc, spuse el intrînd.

– Nu prea mi-ai dat de ales, răspunse Kat îmbufnată ducîndu-se în partea cealaltă a încăperii pentru ca patul mare, din mijloc, să se interpună între ei.

Se uită pe fereastră, stînd cu spatele la el.

– Ce doreşti?

„Să te văd zîmbind. Să te aud rîzînd şi să-ţi văd ochii sclipind ca nişte stele jucăuşe. Slabe şanse," îşi spuse el posomorît. Pe fereastră văzu oceanul căpătînd o nuanţă întunecată de indigo odată cu lăsarea serii, încărcată de brize înmiresmate şi şoaptele moi ale valurilor. Dar ea închisese geamul împotriva oricăror privelişti din afară aşa cum îşi închisese inima împotriva a tot ce avea el nevoie să-i spună. „Jack-băiete, te aşteaptă munca ta."

– Ştiu că sînt probabil una din ultimele persoane pe care ai vrea să le vezi în clipa asta...

– Încearcă „ultima", zise ea rămînînd cu spatele.

– Uite ce e, nici mie nu-mi vine uşor, să ştii, spuse el. Mai degrabă aş prefera să înfrunt o trupă de comando din lumea a treia decît pe tine.

– Nu vreau să te opresc.

Jack trăsări la acea înţepătură.

– Bine, poate că merit asta. Dar eram în misiune. Nu-ţi puteam spune. Trebuie să înţelegi, Kitten, aveam ordin să nu spun nimănui.

Ea îşi încrucişă braţele şi nu zise nimic.

De ce nu se întorcea? se întrebă el. Oare îl ura chiar atît de mult, încît nu mai suporta nici măcar să se uite la el? Pentru prima dată îşi dădu seama

că poate nu avea să fie capabil să îndrepte lucrurile între ei şi acel gînd se răsuci în el ca un pumnal.

– N-am vrut nici o clipă să-ţi fac rău, spuse el cu disperare în glas. Trebuie să crezi asta.

Tot nimic. Tăcerea ei adăuga încă o cărămidă la zidul care-i despărţea.

El clocotea din cauza neputinţei. Lovi stîlpul din alamă al patului cu atîta putere, încît acesta trosni.

– Fir-ar să fie, Katrina, încerc să-ţi spun că te iubesc.

Ea se întoarse scoţînd un strigăt ascuţit şi sugrumat şi el înţelese de ce stătuse cu spatele. Obrajii îi erau scăldaţi în lacrimi.

– Ah, Kitten, scumpa mea, zise el şi, ocolind patul, o luă în braţe.

Trupul ei era atît de fragil, încît se temea să nu se sfărîme la atingerea lui. Îi şterse cu blîndeţe lacrimile de pe obraji.

– Nu suport să te văd suferind atît şi să ştiu că eu sînt vinovatul. Poţi să mă ierţi? Mă crezi cînd îţi spun că te iubesc?

Ea înghiţi în sec şi ochii îi sclipeau din cauza lacrimilor şi tristeţii.

– Cum aş putea să fiu sigură? De unde să ştiu

că nu-i o altă minciună?

El îşi plimbă degetul uşor peste pulsul sensibil de pe gîtul ei.

– Încrede-te în inima ta, îi şopti el răguşit.

– S-a mai înşelat o dată.

Îi luă mîna şi i-o lipi de inima sa care bătea nebuneşte.

– Atunci, încrede-te într-a mea.

Palma ei se lipi de el făcîndu-i sîngele să ia foc. Ar fi vrut să o ţină strîns în braţe, într-o sută de feluri minunate, să o înveţe să aibă nevoie de el la fel de total cum avea el de ea. Totuşi, aşteptă, ştiind că ea trebuia să facă prima mişcare. Dacă acţiona atunci, nu i-ar fi avut decît trupul. Dar el îi vroia sufletul.

Cu blîndeţe, aproape fără să-şi dea seama, ea îşi plimbă mîna peste pieptul lui, cercetîndu-i muşchii încordaţi prin cămaşa întunecată. El strînse din dinţi şi îndură acea tortură dulce, pînă cînd degetele ei uşoare îi trecură peste sfîrc. Dorinţa explodă în el şi gemu tare.

– Kitten, şopti, mai uşor. Altfel o să mor aici.

Ea îl privi, sincer surprinsă că atingerea ei inocentă îi provocase o reacţie atît de puternică. După aceea îşi coborî privirea spre abdomenul lui şi avu dovada dorinţei de care era stăpînit. Îşi

ridică din nou privirea, zîmbetul ei răsărind asemeni soarelui binevenit după o furtună cenuşie şi mohorîtă.

– Nu mi se pare deloc că ai fi pe moarte.

A fost destul. În mai puţin de un minut, o întinse în pat, numai în dantelele care-i ţineau loc de lenjerie. În acea frenezie, reuşise şi ea să-l dezbrace, dar el nu-şi amintea deloc cum. O cufundă în patul moale şi o sărută pînă o făcu să implore milă. Gura lui îi mîngîie buzele, gîtul, umerii, devorînd-o şi revărsîndu-şi dragostea peste fiecare centimetru al trupului ei minunat. Cerîndu-şi dreptul de posesiune.

Îi era iposibil să o iubească blînd. Nebunia puse stăpînire pe el cînd îi gustă sînul prin sutienul din dantelă, simţindu-i sfîrcul întărindu-se sub atingerea lui umedă. Se mişca sub el şi sunete slabe, de pisică, îi scăpau de pe buzele pline de pasiune.

– Te rog, Jack, şoptea ea frenetic. Ah, te rog...

Îi scoase chilotul aruncîndu-l lîngă toate celelalte lucruri. O privi, minunîndu-se din nou de perfecţiunea trupului ei şi savurînd gîndul că-i aparţinea. Glasuri supărătoare îi şopteau că nu-i merita dragostea şi că nu-i va aduce nimic altceva decît amărăciune, dar refuza să le asculte.

Avea nevoie de ea ca de aer. Mai mult chiar.

Ea i se deschise, oferindu-se cu o nerăbdare şi o încredere pe care nu le mai întîlnise la nici o altă femeie. Se aşează deasupra ei, arzînd de dorinţa de a o poseda, ştiind, însă, că posedarea fizică nu era de ajuns.

– Spune, Kitten, gemu el, trebuie să aud. Spune-mi că mă iubeşti, în ciuda tuturor lucrurilor care s-au întîmplat.

Ochii ei înotau în lacrimi, dar nu de tristeţe. Ridică mîna şi îi contură obrazul de granit, îmblînzindu-l cu atingerea ei.

– O să te iubesc pînă o să mor, Jack Fagen.

Cuvintele ei se contopiră într-un geamăt în clipa cînd el o penetră, trupurile lor devenind unul singur. Din nou o mistui căldura primitivă, dar dragostea o făcea să ardă şi mai puternic. Katrina îi strigă numele, distrusă şi renăscută prin iubirea lui glorioasă. Căldura şi dragostea izbucneau în ea ca nişte stele care explodau, pînă cînd, în sfîrşit, cea din urmă erupse umplînd-o de căldura a mii de sori.

Mai tîrziu, mult mai tîrziu, stătea ghemuită la pieptul lui şi îl asculta murmurînd cuvinte de adoraţie şi pasiune prin părul ei răvăşit. Bucuria unirii lor mai zăbovea în ea ca urmele unui vis

frumos, care s-a sfîrşit prea repede. Savură acea amintire înmagazinînd-o automat pentru ziua cînd nu-i va mai rămîne nimic altceva din el decît amintirile. Fără să-şi dea seama, braţele i se încordară.

El sesiză schimbarea.

– Kitten? Ce s-a întîmplat?

„N-o să stric această clipă frumoasă cu egoismul meu."

– Nu s-a întîmplat nimic. Doar că... e atît de întuneric.

Pieptul lui se zgudui din cauza unui hohot de rîs cald.

– Aşa e de obicei după apusul soarelui.

Ea aruncă o privire spre fereastră şi văzu stelele. După aceea întoarse capul, frecîndu-şi obrazul de căldura pieptului lui şi îşi ridică ochii.

– Bănuiesc că n-am observat, spuse ea zîmbind.

– Bănuiesc, zise şi el zîmbind la rîndul lui.

Lumina stelelor i se reflecta în ochi. Întunecat şi luminos, părea pe jumătate demon, pe jumătate înger. Era un om cu mistere neînchipuite, pasiuni ascunse şi contradicţii profunde. Ştia că nu este nici sănătos, nici înţelept să-l iubească, dar ea, totuşi, îl iubea. Îl iubea în

întregime, pe diavol şi pe sfînt.

Un sunet ciudat, cu totul deosebit, se auzi răzbătînd din pieptul lui.

Firea practică a lui Kat ieşi la lumină.

– Ţi-e foame, zise ea ridicîndu-se în capul oaselor lîngă el. O să pregătesc ceva pentru cină. Sau e cumva micul dejun? adăugă ea cu ochi sclipitori şi neastîmpăraţi.

– E încă cina, spuse el, dar în cuvintele lui nu exista nici urmă de zîmbet. Kat, draga mea, nu pot să rămîn. Trebuie să plec.

Gîtlejul i se strînse. Ştia că trebuia să plece la un moment dat, dar crezuse că vor avea măcar noaptea aceea.

– Atît de repede?

– Trebuie să mă întîlnesc cu nişte oameni, cu cei care au nevoie de informaţia pe care am obţinut-o noi pentru a-i doborî pe trădători de pe locurile lor înalte. Aveam de gînd să plec imediat după ce am aflat numele băncii, dar...

Se opri sesizînd nemişcarea din ea. Îi mîngîie obrazul uşor.

– N-o să lipsesc mult, Kitten. Doar cîteva zile.

Zile? Stătuseră împreună doar cîteva ore, cîteva clipe preţioase. Îşi muşcă buzele pentru a le împiedica să tremure. Nu era drept să-l piardă

atît de curînd după ce descoperiseră dragostea. Nu era drept.

– Unde te duci? îl întrebă ea.

– Depinde unde se află ei, spuse Jack cu puţin ūmor. La fel ca şi mine, şi ei trăiesc cu valizele făcute.

„La fel ca şi el," îşi spuse ea posomorîtă. Îşi feri privirea de teamă ca lumina slabă să nu-i dezvăluie durerea.

– Atunci, zise ea cu o vioiciune forţată, bănuiesc că trebuie să-ţi pregătesc masa „de plecare".

– Ar mai fi ceva ce ai putea face pentru mine.

Îşi lăsă mîna în jos şi se aşezā în aşa fel încît să-i vadă chipul. De la cîţiva centimetri distanţă, ea îi simţea căldura masculină şi parfumul ameţitor al pielii. Apropierea lui îi spulbera şi ultima fărîmă de siguranţă.

– Spune, zise ea, ştiind că i-ar fi dăruit întreaga lume dacă i-ar fi cerut-o.

– Nu ţi-aş cere aşa ceva, dacă n-aş avea cu adevărat nevoie, spuse el părînd deodată ciudat de nesigur.

Vulnerabilitatea lui o mişcă profund.

– Spune, repetă ea încet. Te iubesc. Vreau să

te ajut. De ce anume ai nevoie?

El oftă şi îşi trecu degetele prin părul des.

– Kitten, am nevoie de codul tău secret.

Nouă

„Şase zile," îşi spuse Katrina, uitîndu-se la calendarul de pe birou. Plecase aproape de o săptămînă şi nu primise nici un cuvînt de la el. Nici un telefon, nici o scrisoare. Nici măcar o carte poştală. Era adevărat că o avertizase în sensul că era posibil să nu poată lua legătura cu ea, fiindcă nu ştia dacă nu cumva sabotorul îi controla telefoanele şi corespondenţa. Dar acest lucru nu o împiedica să-şi facă griji.

Apăsă butonul interfonului.

– Jenny, eşti absolut sigură că nu mai am nici o scrisoare?

– M-am dus personal la camera corespondenţei, îi răspunse secretara. M-aş mai duce o dată, dar au închis. E trecut de şase.

Kat se uită la ceas. Nu-şi dăduse seama că era atît de tîrziu. În preocuparea ei uitase de timp... şi de secretară.

– Jenny, ar fi trebuit să pleci acasă de o oră.

– Ştiu, domnişoară Sheffield, dar voiam să fiu pe aici în caz că... ei bine, în caz că aveaţi nevoie de mine sau altceva. Voiam să vă fiu de folos.

– Tocmai mi-ai fost, spuse Katrina zîmbind uşor.

Jenny era mai conştientă decît oricine altcineva de cît de tulburată fusese Kat în ultimele zile. Preocuparea sinceră a acelei tinere însemna pentru Kat mai mult decît putea spune.

– Du-te acasă, Jenny. Mă descurc eu.

– Bine, spuse Jenny părînd şovăitoare. Ah, era să uit. Leonard vrea să vă vorbească. Are informaţiile acelea pe care vi le-au cerut cei de la Marketing.

Kat îşi frecă tîmplele, încercînd zadarnic să-şi aline durerea de cap. „Eu sînt cu nervii la pămînt şi cei de la Marketing vor să mă gîndesc la

fabricarea tubului de pastă de dinţi perfect." Ar fi găsit că era amuzant, dacă nu se simţea atît de groaznic.

Ei bine, pur şi simplu, nu avea chef să discute despre viitorul igienei dentare internaţionale în seara aceea. Oftînd, apăsă din nou pe buton.

– Jenny, spune-i lui Leonard că am plecat acasă şi că ar trebui să facă şi el la fel. O să discut problema aceea cu el mîine dimineaţă. Noapte bună.

Scoase din funcţiune interfonul şi îşi propti coatele pe birou, avînd grijă să nu deranjeze grămada de hîrtii care se adunaseră în cutia pe care scria *Interior*. Nu fusese o zi bună. De cîte ori privea în jur, i se părea că mai este cîte ceva de rezolvat în cadrul sistemului sau de aplanat vreo discuţie între doi programatori. Pe lîngă toate acestea, mai erau şi grijile ei în legătură cu Jack...

Oftînd, îşi încrucişă braţele pe birou culcîndu-şi capul pe el. Oboseala cu care se luptase toată ziua îi inundă mintea ca apa care inundă o navă ce se scufundă. „Bună analogie," îşi spuse ea abătută, mai ales că avea impresia că se scufundă într-o mare de temeri şi incertitudini.

„Jack, unde naiba eşti?"

Fiecare clipă care trecea îi aducea o nouă

grijă. Era teafăr? Era rănit? Oare superiorii sabotorului îl prinseseră şi avuseseră grijă ca el să nu mai poată spune nimănui de descoperirile făcute? Partea raţională a firii ei îi aminti că Jack era un profesionist şi că-şi făcea griji degeaba. Un minut întreg se simţi mai bine. Apoi îşi aduse aminte de stilul de viaţă periculos al lui Jack şi de indiferenţa lui faţă de propria siguranţă. Teama, iute şi ascuţită, o străpunse deodată. Dacă i se întîmpla ceva...

– Ahh! strigă ea şi sări de la birou începînd să se plimbe încoace şi încolo.

Ura acel sentiment de neputinţă, acea ignoranţă. O parte din ea ar fi vrut să-l facă praf pe Jack pentru faptul că nu găsise o modalitate de a lua legătura cu ea, în timp ce o altă parte ar fi vrut să-l ia în braţe şi să nu-i mai dea drumul niciodată.

– Hei, scumpo, ce tremură?

Katrina se opri deodată. Se uită spre consola lui Einstein şi văzu că se aprinsese beculeţul roşu al camerei video. Se părea că Jenny nu era singura care-i observase tulburarea.

Fu mişcată de grija lui Einstein, dar nu avea de gînd să-i explice computerului emoţiile ei mai puţin decît logice.

– Nimic nu tremură, Einstein. Nu aveai de terminat nişte studii?

– Terminat. E uşor de cînd Jack a aranjat sistemul. E un tip nemaipomenit.

Veneraţia lui Einstein o făcu să simtă o durere şi mai puternică în inimă. Se duse lîngă canapeaua din piele bej aflată în colţul biroului şi să prăbuşi epuizată între pernele ei.

Camera video a lui Einstein se fixă asupra ei.

– S-a întîmplat ceva, scumpo?

– Nu, zise ea repede.

Einstein avea o capacitate de percepţie prea mare.

– Ăăă, ce face *Pink*? N-ar trebui s-o ţii sub observaţie?

– Nu-i nevoie. De cînd a învăţat-o Jack despre OTB, telefonează pentru pariuri. E un...

– Tip nemaipomenit. Ştiu, spuse Kat încordată. Jack, Jack, Jack. Nu poţi să mai vorbeşti şi despre altcineva?

– Afirmativ, spuse Einstein încet, dar aş vrea să-mi menţionezi parametrii de limitare înainte de începerea discuţiei.

„La naiba," îşi spuse ea ridicîndu-se de pe canapea şi ducîndu-se lîngă consolă.

– Iartă-mă, spuse ea bătînd uşor o latură a

monitorului VGA al lui Einstein. Crede-mă că n-aş vrea nici în ruptul capului să-ţi jignesc sentimentele. Sînt doar... ei bine, în fond aş putea să-ţi spun. Sînt îngrijorată din cauza lui Jack. N-am primit nici o veste de la el de cînd a plecat. Nu ştiu dacă e teafăr, nu ştiu unde e, nu...

– Denver, spuse Einstein.

– Poftim?

– Denver, repetă Einstein. Acolo e Jack sau acolo era ieri. Şi, înainte de asta, la Montreal, New York,...

– Stai puţin! îl întrerupse Katrina. De unde ştii toate astea?

– Jack a introdus programe în sistem.

Kat se uită la difuzorul lui Einstein întrebîndu-se dacă auzise bine.

– Vrei să spui că a păstrat legătura cu tine şi nu cu mine?

– Nu „a păstrat legătura," explică Einstein. Oraşele menţionate au fost punctul de origine al programelor. Am bănuit că ştii unde e din moment ce se foloseşte de codul tău secret pentru a introduce noi programe în zona asigurată.

Se încruntă, surprinsă şi puţin tulburată de acea nouă informaţie.

– Ce fel de programe introduce?

– Nu ştiu. Sînt protejate împotriva citirii. Dar de ce întrebi? Jack n-ar face nimic rău sistemului, nu-i aşa?

– Bineînţeles că nu, spuse Kat, dar chiar în clipa aceea nesiguranţa i se strecura în suflet.

Îl iubea pe Jack din tot sufletul, dar se putea încrede în el, oare?

În minte începură să-i răsară îndoieli – îndoieli pe care pregătirea ei nu o putu face să le ignore. Fusese învăţată să privească din toate unghiurile, inclusiv din cele neplăcute. Iar ceea ce gîndea în clipa aceea despre Jack era, cu siguranţă, foarte neplăcut.

Fapt: Îi pusese la punct sistemul, dar numărul problemelor pe care i le raportau programatorii aproape că se dublase de cînd sosise el. Fapt: Îi spusese că lucrează pentru guvern, dar ea nu avea nici o dovadă în acest sens, neştiind nici măcar numele departamentului pentru care se presupunea că lucrează. Fapt: Introducea programe secrete în sistem folosindu-se de codul ei secret.

Să fi lăsat din nou sistemul pe mîinile unui oportunist frumos şi înşelător?

– Kitten.

Trăsări, surprinsă de acel glas neaşteptat.

Stătea lîngă uşă, unde lumina slabă care pătrundea pe fereastră abia dacă-l atingea. Cămaşa lui de culoare închisă şi pantalonii de culoare şi mai închisă ajutaseră întunericul să se strîngă în jurul lui şi, o clipă, se întrebă dacă nu cumva era un rod al minţii ei derutate, o fiinţă alcătuită din umbre.

În clipa aceea interveni Einstein dovedind astfel că era ceva real:

– Jack! Ce tremură? Cum a fost călătoria? Ai găsit sabotorul? Ai...

– Hei, mai încet. O să-ţi răspund la toate întrebările, Einstein, spuse el rîzînd, după care îşi întoarse din nou privirea asupra Katrinei. La timpul potrivit.

Dragostea şi uşurarea se topiră în ea ca o miere dulce şi fierbinte. „S-a întors acasă teafăr," se bucură o parte a minţii ei. „Du-te la el". Dar nici chiar căldura iubirii ei nu putea topi răceala tuturor acelor incertitudini. Rămase împietrită, incapabilă să se mişte, aproape incapabilă să mai respire din cauza poverii insuportabile a emoţiilor ei contradictorii.

– Ăăă... Bună, Jack.

Un salut cu jumătate de gură nu era deloc genul de primire la care se aşteptase Jack. Din

ultima seară petrecută împreună nu şi-o mai putuse scoate din minte nici pentru un minut – nici pentru o secundă chiar. O săptămînă departe de ea fusese cea mai groaznică tortură, mult mai groaznică decît orele îndelungate petrecute pe drumuri şi aşteptările şi mai îndelungate dintre acestea. Renunţase la cel puţin două mese şi la şansa unei nopţi decente de somn pentru a ajunge cît mai repede lîngă ea, pentru a o strînge în braţe cu toată puterea spunîndu-i cît de mult o iubea. Şi tot ce primea în schimb era... „Bună, Jack."

Nu înţelegea. Fuseseră totul unul pentru celălalt în seara plecării lui sau, cel puţin, aşa crezuse. Oare, doar se prefăcuse că ţine la el? Oare minţise cînd îi spusese că-l va iubi pînă la moarte?

Nu, nu putea crede aşa ceva. Nu vroia. Trebuia să existe alt motiv pentru rezerva aceea, dar el nu ştia nici unul. Doar dacă...

– Ştii, nu-i aşa? spuse el oftînd.

Kat făcu ochii mari surprinsă.

– Recunoşti, deci?

– Nu am nici un motiv să n-o fac, din moment ce ştii deja.

Scutură din cap semănînd cu un leu obosit şi

descurajat.

– Am vrut să-ţi spun personal. Cum.ai aflat?

– Mi-a spus Einstein, şopti Kat şocată de calmul lui.

Oare nu avea deloc conştiinţă? Tocmai recunoscuse că-i sabotase sistemul, tocmai recunoscuse că-i folosise dragostea...

– Einstein? făcu Jack încruntîndu-se nedumerit. Cum a aflat că nu am prins sabotorul?

– Nu ai prins sabotorul? repetă ea.

– Nu. Asociaţii mei şi cu mine am reuşit să-i găsim superiorii, dar deocamdată nimeni nu vorbeşte.

Din cîţiva paşi traversă biroul şi veni lîngă consolă, fără să o atingă, însă. O privi făcînd ochii mici.

– La ce-ai crezut că mă refer?

Stînd atît de aproape de el, îi văzu oboseala din ochi, tensiunea din colţurile gurii. Hainele îi erau şifonate, iar părul părea să nu mai fi fost pieptănat de cîteva zile. Vulnerabilitatea lui o mişcă profund, slăbindu-i fermitatea mai mult decît forţa sau prezenţa lui fizică. Îşi încleştă pumnii silindu-se să nu întindă mîna pentru a-i netezi cutele adînci de pe frunte. Nu-şi putea permite s-o facă. Nu pînă cînd nu era sigură.

– Am crezut că te referi la programe. La cele neautorizate pe care le-ai adăugat sistemului.

– N-au fost neautorizate. Doar mi-ai dat codul tău secret.

Einstein interveni.

– Are dreptate. Codul secret garantează autorizarea...

– Einstein, nu acum, spuse Kat întrerupînd computerul la mijlocul frazei, după care se întoarse spre Jack furioasă. Ţi-am dezvăluit codul pentru a da de urma sabotorului, nu pentru a introduce nişte programe ilegale şi protejate împotiva citirii.

– Nu erau ilegale, spuse el enervîndu-se la rîndul său. Şi erau protejate pentru că nu voiam ca sabotorul să afle ce este în ele.

– Sau eu, probabil.

Jack înjură.

– E nemaipomenit, absolut nemaipomenit. Răstorn cerul şi pămîntul pentru tine şi tu îmi spui că sînt un mincinos.

– Dar eu? făcu ea clocotind de furie. Eu prin ce crezi că am trecut? N-am dormit nopţile tot gîndindu-mă la tine, dacă eşti teafăr...

– Zău?

Era prea furioasă pentru a mai băga de

seamă uimirea din tonul lui.

– Da, şi uite ce mi-a adus asta. În timp ce îmi făceam griji pentru tine, tu lucrai pe la spate, adăugînd nişte programe ilegale la...

– Nu erau ilegale! strigă Jack ridicînd mîinile în aer complet neputincios. La naiba, Katrina, aş pleca din biroul ăsta chiar acum, dacă n-ar mai fi ceva.

– Ce anume?

– Ochii tăi, spuse el. Eşti superbă cînd te înfurii.

Acest lucru o potoli. Îl privi cu gura căscată de uimire, neştiind ce să mai spună. Jack recunoştea oricînd o ocazie. Înainte ca ea să-şi poată reveni, o trase în braţe şi îi acoperi gura cu un sărut care ar fi putut topi oase.

– Nu, spuse ea încet, dar acel strigăt se pierdu în fierbinţeala mîngîierii lui.

Sîngele îi vui în urechi, derutînd-o şi tulburînd-o. Mîinile, care ar fi trebuit să-l respingă, se agăţară de cămaşa lui, trăgîndu-l mai aproape. Buzele, care ar fi trebuit să-l certe, gemură cuprinse de extaz la atingerea lui. Mintea ei putea să nege ceea ce era între ei, dar trupul nu. Întuneric sau lumină, înger sau demon, Jack Fagen era bărbatul pe care-l iubea.

Cînd el îşi înălţă capul în sfîrşit, ea era epuizată şi zguduită, dar nu conta. Era plină de acea pace de aur şi unică, pe care numai în braţele lui o putea afla. Se lipi de pieptul lui lat şi îi ascultă cu plăcere bătăile rapide ale inimii.

– N-a fost drept, spuse ea cu un glas slab.

Rîsul lui îi răvăşi părul.

– Ah, eu niciodată nu sînt drept, spuse el şi o strînse şi mai tare, protejînd-o şi posedînd-o în acelaşi timp. Erai atît de departe cînd am venit, Kitten. Atît de rece. Am crezut că m-am înşelat în privinţa sentimentelor pe care mi le porţi. Trebuia să ştiu dacă mă iubeşti.

– Te iubesc, îi spuse ea căutîndu-i mîna şi împletindu-şi degetele delicate printre ale lui puternice. Te voi iubi mereu.

– Dar n-ai încredere în mine, nu-i aşa? spuse el încet.

Degetele ei se strînseră involuntar în jurul alor lui. Nu, nu avea încredere în el, nu în totalitate. Îi spusese atîtea poveşti, încît nu mai ştia ce e adevărat şi ce nu. Îl iubea atît de mult, încît o durea inima, dar nu avea încredere în el.

– Jack, eu...

O întrerupse zgomotul făcut de rotirea camerei video a lui Einstein.

– Scuzaţi-mă.

Jack gemu.

– Nu acum, Einstein.

– Bine, o să aştept pînă mai tîrziu ca să vă spun că e cineva în laboratorul computerelor.

Katrina se încruntă, cuvintele lui Einstein distrăgîndu-i atenţia de la propriile preocupări. Nimeni nu era programat să lucreze în seara aceea în laborator. Ridicîndu-şi privirea văzu că Jack se uita la consola lui Einstein încruntat şi concentrat. Cuvintele computerului îi atrăseseră şi lui atenţia.

– Einstein, cine e în laborator?

– Nu ştiu. Nici *Pink*, nici eu nu vedem şi nu auzim nimic, dar căldura corpului indică prezenţa omenească.

Kat ar fi înţeles dacă sistemul video sau cel audio al lui Einstein n-ar fi funcţionat, dar faptul că se defectaseră amîndouă odată era prea mult. Se gîndi repede şi răspunsul fu cel mai sigur: neçazuri.

– Jack...

– Sînt cu tine, Kitten, spuse el susţinîndu-i privirea cu un zîmbet îndrăzneţ.

Îi strînse mîna scurt şi cu putere după care îi dădu drumul şi porniră spre uşă.

– Asta poate să fie soluţia pe care o căutăm de atîta vreme.

„În ceea ce priveşte sistemul, poate," îşi spuse ea urmîndu-l. Dar, personal, nu se simţise niciodată mai puţin norocoasă. Sărutul lui încă îi mai ardea buzele, dar nici o cantitate de căldură nu-i putea arde neîncrederea în el. Numai Dumnezeu ştia cît de mult ar fi vrut să creadă că e sincer, dar nu putea ignora faptul că totul era împotriva lui.

Bănuia că nici chiar *Pink* n-ar fi riscat.

Cînd ajunseră în mijlocul laboratorului puternic luminat şi neobişnuit de tăcut, Katrina încercă să nu tremure. Cînd era pustiu, locul acela îi dădea fiori şi seara aceea nu făcea nici o excepţie. Aparatele îşi scoteau sunetele în tăcere, urmînd instrucţiuni complexe care nu lăsau loc greşelilor omeneşti şi cu atît mai puţin inimii omeneşti. Se strînse şi mai mult lîngă Jack.

– Hei! strigă el pentru a doua oară în decurs de un minut. Ştim că eşti aici. Unde eşti?

Din nou, tăcerea fu singurul răspuns. Kat trecu cu privirea peste aparate încercînd să-şi dea

seama care ar fi fost cea mai bună ascunzătoare. După puţin timp, arătă spre partea de sud-vest a încăperii spunînd:

– Să începem prin a ne uita...

Dar ultimele cuvinte i-au fost acoperite de zgomotul făcut de o greutate căzută pe podea. Mişcîndu-se la unison, ea şi Jack se îndreptară spre locul de unde venise zgomotul. Ocoliră cîteva aparate şi descoperiră...

– Leonard? făcu Kat surprinsă cînd îşi văzu asistentul stînd lîngă o staţie care nu era folosită prea des.

Leonard păru la fel de surprins ca ei.

– Ah, bună seara, domnişoară Sheffield, domnule Fagen, spuse el îndreptînd scaunul pe care se părea că-l răsturnase. Ce faceţi aici?

Kat deschise gura să spună ceva, dar Jack fu mai iute.

– Te-aş putea întreba acelaşi lucru, Heep. De ce n-ai răspuns cînd am strigat?

– Probabil că nu v-am auzit, zise Leonard arătînd spre compact-discul portabil şi căştile de pe birou. Am ascultat Ceaikovski pînă mai adineauri.

Jack făcu ochii mici suspicios.

– Trebuie să fi fost foarte tare volumul dacă nu

m-ai auzit.

– Jack! îl admonestă Kat.

Ştia că Jack bănuia în general pe toată lumea, dar... Leonard?

– Nu ne aşteptam să te găsim aici. Nu eşti programat să lucrezi în seara asta, nu-i aşa?

– Păi, nu, recunoscu Leonard. Am vrut să mai lucrez puţin la cifrele acelea privind toleranţa tubului înainte să discut cu dumneavoastră.

Zîmbi şi privi în podea vădit jenat.

– Vroiam să vă fac o surpriză.

Katrina zîmbi, mişcată de devotamentul asistentului ei. După toate îndoielile şi incertitudinile în legătură cu Jack, era plăcut să afle că, totuşi, mai existau oameni pe care putea să conteze.

– Foarte frumos din partea ta, Leonard, îi spuse ea, dar cred că ar trebui să te duci acasă şi...

– Dumnezeule mare, spuse Jack întrerupîndu-i laudele.

Ignorîndu-i privirea rece, arătă spre monitorul computerului de pe biroul lui Leonard.

– Uite. Uită-te pe ecran. Codul.

Katrina se uită, dar afişajul dispăru înainte să apuce să citească ceva. Se întoarse din nou spre Jack întrebîndu-se despre ce naiba vorbea.

– Ce cod?

– Codul pe care l-am văzut în seara cu virusul lui *Pink*, zise el trecîndu-şi repede degetele prin părul dezordonat.

Îşi fixă privirea pătrunzătoare asupra lui Leonard, ca un şoim care şi-a ochit prada.

– Leonard e cel care a sabotat sistemul.

– Leonard? întrebă Kat uluită.

Leonard era mîna ei dreaptă de ani de zile. Fusese alături de ea în perioada groaznică a procesului – în nimeni nu avea mai multă încredere. Îşi privi asistentul, slab şi sever în halatul lui imaculat, la fel de degajat şi demn de încredere ca toate acele computere din jurul lui. Părea tot atît de primejdios ca un prăjitor de pîine.

– Jack, ai înnebunit?

– Dimpotrivă, domnişoară Sheffield. Ştie exact ce face, spuse Leonard aproape în şoaptă. Gîndiţi-vă. Nu avem decît probleme de cînd a venit aici.

– O să-ţi dau eu nişte probleme la care nici n-ai visat vreodată, ticălos mic ce eşti, mormăi Jack înaintînd ameninţător spre el.

– Încetaţi odată, spuse Kat aşezîndu-se între ei.

Leonard era asistentul ei şi trebuia să-l apere,

chiar dacă ar fi fost să suporte furia lui Jack. Şi, pe urmă, dacă ţinea cont de dimensiunea şi forţa acestuia, n-ar fi fost deloc o luptă dreaptă.

– Bătaia nu ne duce la nici un rezultat.

– Nu, dar m-ar face să mă simt al naibii de bine, spuse Jack. Kat, el este idiotul care ţi-a dat sistemul peste cap.

– Uite cine vorbeşte, zise Leonard din spatele umărului Katrinei. Dă vina pe alţii, exact ca Preston Gates.

Jack scoase o înjurătură scurtă.

– Asta e. Te iau chiar acum, amice.

– Ba n-o s-o faci, spuse Kat punîndu-şi mîinile pe pieptul lui şi împingîndu-l.

Îşi dădu seama prea tîrziu de greşeală. Atingerea lui, chiar şi cînd era nervoasă, era ca un drog pentru simţurile ei. Îi readuse prea multe amintiri în minte, amintiri care nu aveau nici o legătură cu Leonard, sabotorul sau sistemul ei. Zguduită, îşi ridică privirea şi îl văzu pe Jack uitîndu-se la ea uluit. Ochii lui albaştri, atît de iuţi la mînie, conţineau acum o durere atît de adîncă, încît avu impresia că se îneacă în ea.

– Kat, doar nu-l crezi pe tipul ăsta?

Ea înghiţi în sec şi gîtlejul i se uscă deodată.

– Nu mai ştiu ce să cred, spuse ea atunci cu

un glas stins. Dar e sistemul meu, Jack. Trebuie să mă gîndesc la toate aspectele. Dacă ai fi în locul meu, ai face la fel, nu?

O clipă crezu că o va contrazice, dar el ridică din umeri cu un gest care conţinea toată dezamăgirea şi disperarea pe care le cunoscuse încă din copilărie.

– La naiba, Kitten, spuse el încet, dacă aş fi fost în locul tău, mi-aş fi mişcat fundul de aici demult.

Atunci ea înţelese. Întrebările îi încremeniră în suflet, stingîndu-se ca ultimul tunet după o furtună aprigă. Înţelese, în sfîrşit, ce conta cu adevărat. Nu ce făcea sau spunea Jack, nici chiar ce spuneau ceilalţi despre el. Nu conta decît Jack însuşi. Îl iubea – nu cu acel sentiment nesigur pe care-l simţise pentru Preston, ci cu o puritate arzătoare care întrecea pînă şi soarele. Îl iubea destul de mult pentru a crede în el orice s-ar fi întîmplat. Destul pentru a începe să creadă în ea însăşi.

– Leonard, spuse ea încet. Ce naiba ai făcut cu sistemul meu?

Leonard rămase locului, şocat. Apoi gura i se transformă într-o linie aspră şi sinistră şi Katrina zări, pentru o secundă, criminalul viclean ascuns

sub acel exterior inocent. În clipa următoare se răsuci şi ieşi fugind ca un iepure speriat.

– Fuge, strigă Kat dînd să se ia după el, dar Jack îi puse o mînă pe umăr oprind-o.

– N-o să ajungă departe, îi promise el. Şi, pe urmă, aş vrea să-ţi arăt ceva. Uită-te la monitorul de deasupra.

Ea îşi ridică privirea spre ecranul cel mare de deasupra consolei principale şi văzu, spre groaza ei, ce făcuse Leonard de fapt, în laborator. Virusul se întorsese răzbunător şi îi înghiţea miezul sistemului în duşmănie. Se părea că Leonard deconectase şi sistemul de alarmă odată cu alimentarea externă a lui Einstein. Virusul trecuse de mult de limită.

– Nu se poate, gemu ea îngropîndu-şi faţa în umărul lui Jack.

– Stai, zise el. Uită-te din nou.

Şovăitoare, ea îşi aruncă iar privirea spre ecran şi, oricît de incredibil ar fi părut, văzu că virusul începea să se dezintegreze. Ca prin farmec, zonele pentru care se temea că fuseseră distruse îl respingeau pe intrus din memoriile lor şi reveneau la normal. Ea clătină din cap uluită.

– Cum...?

– Programele mele. Cele în legătură cu care

erai atît de îngrijorată. Erau menite să protejeze sistemul.

Îi ridică bărbia uşor.

– Chiar dacă am dispărut, Kitten, nu te-am părăsit nici o clipă.

Nu era nici o urmă de reproş în privirea lui, ci doar sinceritate şi înţelegere, pe lîngă o pasiune albastră care se topea în ea ca un foc lichid.

– Ah, Jack, începu ea cu sinceritate în glas, nu o să mă mai îndoiesc niciodată de tine. O să...

Dar înainte să apuce să termine fraza, uşa laboratorului se deschise brusc, cu zgomot. Oamenii dădură buzna înăuntru – paznici, operatori din schimbul de noapte şi aproape o duzină de chipuri necunoscute pentru ea. Vorbeau toţi odată, adunîndu-se în jurul lor ca oţelul lîngă un magnet, copleşindu-i cu felicitări şi întrebări.

Jack le ignoră pe amîndouă şi se întoarse spre cel mai apropiat necunoscut, un individ cu fălci de buldog şi un cap chel care semăna cu o minge de bowling.

– L-aţi prins?

– Bineînţeles, răspunse buldogul. I-am prins şi pe ceilalţi, nu?

„Vorbesc despre Leonard," bănui Katrina. Nu

prea înţelegea cine ştie ce din conversaţie. Toate evenimentele acelei seri o sleiseră aproape complet de puteri, iar ziariştii o stînjeneau.

Rîsul lui Jack o făcu să devină din nou atentă la conversaţie.

– Da, aceasta e femeia despre care nu mai conteneam să vorbesc. Katrina, el este Mark Curtis, inspector guvernamental.

– Cîine de pază, cu alte cuvinte, îl corectă buldogul şi îi întinse mîna Katrinei. Doamnă, dacă sînteţi pe jumătate atît de bună pe cît spune Fagen, puteţi lucra cu mine oricînd.

– Mulţumesc, spuse Kat, sau, cel puţin, încercă să spună.

Îi era greu să vorbească. Vederea i se tulbură. Trăsăturile buldogului se contopiră ca o acuarelă udată de ploaie, iar aerul din jur deveni deodată sufocant.

Jack o strînse mai tare de braţ.

– Katrina?

– Pare cam palidă, spuse Curtis. Cred că o să leşine.

– Prostii, zise ea. Eu nu leşin niciodată...

Dar, chiar cînd rostea aceste cuvinte, genunchii îi cedară şi se prăbuşi la podea. Braţele puternice ale lui Jack o ridicară şi o traseră

protector spre el. Cuibărită în căldura pieptului lui, renunţă în sfîrşit la lupta împotriva epuizării şi, pe măsură ce întunericul o învăluia, îşi spunea absentă că leşinul nu era chiar atît de groaznic cum dădea impresia toată lumea.

Zece

Lampa de pe masa de lîngă canapeaua din birou arunca un cerc palid de lumină peste trăsăturile deja prea palide ale Katrinei. Jack se așează pe canapea lîngă ea, sprijinindu-şi braţul de spătar şi scrutîndu-i chipul în căutarea unui semn de luciditate. „Doamne, Jack, parcă n-ai mai văzut niciodată pe cineva leşinînd."

Încercă să privească situaţia cu logica rece şi limpede care îi adusese porecla, dar eşuă jalnic. Aceea era Katrina, Katrina lui, femeia care

însemna pentru el mai mult decît viaţa însăşi. Curajul şi forţa ei îl uimiră. Şi nemeritata ei încredere în el îl mişca pînă în adîncul sufletului.

Se aflase în gîndurile lui în fiecare clipă a săptămînii pe care şi-o petrecuse fără ea. Strînsese o mulţime de lucruri pe care să i le spună şi se gîndise la o mulţime de feluri în care să-i arate cît de mult o iubea. La un moment dat chiar îşi permisese să-şi închipuie că ar putea împărţi un viitor cu ea, un viitor în care puteau lucra împreună în fiecare zi şi dormi împreună în fiecare noapte. O fericire prea mare pentru a fi exprimată în cuvinte îl copleşi – pentru o clipă. După care realitatea reapăru cu violenţă. O iubea prea mult pentru a o condamna la o existenţă lipsită de rădăcini. Ea merita o viaţă sigură, cu copii, mini-camionete şi reuniuni PTA. Merita un soţ care îi putea oferi ceva mai mult decît un sac de voiaj şi un paşaport uzate.

Katrina scoase un sunet slab şi se mişcă puţin, dar nu se trezi. Îngrijorat, el îi cuprinse încheietura delicată a mîinii căutîndu-i pulsul. Bătaia era destul de puternică şi constantă. Totuşi, după părerea lui, ar fi trebuit să-şi revină deja.

Katrina avea o inimă de leu, dar în seara

aceea fusese prea mult pusă la încercare. Loialitatea însemna totul pentru ea şi, chiar dacă acea loialitate fusese deplasată, el nu putea decît să admire felul în care îl apărase pe Leonard. Şi ticălosul fugise înşelîndu-i aşteptările. Jack strînse pumnii gîndindu-se că tare i-ar mai fi făcut plăcere să-i tragă una în mutră nemernicului de Heep.

Dacă ar fi aflat mai devreme că Leonard era sabotorul ar fi încălcat orice regulament şi ar fi găsit el o modalitate de a o suna pentru a o avertiza, ca să nu o ia complet prin surprindere. Jack văzuse oameni mai duri ca ea cedînd sub mai puţine presiuni. Se aplecă spre făptura ei inconştientă şi îi dădu la o parte cîteva şuviţe blonde de pe frunte. „Dumnezeule mare, să deschidă ochii," se rugă el. „Fă doar să deschidă ochii şi jur că n-o să-ţi mai cer niciodată nimic..."

Katrina deschise ochii. Clipi incert şi un zîmbet asemeni răsăritului de soare îi luminã chipul.

– N-a fost un vis, spuse ea încet. Te-ai întors.

Jack apucă marginea canapelei, luptîndu-se cu o dorinţă aprigă şi aproape incontrolabilă de a-i lua în braţe frumosul trup şi de a o asigura că el nu era deloc un vis. Dar acum ea avea nevoie de răbdare, nu de pasiune.

– Eu ... cum te simţi?

– Cred că o să supravieţuiesc, răspunse ea continuînd să zîmbească.

Îşi frecă ochii cu dosul mîinii şi îi deschise mai mult, privindu-l pe Jack.

– Dar mai cred că ar trebui să fiu supărată pe tine.

Jack era atît de bucuros că vedea din nou flăcări în ochii ei, încît nu-i păsa că acestea fuseseră aprinse de furie.

– De ce, Kitten?

– Nu mă mai lua cu Kitten. Nu mi-ai spus că mişună agenţi federali în toată clădirea. Dacă aş fi ştiut, n-aş mai fi fost atît de îngrijorată pentru tine.

– Îmi place să fii îngrijorată pentru mine, zise el încet şi îşi trecu degetele uşoare peste linia delicată a maxilarului ei. Unul din superiorii lui Leonard a acceptat să depună mărturie în schimbul unei pedepse mai uşoare. Nu ştia numele sabotorului de la *Sheffield*, dar a ştiut că trebuia să se întîmple ceva în seara asta. De aceea mişunau oamenii lui Mark prin clădire.

O urmă de incertitudine apăru în ochii ei luminaţi de furie.

– Jack, doar n-ai continuat să crezi că eu eram sabotorul, nu?

– Nu, zise el categoric, alungîndu-i orice îndoială. Am vrut să-ţi spun de operaţiunea lui Mark chiar din clipa cînd te-am văzut, dar nu eram sigur că individul nu-ţi pusese microfoane în birou. Nu puteam risca.

Îi cuprinse obrazul în palmă.

– Mă ierţi?

– Mă mai gîndesc, murmură ea, dar furia nu mai era la fel de convingătoare ca înainte.

Era imposibil să fie furioasă cînd Jack era atît de aproape, înflăcărîndu-i pielea cu atingerea lui. Era teafăr şi era acolo. Timp de şase zile lungi numai pentru acest lucru se rugase. Ştia că numai pentru asta se va ruga întotdeauna.

Era o nebunie să-l dorească astfel, să iubească atît de mult un bărbat tot atît de nestatornic ca vîntul. Dar adevărul era că nebunia avea foarte mare legătură cu ceea ce se întîmplase în seara aceea. Parcă trăise emoţiile unei vieţi în decursul cîtorva ore: grija pentru Jack, trădarea lui Leonard, noul virus – virusul! Se ridică repede în capul oaselor şi se uită la Jack cu ochii mari.

– Ce fac Einstein şi *Pink*? Sînt teferi?

– Drepţi ca precipitaţiile, spuse Jack rîzînd. Cel puţin aşa a răspuns Einstein după ce i-am pus

din nou în funcţiune sistemul audio care fusese deconectat. Cît despre *Pink*... ultima oară cînd am văzut-o îi povestea lui Mark totul despre curse. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

„Şi nu se vor schimba," îşi spuse Kat privind în ochii omului pe care-l iubea şi pe care avea să-l iubească pînă cînd răsuflarea îi va părăsi trupul. Răceala dispăruse din adîncurile lor albastre, lăsînd în loc o pace catifelată. „Eu i-am dăruit asta," îşi spuse ea cu mîndrie, după care mai adăugă, mai puţin triumfător: „Va lua această pace cu el cînd va pleca."

– Katrina, s-a întîmplat ceva?

– S-au întîmplat atîtea, zise ea sperînd că acea jumătate de adevăr va fi suficientă. S-a terminat, nu-i aşa? S-a terminat, într-adevăr?

– Da, îi promise el şi îşi petrecu degetele pe după ale ei. Leonard şi prietenii lui n-or să te mai supere.

Ochii ei îşi pierdură puţin din sclipire.

– Leonard, şopti ea cu amărăciune în glas. Tot nu-mi vine să cred că el e sabotorul. M-a ajutat de la început să construiesc acest sistem. De ce a făcut-o, Jack?

– Pentru bani. Pentru putere. Teroriştii i-au oferit mult din amîndouă.

Ochii lui căpătară deodată aerul obosit al celui care a văzut prea multe.

– Crede-mă, oamenii au făcut lucruri mult mai grave pentru mult mai puţin.

Îi simţea oboseala şi ar fi vrut tare mult să-i poată alunga acele amintiri dureroase din suflet. Văzuse prea multe, dar îşi păstrase integritatea, cînd un om mai slab ar fi ales altfel. Alegerile acelea îl costaseră. Vedea asta în fiecare cută de pe chipul lui. Cutele acelea şi opţiunile dure care le cauzaseră o făceau să-l iubească şi mai mult.

– Kitten, spuse el răguşit, dacă vei continua să mă priveşti aşa n-o să mai apucăm să ieşim de aici în seara asta.

Ea zîmbi timidă.

– Păi, e biroul meu, nu?

Nişte şuviţe de un arămiu întunecat încadrau o expresie care l-ar fi făcut şi pe un pirat să roşească.

– Bună idee, spuse el simplu.

Nu se mişcă. Doar o privi şi intensitatea ochilor lui o absorbi la fel cum o stea întunecată absoarbe lumina. Ea se simţi căzînd în căldura, în puterea şi în dorinţa lui pentru ea. Pentru ea – pentru Katrina cea prea înaltă, care totdeauna fusese modestă în privinţa iubirii – pentru ea şi

numai pentru ea. O mişca profund gîndul că numai ea îi putea dărui acelui bărbat dur, dar tandru, iubirea de care el avea nevoie disperată. Amîndoi fuseseră singuri multă vreme, dar în universul ochilor lui întunecaţi, ea îşi găsise al doilea eu. Jack avea nevoie de iubirea ei aprinsă la fel de mult cum avea ea de a lui. Se apropie de el în semiîntunericul încăperii şi luă foc.

Uşa se deschise deodată şi Mark Curtis îşi făcu apariţia, cu capul chel aplecat deasupra unui dosar gros pe care îl studia.

– Veşti bune, Jack. Nu va mai trebui să-ţi faci griji în privinţa lui Heep sau a bombei lui cibernetice. Tocmai m-au sunat de la Centru şi mi-au spus că avem destule probe pentru a-i ţine o veşnicie...

Cuvintele lui Mark se pierdură în eter cînd îşi ridică privirea şi îi zări pe cei doi pe canapea. Se uită de la Jack la Katrina şi apoi iar la Jack.

– Ce-ar fi dacă aş reveni mai tîrziu?

– Ce-ar fi dacă ai reveni mîine? întrebă Jack printre dinţi. Sau poimîine?

– Am înţeles, inspectore, spuse Mark al cărui zîmbet larg arăta cît de puţin se temea de furia lui Jack.

Porni înapoi spre uşă, dar înainte să o închidă

în urma lui, spuse:

– Doamnă, aveţi grijă să doarmă puţin în noaptea asta. E treaz de două...

– Afară! strigă Jack, ridicîndu-se de pe canapea.

Ajunse lîngă uşă exact cînd faţa zîmbitoare a lui Mark dispărea. Clocotind de furie, Jack trînti uşa.

– Individul ăsta dă un nou sens expresiei „moment nepotrivit".

– Jack?

– Ştiu, Kitten, spuse el, întorcîndu-se pe canapea. Mark e mai rău ca o cloşcă atunci cînd e vorba de oamenii care-i plac şi, nu ştiu din ce motiv, mă place...

Katrina abia dacă-i mai auzea vorbele.

– Jack, ce-a vrut să spună cu „bomba cibernetică"?

„Fir-ar să fie," îşi spuse el tresărind în interior. Ar fi vrut să o scutească de asta. O clipă se gîndi să o mintă, pentru binele ei, dar ştia că nu putea face acest lucru. Existau deja prea multe minciuni între ei. Merita să-i spună adevărul, indiferent cît de neplăcut ar fi fost. Se aşeză la loc lîngă ea şi îi luă mîna cu blîndeţe într-ale sale.

– Heep şi-a dat seama că ne apropiem de el,

aşa că a plantat un virus bombă cibernetică – un fel de bombă cu ceas – în sistemul tău. Avea de gînd să ne şantajeze cu ea în cazul în care îl prindeam. Virusul mai mic pe care l-am oprit în seara asta era menit să-i acopere urmele şi să-l împrăştie pe celălalt prin toată reţeaua *Sheffield* din întreaga lume. Ar fi putut fi distruse sisteme financiare, ştiinţifice şi militare de pe tot globul. A fost cel mai subtil exemplu de terorism tehnologic din cîte am văzut vreodată.

Katrina nu spuse absolut nimic, ci doar îl privea cu o intensitate aproape nepămînteană. Îngrijorat, Jack îi strînse mîna.

– Ştiu ce-ţi trece prin cap. Te gîndeşti că ai fost din nou înşelată de un om în care ai avut încredere. Crezi că nu vei mai putea avea încredere în nimeni, poate nici chiar în mine. Fir-ar să fie, ar fi trebuit să-l fac praf pe ticălosul ăla mic cînd am avut ocazia.

– Jack, nu la asta mă gîndesc, spuse ea încet şi, ridicîndu-şi cealaltă mînă, îi mîngîie obrazul cu tandreţe. Urăsc ceea ce au făcut Preston şi Leonard sistemului meu, dar nu mă urăsc şi pe mine pentru că.am crezut în ei. Ei au fost cei care au greşit, nu eu. Nu-i un păcat să ai încredere în cineva sau, adăugă ea încet, să iubeşti pe cineva.

O clipă îndelungată, Jack o privi uluit de cuvintele ei. Katrina începu să se simtă ca o piesă de muzeu expusă privirilor şi nu-i plăcea. Strîmbîndu-se, îl trase pe Jack uşor de barbă.

– Hei, inspectore, tocmai ţi-am spus că te iubesc. N-ai de gînd să faci nimic în privinţa asta?

Jack simulă seriozitate.

– Eu ştiu? Mark a spus că ar trebui să dorm.

– Hmmm, parcă aşa a spus, zise Kat şi îşi lăsă mîna să coboare pe pieptul lui descheindu-i cămaşa.

Îi descoperi gîtul şi puse un sărut fierbinte şi umed la baza lui.

– Dacă vrei neapărat să dormi... murmură ea.

Nu vroia, Jack o culcă înapoi pe canapea ştiind din experienţă unde să o atingă pentru a-i oferi cea mai mare plăcere. Rîsul ei moale şi gutural făcu să-i tresară inima. În timp ce ea continua să rîdă, el o săruta, respirîndu-i bucuria. Rîsul ei se transformă curînd în gemete dulci sub buzele lui.

Se aşează deasupra ei, potrivindu-i şoldurile pe trupul lui, arătîndu-i astfel cît de mult o dorea şi excitînd-o şi mai mult prin haine. Avea de gînd să o înnebunească pînă în zori – o nebunie lentă şi constantă care avea să-i dovedească fără greş cît

de mult o iubea. Aveau timp acum, cel puţin în seara aceea. Îşi petrecuse prea multă vreme visînd la acea clipă pentru a se grăbi.

Îşi trecu buzele peste ale ei într-un sărut incitant, plăcîndu-i geamătul ei slab de anticipare. Îşi coborî apoi sărutările mai jos, savurîndu-i pielea sensibilă de pe gît şi hotărînd care era cel mai provocator mod de a o scăpa de bluză.

– Am vorbit serios, murmură el cu gura lipită de pielea ei.

– Cînd? întrebă Kat a cărei răsuflare întretăiată îi îngreuna vorbirea.

– Cînd am spus că nici eu n-aş avea încredere în mine.

Se ridică încet pînă ajunse deasupra ei şi se uită în jos la chipul ei nedumerit.

– Spune-mi, de ce-ai făcut-o?

Ea întinse braţele şi îşi trecu degetele prin părul lui ciufulit.

– Aş prefera să-ţi arăt, spuse ea, trăgîndu-i gura spre ea.

– Încă una.

– Nu, *Pink*, spuse Jack, deschizînd sertarul

biroului său şi căutînd prin el pentru a fi sigur că-şi luase toate lucrurile personale. Ţi-am aranjat contul acela telefonic la *Hialeah* de mai mult de o săptămînă. Poţi să-i suni cînd vrei. Nu mai ai nevoie de mine ca să-ţi plasez pariurile.

– Dar vreau să le plasezi tu, protestă *Pink* al cărei difuzor scoase nişte sunete neobişnuite. Vreau să rămîi.

Jack se opri din împachetat. Îşi propti încheieturile degetelor pe birou şi se aplecă spre difuzor zîmbind gînditor.

– Nu pot să rămîn. Următoarea mea misiune este în cealaltă parte a lumii şi trebuie să fiu acolo peste trei zile. Trebuie să ne despărţim.

– O să-mi fie dor de tine, zise *Pink* îmbufnată. Ne-am distrat.

– Ai dreptate, spuse Jack vorbind serios.

În perioada pe care şi-o petrecuse acolo ajunsese să se ataşeze de micul computer plin de viaţă. Se ataşase de multe lucruri.

Se îndreptă şi îşi drese glasul.

– Eh, ar cam trebui să plec, spuse el brusc închizînd sertarul. Să fii cuminte, da?

– Poţi paria, zise *Pink*. Ştii ceva?

– Ce? întrebă el aplecîndu-se să-şi ia sacul de voiaj de lîngă birou.

– Despărţirile nu sînt nimica toată, zise ea şi se închise.

„Ce ţi-e şi cu femeile computer." Îşi puse pe umăr cureaua lată a sacului şi porni spre uşă. Mai trebuia să se oprească într-un loc înainte de a lăsa în urmă misiunea de la *Sheffield Industries*. Încă o despărţire...

Noaptea precedentă făcuseră dragoste cu o furie tăcută, aproape disperată. Incapabil să-şi exprime în cuvinte profunzimea sentimentelor pe care i le purta, i-o arătase cu fiecare mîngîiere şi fiecare atingere fierbinte. O iubise cu fiecare fibră a lui, iar ea îi răspunsese pe măsură. Nici o altă femeie nu i se dăruise cu atîta francheţe pasionată cum făcuse Katrina. Îşi împărtăşiseră cele mai tainice dorinţe noaptea trecută, împărtăşiseră tot, de fapt, cu excepţia unui singur cuvînt – adio.

Intră în anticamera biroului ei.

– Jenny, vrei să-i spui şefei tale că aş vrea să-i vorbesc? întrebă el lăsînd sacul jos.

– Dar nu-i aici, spuse Jenny părînd surprinsă de faptul că el nu ştia. A sunat şi mi-a spus că vine mai tîrziu.

Mai tîrziu – după plecarea lui. O dezamăgire cruntă îl străpunse deodată, dar ştia că nu o

putea învinui pentru faptul că nu voia să-l vadă plecînd. Cum ar fi putut schimba nişte strîngeri de mînă protocolare şi urări de bine după minunea din noaptea trecută şi după toate nopţile ce o precedaseră? Dar oricît de încordată ar fi fost întrevederea, el ar fi vrut tare mult s-o revadă, să se mai uite o dată în ochii ei în care se amestecau infernul şi paradisul şi să-i mai spună încă o dată că o iubeşte...

Cuvintele lui Jenny îi întrerupseră şirul gîndurilor.

– Ştiu că-i va părea rău că plecaţi. Doriţi să-i lăsaţi un mesaj?

„Ce să-i spun? Mulţumesc pentru clipele plăcute, ne mai vedem noi?" Nici chiar Terminator nu putea fi atît de brutal. Strînse din buze pînă nu mai rămase din ele decît o linie necruţătoare.

– Nu cred.

Jenny fu dezamăgită. „Biata copilă," îşi spuse el, chiar a sperat că eu şi Kat vom rămîne împreună. Este o veşnică romantică, la fel ca şefa ei. Înduioşat, îi înălţă bărbia.

– Ascultă, să ai mare grijă de domnişoara Sheffield în locul meu, da?

– Da, spuse Jenny iute şi zîmbetul îi reveni pe chip. O să-i spun că aţi trecut pe aici. Dar sînteţi

sigur că nu vreţi să-i lăsaţi un mesaj?

Jack îşi pipăi buzunarul blugilor, simţind conturul darului de rămas bun pe care plănuise să i-l ofere Katrinei. Într-un fel, acel obiect intim era mai tulburător decît un mesaj. Îl lăsă aşadar în buzunar şi se aplecă să-şi ia sacul de voiaj.

– Spune-i doar la revedere din partea mea, zise el săltîndu-şi sacul pe umăr. Doar la revedere.

Ieşi din clădire şi se duse în garaj, azvîrlind sacul pe bancheta din spate a maşinii sport închiriate. Mai avea încă trei ore de pierdut pînă la decolarea avionului. Sperase să-şi petreacă acel timp cu Katrina. Bănui că putea să aştepte şi la aeroport, dar, în următoarele cîteva zile numai asta avea să facă. Şi, în plus, simţea nevoia de aer curat. Simţea nevoia să meargă undeva unde putea să respire.

Acel gînd îl făcu să se hotărască. Urcă la volan şi se duse la restaurantul de lîngă mare, unde luase masa de prînz împreună cu Katrina în prima lui zi la *Sheffield Industries*. Era aproape pustiu, deoarece era o zi înnorată şi dinspre mare bătea un vînt rece, nepotrivit anotimpului. Simţi o înrudire cu cerul cenuşiu şi cu oceanul vast şi pustiu. Fusese un singuratic şi înainte şi îi

plăcuse. Îi va plăcea din nou, după ce-şi va scoate din suflet amintirea zîmbetului cald al Katrinei. „Cînd o să-ngheţe iadul."

Pe neaşteptate, auzi o voce cunoscută.

– Doamne, apără-mă, căci marea e atît de întinsă şi barca mea atît de mică.

Se răsuci brusc. Katrina se afla lîngă el, cu mîinile în buzunarele jachetei albe.

– Bună, spuse ea cu timiditate.

Jack clipi surprins.

– Ce cauţi aici?

– Te-am urmărit. Aşteptam lîngă garaj şi ţi-am văzut maşina. Am vrut să mai stăm de vorbă înainte să...

Ridică din umeri a neputinţă.

– Nu contează, te-am urmărit.

El îi sesiză disperarea din glas.

– Kat, trebuie să plec. Am primit o altă misiune.

– Ştiu, dar m-am gîndit mult după noaptea trecută. Ştiu că trebuie să pleci. Dar cred, zise ea apoi continuînd în şoaptă, cred că ar trebui să mă iei cu tine.

Începutul fiind făcut, cuvintele curseră ca vinul dintr-o sticlă.

– Lucrăm bine împreună – şi prietenul tău,

Mark, a spus-o. Eu te-aş putea ajuta cu ce ştiu, iar tu m-ai putea învăţa tot felul de tehnici de securitate. Aş putea transmite apoi informaţiile de la *Sheffield* ajutîndu-i să întemeieze reţele de siguranţă mai noi şi mai bune. Din moment ce ai pus capăt hoinărelilor lui *Pink* şi Leonard, nu mai am nimic de făcut aici.

Vorbele încetară la fel de brusc cum începură. Se mişcă stînjenită de pe un picior pe altul şi îşi dădu la o parte o şuviţă de păr pe care vîntul i-o suflase pe obraz.

– Ei, ce zici?

– Zic că eşti cea mai dulce, mai curajoasă şi mai bună femeie pe care am cunoscut-o vreodată, spuse el încet. Vorbele astea înseamnă enorm pentru mine – mai mult decît îţi poţi închipui. Dar nu te pot lăsa să faci un asemenea sacrificiu. Meriţi un bărbat care să- ţi ofere un cămin stabil, un viitor sigur...

– Ne-am întors la Ward Cleaver, zise Kat zîmbind cu tristeţe.

Jack se încruntă.

– Nu-i de glumit. Ţi-am mai spus că sînt un bărbat dur care duce o viaţă dură. Nu s-a schimbat nimic. Nu suport să rămîn într-un loc mai mult de cîteva săptămîni. Sînt un hoinar.

– Ador hoinăreala, spuse Katrina răsucindu-şi o şuviţă de păr pe deget după care adăugă, mai încet, de data aceasta: Te iubesc.

Jack rîse, dar ochii îi erau la fel de întunecaţi ca oceanul din spatele lui.

– Asta o spui acum. Dar luna viitoare cînd o să te saturi să tot stai cu valiza făcută? Dar anul viitor, cînd munca mă va duce în deşert sau într-o junglă înăbuşitoare şi plină de insecte?

Se întoarse şi privi imensa întindere de apă.

– Ce şanse ar avea iubirea în faţa tuturor acestor lucruri?

O auzi mişcîndu-se în spate. Se aştepta să-i spună că era de aceeaşi părere cu el şi să-i adreseze un la revedere înlăcrimat. În schimb, simţi o durere ascuţită în braţ.

– Hei, pentru ce-a fost asta? întrebă el frecînd locul unde primise lovitura.

– Pentru că ai meritat-o, spuse ea clocotind de furie, deodată. Cum îndrăzneşti să crezi că aş putea înceta să te mai iubesc din cauza... climei? Puţin îmi pasă dacă sînt douăzeci de grade sub zero sau patruzeci la umbră atîta timp cît sînt cu tine. Îţi faci griji pentru insecte şi jungle... ei bine, domnule, dă-mi voie să-ţi spun că asta nu-i nimic faţă de chinurile prin care aş trece dacă m-ai lăsa

singură.

Făcu un pas spre balustradă şi arătă spre oceanul întunecat şi neliniştit.

– Să ştii că şi barca mea e acolo, undeva, şi e la fel de mică şi de singură ca a ta. Cînd te-am cunoscut, am crezut că am găsit un prieten, cineva care îmi putea alina singurătatea...

Glasul i se frînse şi ochii ei aruncau flăcări violete. Îşi încleştă pumnii şi apoi îi desfăcu neputincioasă.

– Ah, nu înţelegi nimic. De ce mă obosesc, oare?

Se întoarse apoi şi o porni pe dig, paşii ei răsunînd pe scîndurile din lemn. Jack privi în urma ei, frecîndu-şi locul unde îl lovise şi zîmbi într-un fel cît se poate de necaracteristic Terminatorului. Cuvintele Katrinei îşi făcuseră efectul, dar nu aşa cum intenţionase ea. Pentru prima oară, Jack îşi dădu seama că îi putea dărui ceva, ce nici măcar o camionetă plină cu progeniturile lui Ward Cleaver nu i-ar fi putut oferi. I se putea dărui pe sine şi toate sentimentele acelea deosebite pe care le avea pentru ea. Iar el putea accepta iubirea pe care ea dorea atît de mult să i-o ofere.

Jack se mîndrise întotdeauna cu capacitatea

sa de a lua decizii în cele mai dificile condiţii. Luă una acum. O prinse din urmă şi îşi potrivi paşii după ai ei.

– Nu cred că ar servi la ceva dacă ţi-aş spune că-mi pare rău, zise el .

– Nu prea, spuse ea, dar începu să meargă normal.

Jack îşi frecă barba alegîndu-şi cuvintele cu grijă.

– Ştii, un computer foarte inteligent mi-a spus odată că modul cel mai bun de a reintra în graţiile unei doamne este să o ceri în căsătorie.

Katrina îşi încetini mersul foarte mult şi îi aruncă o privire iute pe furiş, de parcă nu i-ar fi crezut cuvintele în totalitate. Ceea ce nu era de mirare, îşi spuse Jack, ţinînd cont de bărbaţii în care se încrezuse. Atît Preston cît şi Leonard profitaseră de firea ei încrezătoare pentru a-şi atinge ţelurile corupte. Cine o putea învinui că nu îl credea, mai ales cînd îşi petrecuse ultimele cîteva minute spunîndu-i de ce *nu* o va lua cu el? Avea nevoie de dovezi.

Căută în buzunarul de la spate.

– Nu am un inel de logodnă la mine, dar sper că vei accepta asta, în schimb.

Încet şi aproape respectuos îi trecu peste cap

lănţişorul proaspăt reparat. Scoica i se aşează pe inimă ca o promisiune, mai albă chiar decît jacheta. O luă pe după umeri şi o întoarse cu faţa la el.

– Te iubesc, Katrina Alexandria Sheffield. Vrei să te măriţi cu mine?

Ea îl privi în ochi, căutînd duritatea metalică pe care o văzuse acolo de atîtea ori, dar nu găsi decît dragoste şi o încredere atît de absolută, încît nu putea veni decît din adîncul sufletului. Nu ştia cum sau de ce avusese loc schimbarea, dar ştia că totul se întîmpla în realitate. Îşi umezi buzele care i se uscaseră deodată.

– Sper că nu foloseşti prea des această metodă de împăcare cu o doamnă.

Zîmbetul lui Jack se transformă atunci în rînjetul său obişnuit.

– Numai o dată, Kitten, promise el.

Fericirea o copleşi cu atîta violenţă, încît îi fu frică să nu explodeze. Îşi lăsă capul pe pieptul lui şi simţi cum o cuprinde cu braţele puternice şi infinit de tandre.

– Te iubesc, Jack Fagen. Mă voi căsători cu tine oricînd şi oriunde vei spune. Şi voi...

Dar nu mai apucă să încheie acea declaraţie de dragoste, căci, pe neaşteptate, Jack înjură

încet şi o porni pe dig trăgînd-o după el.

– Trebuie să ajungem la aeroport să facem alte rezervări şi nu prea avem timp. Întîi trebuie să trecem pe la tine să-ţi iei paşaportul – hei, ai paşaport, nu-i aşa?

– Da, zise Kat chinuindu-se să ţină pasul cu el atît psihic, cît şi fizic. Nu l-am folosit de cîţiva ani, dar cred că mai e încă valabil.

– Bun, un lucru mai puţin la care să ne gîndim. În al doilea rînd, îţi poţi împacheta cîteva lucruri pentru călătorie, deşi, personal, adăugă el zîmbind scandalos, personal, nu cred că vei sta prea mult îmbrăcată în următoarele cîteva zile.

– Jack! exclamă ea prefăcîndu-se şocată. Ce-ar spune sora Barbara?

– Ar spune... ah, fir-ar să fie!

– Ar spune „ah, fir-ar să fie"?

– Nu, zise el rîzînd. Numai că era să uit de sora Barbara. M-ar omorî dacă nu i-aş prezenta-o pe femeia cu care mă voi căsători. Va trebui să programăm o oprire peste noapte la Chicago.

Ajunseră la marginea cu pietriş a parcării. Maşina lui Kat era în dreapta lui, dar Jack o ignoră şi o trase direct spre maşina lui nea-

gră.

– Jack, maşina mea. Doar n-o s-o las aici.

– Ba sigur că o s-o laşi. Duci cheile acasă şi apoi o rogi pe Jenny sau pe altcineva dintre prietenii tăi să vină să o ia.

Îi deschise portiera zîmbindu-i încrezător.

– Ai încredere în mine, Kitten. La asta mă pricep cel mai bine.

Exact, îşi spuse ea avînd impresia că era prinsă într-un vîrtej. Deciziile de moment erau lucrurile la care Jack se pricepea cel mai bine, ceva din care putea învăţa. Aveau să scoată la iveală ce era mai bun unul în altul şi, chiar dacă viaţa alături de el urma să fie agitată, ba chiar precară, putea fi sigură că nu avea să fie niciodată plictisitoare. Îi veni în minte o scenă din copilărie cînd ea şi mama ei fugeau să prindă un autobuz londonez. Nu îşi mai amintea dacă l-au prins sau nu, dar îşi aducea aminte că rîdeau în timp ce fugeau.

Zîmbind, alunecă pe scaun, lăsîndu-l pe Jack să închidă portiera în urma ei. Îşi aminti cînd stătuse prima oară acolo, în ziua cînd Jack o dusese să ia masa la acel restaurant şi îi povestise despre trecutul lui deloc plăcut. Îşi aminti cum încercase să o facă să creadă că

născocise totul. „Tîlharul tot tîlhar rămîne," îşi spuse ea strîngînd în mînă scoica. „Tîlharul meu propriu şi personal."

Dar imediat ce se cufundă în pielea moale, un gînd îi diminuă puţin fericirea.

– Jack, spuse ea după ce el urcă la volan, crezi că sora Barbara o să mă placă?

Jack rîse.

– O să te iubească la fel de mult ca mine. Doar ai atîtea calităţi minunate. Eşti încăpăţînată, autoritară, înfumurată şi ai şi o lovitură de stînga nemaipomenită.

– Mulţumesc mult, spuse ea scuturîndu-şi buclele blonde. Poate ar fi bine să mă înscrii la un meci de box.

El clătină din cap, însă, fixînd-o cu o privire atît de intensă, încît o lăsă fără suflare.

– Singurul cu care o să te baţi în următorii cincizeci sau şaizeci de ani voi fi eu.

Gura lui schiţă un zîmbet uşor diabolic.

– Vrei să vezi?

– Fii convins că da, spuse ea încet.

O privi şi, în ochii lui albaştri, nu se mai vedeau acele umbre ale disperării care existaseră acolo în trecut. În ei ardea acum dragoste, o dragoste destul de sinceră şi fierbinte pentru a topi

barierele de gheaţă pe care le ridicase în jurul inimii lui. Se aplecă spre ea, îi puse pe buze un sărut uşor în semn de promisiune şi şopti:

– S-a făcut.

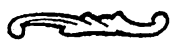

SFÎRŞIT

barierele de gheaţă pe care le ridicase în jurul inimii lui. Se aplecă spre ea, îi puse pe buze un sărut uşor în semn de promisiune şi şopti:

– S-a făcut.

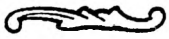

SFÎRŞIT